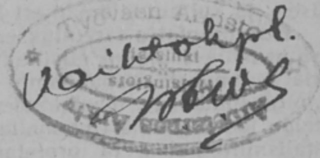
Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen!

KOMMUNISTI

№ 4 Helmik. 28 p:nä. № 4

SISÄLTÖ:

1 9 3 3

LENINGRAD

VALTION KUSTANNUSLIIKE KIRJA

Kiirehtikää tilaamaan

KOMMUNISTI

NKP(b):n Leningradin ja Karjalan aluekomiteain poliittis-taloudellinen aikakausjulkaisu

vuodeksi 1933

Elämme ajankohdassa, jolloin kapitalismin kaikki ristiriidat ovat kärjistyneet äärimmilleen, jolloin kapitalismin suhteellinen vakaantuminen on päättynyt ja ollaan siirtymässä sotien ja vallankumousten uuteen vuoroon.

SNTL:ssa on suoritettu loppuun sosialismin perustan rakentaminen. Kysymys „kuka kenet" on ratkaistu sosialismin hyväksi sekä maaseudulla että kaupungissa. Kohta alkavan toisen viisivuotiskauden aikana tulevat luokat yleensä hävitetyiksi.

Tällaisena aikana on jokaiselle poliittiseen ja yhteiskunnalliseen toimintaan osallistuvalle välttämätöntä tutustua mahdollisimman perusteellisesti poliittisen, taloudellisen ja kulttuurielämän eri kysymyksiin.

Kommunistin tarkoituksena on valaista Neuvostoliitossa, Suomessa ja Amerikassa asuville suomenkielisille työläisille ja talonpojille sosialistisen rakennustyömme suuria kysymyksiä, kapitalismin luhistumisen ilmiöitä, puolueen historiaa ja politiikkaa, teollisuuden ja maatalouden kehitystä, kulttuurivallankumouksen kysymyksiä, taistelua ideologisella rintamalla jne. Pätevien asiantuntijain avustuksella lehti seuraa kapitalismin pulan ja proletariaatin vallankumousliikkeen kehitystä Suomessa, Amerikassa, Länsi-Europassa, Kiinassa, Intiassa jne.

Kommunisti ilmestyy v. 1933 entisessä koossaan, **kaksi kertaa kuukaudessa** kunkin kuukauden puolivälissä ja lopussa. Entistä enemmän tulee se kiinnittämään huomiota Karjalan ja Leningradin alueen suomenkielisten seutujen elämään, näillä alueilla tapahtuvan sosialistisen rakennustyön ja puolueemme tehtävien konkretisoimiseen niiden erikoisuuksien valossa sekä näiden tehtäväin täyttämisen kontrolloimiseen. **Kommunisti** antaa näinollen apua puolue- ja neuvostotyöntekijöille heidän käytännöllisessä työssään.

Kommunistin avustajina toimii laaja joukko tunnettuja puoluetyöntekijöitä, talousmiehiä ja muuta aktiivia eri puolilla Neuvostoliittoa ja Suomessa sekä Amerikassa Lisäksi julkaistaan lehdessä runsaasti arvokkaita käännöksiä Neuvostoliiton ja ulkomaiden huomattavien puoluetovereiden kirjoituksista.

Lehden tilaushinnat ovat:

12 kk.	18:—	Ulkomailla 20°/o korotus
6 „	9:—	
3 „	4:50	
1 „	1:50	
Yksityisnumerot	—:75	

Kun lehtemme kutakin numeroa otetaan vain rajoitettu painos ja irtonumeroiden saanti sen vuoksi on, varsinkin pitemmän ajan kuluttua k. o. numeron ilmestymisestä, epävarmaa, kehoitamme niitä, jotka haluavat saada lehtemme säännöllisesti, tilaamaan sen mieluummin koko vuodeksi kerrallaan tai ainakin puoleksi vuodeksi. Siten lukija hankkii itselleen takeen lehtensä jokaisen numeron saamisesta.

Kaikki puolue-, ammattiliitto-, nuorisoliitto-, neuvosto- ja valistustyöntekijät Leningradin alueella ja Karjalassa tilaamaan **Kommunistia!** Tilaukset jätettävä postilaitokseen ennen kunkin kuun 23 päivää.

Järjestöt, asettakaa asiamiehiä levittämään lehteämme!

Lehden tilauksia ja levitystä koskevissa asioissa on käännyttävä VK Kirjan lehtikonttoorin puoleen, os: **Ленинград, Пр. Нахимсона 18**

Kommunistin toimitus

KOMMUNISTI

NKP(b):n LENINGRADIN ja KARJALAN ALUEKOMITEAIN POLIITTIS-TALOUDELLINEN AIKAKAUSJULKAISU.

TOIMITUKSEN OSOITE; LENINGRAD. Harkovskaja 7. V/K KIRJA.

№ 4 (112) HELMIKUUN 28 p. 1933

Marxil ais-leniniläisen teorian puolesta.

KOMMUNISTISEN INTERNATIONALEN voima on siinä, että se kokonaisuudessaan perustuu marxismin-leninismin teorialle. Niiden lähes sadan vuoden aikana, joiden kuluessa marxismi on syntynyt, kehittynyt ja levinnyt, ja varsinkin niiden lähes kolmenkymmenen vuoden aikana, joiden kuluessa Leninin johdolla ja vallankumouksellisen marxismin lujalla perustalla syntynyt bolshevistinen puolue on taistellut, kehittynyt ja Leninin lippua seuraten saavuttanut suuret voittonsa, on tullut näkyville Marxin teorian koko suunnaton merkitys toimintaohjeena taistelussa proletariaatin lopullisen vapauttamisen puolesta.

“Marxin teoria”, kirjoitti Lenin toimintansa alkuaikoina, “ensimmäisenä muutti sosialismin utopiasta tieteeksi, laski tälle tieteelle vankan perustan ja viitoitti tien, jota on kuljettava, kehittäen tätä tiedettä edelleen ja muokaten sitä kaikissa yksityiskohdissa. Se paljasti nykyisen kapitalistisen talouden olemuksen, selittäen, miten työläisen palkka, työvoiman osto verhoaa harvalukuisen kapitalistin, maanomistajain, tehtailijain, kaivostenomistajain y. m.s. ryhmän harjoittaman omistamattoman kansan miljoonien orjuuttamisen. Se näytti, kuinka nykyisen kapitalismin koko kehitys kulkee pientuotannon suurtuotannon tieltä poistunkemisen suuntaan, luo ehdot, jotka tekevät mahdolliseksi ja välttämättömäksi yhteiskunnan sosialistiseksi järjestämisen. Se opetti näkemään piintyneiden tapojen, poliittisten juonien, mutkallisten lakien ja viekkaasti punottujen oppien verhon takaa — *luokkataistelun*, kaikenlaisten omistavien luokkien taistelun omistamattomia joukkoja vastaan, kaikkien omistamattomien johdossa olevaa *proletariaattia* vastaan. Se selitti vallankumouksellisen sosialistisen puolueen todellisena tehtävänä olevan ei sepitellä yhteiskunnan uudistamissuunnitelmia, ei saarnata kapitalisteille ja niiden hännystelijöille työläisten aseman parantamista, ei puuhailla salaliittoja, *vaan järjestää proletariaatin luokkataistelun ja johtaa tätä taistelua, jonka lopullisena päämääränä on poliittisen vallan valtaaminen proletariaatille ja ja sosialistisen yhteiskunnan järjestäminen*”. (Kootut teokset, II nide, 2:n painos, s.491). Kirjoituksessa *Karl Marx* Lenin kirjoitti:

“Edelläolevasta näkyy, että kapitalistisen yhteiskunnan sosialistiseksi muuttumisen välttämättömyyden Marx johtaa kokonaan ja yksinomaan nykyaikaisen yhteiskunnan taloudellisista liikuntalaeista . . . Tämän muuttumisen intellektuaalisena ja moraalisena käyttövoimana, fyysillisenä täytäntöönpanijana on itse kapitalismin kasvattama proletariaatti. Sen taistelu porvaristoa vastaan, ilmaantuen erilaisissa ja sisällöltään yhä rikkaammissa muodoissa, kiertämättömästi muuttuu poliittiseksi

taisteluksi, joka on suunnattu poliittisen vallan valtaamiseen proletariaatille ("proletariaatin diktatuuriin") (XVIII nide, s. 25)

Tämä Marxin teoria on tullut tarkistetuksi XIX ja XX vuosisatojen koko historiallisella kokemuksella. Se on osoittautunut oikeaksi vastoin kaikkia monilukuisia "teorioita", "teoreetikkoja" ja harha-ajatuksia, vastoin kaikkia sen revisiointiyrityksiä. Vain sen on varmentanut ja loistavasti varmentanut todeksi yhteiskunnan kehityksen koko kulku. Se on voittanut, sentähden että se on oikea, että se on proletariaatin ainoa vallankumouksellinen teoria.

Kommunistinen internationale on voimakas siksi, että se on kokonaan marxismin tieteellisellä perustalla, tämän ainoan todella tieteellisen vallankumouksellisen teorian perustalla, jota vastaan yhdeksänkymmenen vuoden kuluessa ovat käyneet taistelua kaikki kapitalismin liittolaiset, kaikki palkkaorjuuden puolustajat, kaikki riistävien luokkien asioitsijat. *Lenin* — Marxin ja Engelsin parhain oppilas — ei muuttanut eikä hylännyt ainoatakaan Marxin ja Engelsin opin määritelmää. Hän hyväksyi marxismin kokonaan ja täydellisesti. Marxin teorian, joka ei ole dogmi, vaan "muodostuu lopullisesti vain kiinteässä yhteydessä todella vallankumouksellisen ja todella joukkoliikkeen käytännön kanssa" (Lenin), perustalla hän, ollen bolshevikkien puolueen johdossa, edelleen kehitti Marxin taktiikkaa ja strategiaa proletariaatin voittoa varten ja työnsi etutilalle sen, mikä marxismissa on tärkeintä, *proletariaatin diktatuurin,* jonka Kautsky, Plehanov y.m. II internationalen johtajat olivat unohtaneet tai salanneet. Hän kehitti marxismia edelleen uutta kautta, imperialismin ja kehittyvän proletaarisen vallankumouksen kautta vastaavasti, tuoden marxismin aarreaittaan sen uuden, mikä oli muokkaantunut ja yleistynyt historian eri etapeilla, luokkataistelun eri etapeilla koko maailmassa.

Ainoa todellinen marxismi imperialismin ja proletaaristen vallankumousten kaudella on leninismi, tuo "proletaarisen vallankumouksen teoria ja taktiikka yleensä, proletariaatin diktatuurin teoria ja taktiikka erikoisesti" (Stalin).

Kommunistisen internationalen strategia ja taktiikka, jotka on muokattu marxismin-leninismin lujalla perustalla, maailman vallankumouksellisen liikkeen koko historiallisen kokemuksen perustalla yleensä ja bolshevikkien Venäjän kolmessa vallankumouksessa saaman kokemuksen kemyksen suurenmoisuuden. Marxin strategian ja taktiikan välitöntä jatkamista, I internationalen työn jatkamista.

Kapitalismin yleisen pulan kehitys ja sosialismin voitto SNTL:ssa on jälleen kerran ja erittäin varmentavasti todistanut marxismin-leninismin tieteellisen ennakkonäkemyksen suurenmoisuuden. Marxin ja Engelsin opin perustalla Lenin määritteli imperialismin mätäneväksi ja kuolevaksi kapitalismiksi, jonka kehityksen käyrä kokonaisuudessaan kulkee alaspäin. Samalla perustalla Lenin määritteli imperialistisen sodan luonteen ja kapitalismin yleisen pulan alun. Sillä perusteella hän määritteli alkaneeksi proletaaristen vallankumousten aikakauden, jonka ensimäisenä renkaana oli Lokakuun vallankumous. Lähtien Marxin ja Engelsin opista Lenin kehitti opin kapitalismin kehityksen epätasaisuudesta sen imperialistisessa vaiheessa. Siitä lähtien hän kehitti opin imperialistisen ketjun mahdollisesta ensiksi katkeamisesta sen jossakin erillisessä, kaikkein heikoimmassa renkaassa ja täydellisen sosialistisen yhteiskunnan rakentamisen mahdollisuudesta ensiksi yhdessä erillisessä maassa. Marxin ja Engelsin opin pohjalta lähtien Lenin kehitti proletariaatin vallankumouksellisen taktiikan vallankumouksessa. Samalla Lenin, lähtien siitä, mitä Marx oli lausunut työläisaristokratiasta, määritteli, että se on nykyaikaisen sosialidemokratian yhteiskunnallinen

perusta, määritteli nykyaikaisen sosialidemokratian roolin porvariston yhteiskunnallisena päätukena, puolueena, joka on vieroontunut marxismista ja pettänyt työväenluokan, ja osoitti, että ilman sen joukkovaikutuksen hävittämistä ei ole mahdollista vallata työväenluokan enemmistöä proletaarisen vallankumouksen puolelle.

Marxismin-leninismin perustalla tov. *Stalin* aivan kapitalismin vakaantumisen alusta lähtien päättävästi torjui kaikki ne, jotka vallankumouksellisen liikkeen tilapäisessä laimenemisessa tahtoivat nähdä vallankumouksen häviön ja käsittivät asian niin, että Leninin määritelmä uuden kauden, proletaarisen vallankumouksen kauden alkamisesta olisi kumoutunut. Marxismin-leninismin perustalla hän torjui ne, jotka väittivät, että tuotannon, tekniikan ja kaupan määrätty kasvu kumoaa Leninin *Imperialismissa* esittämän teorian kapitalismin mätänemisestä, ja uskottelivat, että alkanut tekniikan, tuotannon ja kaupan kasvu merkitsi kapitalismin ulospääsyä yleisestä kriisistä. Kehittäen edelleen Leninin oppia Stalin perusteli leniniläisen teesin sosialismin rakentamisen mahdollisuudesta SNTL:ssa sen sisäisillä voimilla ja maailman proletaarisen vallankumouksen voimakkaan vipusimen tällä tavoin luomisesta. Juurruttaen syvälle puolueen tietoisuuteen aatoksen sosialismin rakentamisen mahdollisuudesta SNTL:ssa sen sisäisillä voimilla tov. Stalin kehitti edelleen leniniläistä oppia maatalouden kollektivisoinnista täyskollektivisointiin ja kulakiston luokkana likvidointiin saakka koko rintamalla suoritettavan sosialistisen hyökkäyksen tietä.

Marxilais-leniniläinen teoria antoi Kommunistiselle internationalelle mahdollisuuden jo heti kapitalismin suhteellisen vakaantumisen alkaessa määritellä, että uusi ylituotannon pula on kiertämätön ja läheinen ja että se muuttuu maailman talouspulaksi. Marxilais-leniniläisen teorian avulla se saattoi todistaa kapitalistisen vakaantumisen kiertämättömän luhistumisen ja vallankumouksien ja sotien uuden vuoron tulon.

Eivätkö neljä vuotta sitten kaikki opportunistit ja marxismin luopiot kaikissa maissa hyökkäilleet Kommunistisen internationalen VI kongressin määritelmää vastaan sodanjälkeisen kapitalismin kolmannen kauden tulosta, sitä määritelmää vastaan, että kapitalismin vakaantuminen on käynyt yhä huojuvammaksi ja kestämättömämmäksi, että on alkanut ja kasvaa nopeasti uusi vallankumouksellinen nousu? Eikö kolme vuotta sitten pilkattu kommunistien ennustuksia alkaneen ylituotannon pulan kiertämättömästä muuttumisesta maailman talouspulaksi? Eikö sen jälkeen, kun tämä pula oli jo vallannut useimmat maat, tuhansia kertoja ennustettu sen nopeata päättymistä ja eivätkö vain kommunistit esittäneet oikeita tulevaisuusnäköaloja pulan kehittymiseen nähden? Eikö kaikissa näissä kysymyksissä Kommunistinen internationale osoittautunut olevan oikeassa vastoin kaikkia maailman "oppineita", vastoin kaikkia sosialidemokraattisia "teoreetikkoja" ja vastoin kaikkia opportunisteja sen omissa riveissä?

Milloinkaan ennen historia ei ole niin kaikille havaittavasti kumonnut kaikkien porvarillisten ja sosialidemokraattisten oppineiden "teorioita" kuin nyt. Milloinkaan ennen se ei ole niin havainnollisesti kuin nyt varmentanut marxismin-leninismin ja sen lipun alla taistelevan Kommunistisen internationalen teorian, strategian ja taktiikan oikeellisuutta ja tieteellisyyttä.

Sosialidemokraatit nimittivät itseään marxisteiksi. Mutta "teorioissaan" ovat he säilyttäneet marxismista vain sen, mikä ei ole sille oleellista.

"Marxismin teoreettinen voitto pakoittaa sen viholliset pukeutumaan marxisteiksi. Sisäisesti lahoava liberalismi herää eloon sosialistisen opportunismin muodossa" (Lenin, XVI nide, s. 351).

Niin puhui Lenin siihen aikaan,

jolloin sosialidemokratian riveissä oli vielä vähän niitä, jotka uskalsivat avoimesti esiintyä marxismia vastaan. Nyt, yhdeksäntoista vuoden jälkeen avoimesta marxismista luopumisesta ja viidentoista vuoden jälkeen vallankumouksen pettämisestä, sosialidemokratia yrittää käyttää vallankumousta edeltäneen työväenliikkeen marxilaisia traditioita pidättääkseen joukkoja siirtymästä vallankumouksellisen luokkataistelun leiriin.

Sosialidemokratia esittelee itsensä marxilaiseksi puolueeksi sen perusteella, että se muka tunnustaa luokkataistelun. Mutta luokkataistelua ei keksinyt Marx ja sitä eivät tunnusta vain marxistit, vaan myöskin porvarilliset taloustieteilijät ja politiikot. Sosialidemokratia esittelee itsensä marxilaiseksi puolueeksi sentakia, että se muka on sosialismin ja tuotantovälineiden yksityisomistuksen hävittämisen puolesta. Mutta sen puolesta ovat esiintyneet myöskin sangen monet porvarilliset reformistit, Rodbertuksen tyyppisistä taantumuksellisen "sosialismin" edustajista alkaen sellaisiin "sosialisteihin" kuin Struveen ja Sombartiin saakka. Luokkataistelun ja sosialismin tulon kiertämättömyyden tunnustaminen ei riitä marxilaisena olemiseen. Marxilainen on vain se, joka tunnustaa pääasian marxismissa, joka johtaa luokkataistelun proletariaatin diktatuurin tunnustamiseen saakka.

Tässä on pohjimmainen ero marxilaisten ja valemarxilaisten, bolshevikkien ja "demokraattisten sosialistien" välillä.

Mutta sosialidemokratia vain *tunnustaa* luokkataistelun. Käytännössä se ei suinkaan ole proletariaatin luokkataistelun *puolesta,* vaan sitä *vastaan.* Tunnettu itävaltalais-"marxilainen" Karl Renner puhui kolme vuotta sitten:

"Taloutemme ja poliittisen kehityksemme nykyisellä tasolla työtätekevien luokkien edut melkein aina ovat samat kuin korkeimmat yleiset edut. Ja sentakia ne, työtätekevät luokat, tekevät hyvin käydessään yleisten etujen toteuttajiksi ja jättäessään erikoisten luokkaetujen puolustamisen porvaristolle. Liian voimakkaat luokkataistelutunnukset eivät voimistuta meitä, vaan meidän vastustajiamme, sillä ne ovat omiaan liittämään heitä yhteen." (Die Gechelschtt n:o 2, 1930).

Vielä selvemmin osoittaa sosialidemokratian suhteen luokkataisteluun Emile Vandervelde:

"Kun Hamburgissa muodostettiin uudestaan sosialistinen työväen internationale, määriteltiin ehdot, joiden piti tyydyttää jokaista, joka halusi kuulua internationaleen. Tällöin ranskalaiset, saksalaiset ja belgialaiset palasivat vanhaan kaavaan s.o. kaavaan suurtuotannon valtaamisesta internationalen päämääränä ja luokkataistelun keinona. Kuitenkin, kun tuli kysymykseen englantilainen käännös, englantilaiset ilmoittivat: "Suokaa anteeksi, luokkataistelu ei kelpaa, luokkataistelua ei Englannissa ole olemassa. Puhutaan "class war", luokkien sodasta, mutta vain kommunistit ovat luokkien sodan kannalla. Me emme voi suostua tällaiseen kaavaan. Me emme voi sitä hyväksyä. "Loppujen lopuksi saatiin aikaan sopimus ehdollisesta käännöksestä: saksalaiseen ja ranskalaiseen tekstiin jätettiin kaava: luokkataistelu, mutta Englantiin nähden kaava kuuluu: *työväenluokan itsenäinen riippumaton toiminta,* mikä on sanan "luokkataistelu" ehdollinen, mutta oleellisesti *oikea* käännös." (D Eroch nouvel 24/XII 1932, s. 1500).

Vandervelde muistuttaa tästä episoodista pistelläkseen englantilaisia, mutta ei huomaa itse todistavansa, että englantilaiset ilmaisivat koko kongressin mielipiteen, että he olivat vain suorempia kuin saksalaiset ranskalaiset ja belgialaiset, sillä heidän ei tarvinnut ottaa huomioon marxilaisia traditioita, joita Englannin työväenliike ei tunne.

Samoin myös vain sanoissa sosialidemokratia tunnustaa yhteiskunnan kiertämättömän kehityksen sosialismia kohti. Se ei pidä lainkaan vältä-

mättömänä taistelun järjestämistä sosialismin puolesta. Pitkien aprikointien jälkeen Saksan sosialidemokratia tunnusti, että maailma on kypsynyt *talouden* uudelleen järjestelyä varten (Wells). Mutta mitä se ymmärtää tällä talouden uudelleen järjestämisellä? Ei missään tapauksessa tuotantovälineiden takavarikointia. Talouden uudelleen järjestelyn täytyy merkitä, niinkuin puhuu Alfred Braunthal, valtion sekaantumista talouteen siinä tarkoituksessa, että löytäisi varoja talouden hoitamista varten, löytäisi keinoja pääoman muodostamiseksi ja johtaisi talouden suunnitelmalliselle perustalle. Toinen sosialidemokratian "vasemmisto"-teoreetikko Otto Leichter ilmoittaa tämän ohella, että talouden sosialistinen uudelleen järjestely on sellainen taloudellinen lainmukaisuus, jota porvarillisetkaan hallitukset eivät voi kiertää. Sen takia Otto Leichter esiintyy vallan sosialidemokratialle ottamista ja vieläpä sosialidemokraattien hallituskokoomukseenkin astumista vastaan, koska sosialismin täytyy yhtäkaikki tulla, välittämättä siitä, kuka on vallassa.

Näin kehittelevät sosialidemokraatit teoriaa kahdessa alkeiskysymyksessä, joiden alalla sosialidemokratia muka on jäänyt marxismin asenteille. Itse asiassa ei ole sellaisia kysymyksiä, joihin nähden sosialidemokratia olisi säilyttänyt marxilaiset asenteet. Se on kaikkien kysymysten alalla luopunut Marxista. Jo v. 1879 Marx ja Engels kirjeissään Bernsteinille kirjoittavat:

"40 vuoden kuluessa me olemme työntäneet etualalle luokkataistelua historian välittömästi liikkeellepanevana voimana ja erikoisesti proletariaatin ja porvariston välistä luokkataistelua nykyajan yhteiskunnallisen mullistuksen voimakkaana vipuna, sen takia emme mitenkään voi lähteä yhdessä ihmisten kanssa, jotka yrittävät pyyhkiä pois liikkeestä tämän luokkataistelun... Jos uusi puoluelehti ottaa suunnan, joka vastaa näiden herrojen katsantokantoja, jos siitä tulee porvarillinen, niin meille ei valitettavasti jää muuta mahdollisuutta kuin esiintyä sitä vastaan julkisesti ja tehdä loppu siitä solidaarisuudesta teidän kanssanne, jota me olemme tähän asti ilmaisseet edustaessamme Saksan puoluetta ulkomailla" (Marxin ja Engelsin arkisto. VI nide. s. 155).

Niin oli viisikymmentäneljä vuotta sitten. Siitä ajasta työväenliike on kulkenut pitkän historiallisen kehityksen tien ja muuttunut mahtavaksi voimaksi. Mutta sosialidemokratia on muodostunut porvarillisten puolueiden muunnokseksi, *sosialifasistiseksi* puolueeksi. Sosialidemokratialla ei ole enää mitään yhteistä sosialismin kanssa. Sen parhaiten osottaa Emile Vandervelden lausunto Englannin työväenpuolueen johtajista Thomasista, Snowdenista ja Mac Donaldista, jotka taannottain erosivat puolueesta. Vandervelde katsoo mahdolliseksi paljastaa heidät nyt, kun he ovat jättäneet puolueen, mutta ollessaan vielä II internationalen johtajia he olivat hänen ystäviään ja he eivät mitenkään eroa Wellsistä, Bauerista, Hilferdingistä, Blomista ja Vanderveldesta, jotka ovat jääneet II internationaleen.

"Thomas ei tule väittämään minua vastaan, jos minä sanon, että häntä ei ole milloinkaan miellyttänyt olla sosialistina: hän on oleellisesti tradeunionisti. Snowden on Loyd Georgen läheinen ystävä, radikaali. On sanottu, että kun hän oli työväenpuolueen hallituksen raha-asiainministerinä, hän ripusti työhuoneensa ovelle ilmoituksen: "Tänne tulevat sosialistit jättäkööt kaiken toivon." Ja vihdoin Ramsay Mac Donald, minun vanha taistelutoverini, jonka ystävä minä olin, toveri monissa taisteluissa ja monilla matkoilla... Minä muistan myös, että muutama vuosi sitten Englannissa olleen suuren yleislakon aikana hän kirjoitti minulle kirjeen, jonka minä olen säilyttänyt ja jossa hän katkerasti valittaa Englannin työväenluokan lakon kulussa ilmaisemaa agressiivisuutta. Niille, jotka hänet tunsivat, ei hänen siirtymisensä v. 1931 ole mi-

tenkään erittäin ihmeellistä" (D' Eroch nouvelle 24/XII, 1932)

Paljastelemalla ystäviään, joiden kanssa hän on kymmeniä vuosia "taistellut ja matkustellut", Emile Vandervelde yrittää saavuttaa ranskalaisten ja belgialaisten työläisten luottamuksen, siten johtaakseen heidän huomionsa pois omasta, lähenevää vallankumousaaltoa vastaan käyttämästään petturitaktiikasta, jota hänen entiset puoluetoverinsa ja entiset ja nykyiset ystävänsä — pääministerit Ramsay Mac Donald ja Paul Boncour tosiasiallisesti kannattavat. Emile Vandervelde alkaa nimittää itseään "vanhaksi marxilaiseksi", vaikkei hän ole yhtään lähempänä marxismia kuin Mac Donald tai Thomas. Marxismista alkavat puhua myöskin eivät vain Hilferding ja Bauer, vaan vieläpä ranskalaisetkin sosialistit. He haluavat saada aikaan vaikutelman, että sosialidemokratia palaa takaisin marxismiin. Itse asiassa sosialidemokratia haluaa marxismin viikunalehdellä peittää erinomaisen joutuisata fasistisoitumisprosessiaan.

Me, kommunistit, ilmoitamme, että vain me olemme marxilaisia, että vain Kommunistinen internationale on marxilainen ja että vain leninismi on kehittänyt marxismia edelleen.

Kolmekymmentä vuotta on kulunut siitä, kun muodostui bolshevikkien ryhmä, ja lähes kolmekymmentä vuotta on jo kulunut siitä, kun Be-[illegible] Dresdenin puoluepäiväin jälkeen [illegible]oi toimintansa keskustalaisena, mikä merkitsi reformismin ratkaisevaa voittoa Saksan sosialidemokratiassa. Kolmekymmentä vuotta kahta tietä: "venäläistä" s.o. Marxin ja Leninin tietä, ja "preussilaista", s.o. marxismin revisioinnin, porvariston kanssa liittoutumisen ja työväenluokan pettämisen tietä.

Minkälaiset ovat yhteenvedot? Ne ovat kaikkien nähtävissä.

Bolshevismi on voittanut SNTL:ssa ratkaisevan historiallisen voiton. Viisitoista vuotta sitten bolshevikit ottivat aseellisen kapinan kautta valtiovallan käsiinsä takapajuisessa kulttuurisesti kehittymättömässä, sodan ja kapitalistisen taloudenpidon hävittämässä maassa. Ja nyt sosialistisen rakennustyön ensimmäinen viisivuotissuunnitelma on toteutettu 4 vuodessa ja 3 kuukaudessa. Maa, joka ennen vallankumousta oli kaikkein takapajuisin Euroopassa, on proletariaatin diktatuurin ansiosta muuttunut agraarimaasta teollisuusmaaksi ja on työntynyt teknillis-taloudellisesti kaikkein etumaisinten maiden ensimmäisiin riveihin.

On luotu oma uusiaikainen teknillinen perusta koko kansantalouden sosialistista **rekonstruointia** varten. On luotu maailman suurin maatalous. Entiset tsarismin kaikkein takapajuisimmatkin siirtomaat on kohotettu taloudelliseen yhdenvertaisuuteen. Työttömyys on poistettu, työläisten epävarmuus huomisesta päivästä hävitetty, joukkojen kulttuurinen ja aineellinen taso on kohonnut. Maaseudun ja kaupunkien kapitalistiset ainekset on lyöty, sosialistisen talouden perusta on rakennettu. Maassa, jossa on 160-miljoonainen väestö, kommunistit toteuttavat käytännössä sosialismia, jonka Marx kehitti utopiasta tieteeksi. Sen voitto on taattu.

Sosialidemokratian (todellisuudessa sosialifasismin) "demokraattinen sosialismi" on samaan aikaan kärsinyt tuhoavia tappioita. Kapitalismi potee yleistä pulaansa. Tuotantovoimat ovat alkaneet kapinan olemassaolevia tuotantosuhteita vastaan. Kapitalismi ei voi enää taata orjiensa alkeellista olemassaoloa. Miljoonat työttömät kuolevat nälkään samaan aikaan kun varastot ovat kukkuroillaan elintarpeita. Joukkojen kurjuus on saavuttanut historiassa aikaisemmin tuntemattoman laajuuden. Mitä olikaan keskiajan rutto nykyiseen työttömyyteen verrattuna.

Sosialidemokratia sai juuri parhaiksi kehitetyksi teoriansa, jonka mukaan kehitys on mahdollinen ilman pulia sen perusteella, että, kuten Hilferding esitti, kapitalismi on muuttunut organisoiduksi kapitalismiksi — ja silloin juuri alkoi maailman talouspula! Teorian organisoi-

dusta kapitalismista ja kehityksestä ilman pulia, teorian luokkien yläpuolella olevasta ja kaikkien luokkien yleisiä etuja edustavasta valtiosta, teorian siitä, että luokkataistelua käy porvaristo mutta proletariaatin pitää puolustaa yleisiä etuja — kaiken tämän piti todistaa, että marxilainen ehdottoman kurjistumisen laki on kumottu, että nykyaikainen valtio on se perusta, jonka pohjalla työväenluokan hyvinvointi tulee suunnitelmallisesti ja rauhallisesti kehittymään. Sentähden sosialidemokratian piti lakata olemasta antikapitalistinen puolue, sen piti kieltäytyä taistelusta "nykyisen yhteiskuntajärjestyksen väkivaltaisen kukistamisen puolesta" (Marx).

Pula on johtanut siihen, että Yhdysvalloissa, jota sosialidemokraatit nimittivät taloudelliseksi ihmeeksi ja todisteeksi siitä, että työväenluokan aineellinen hyvinvointi on kapitalismin vallitessa mahdollinen (Tarnov), on 85 % raskaan teollisuuden tuotantovoimista toimettomina, 16 miljoonaa työtöntä, miljoonia huollottomia lapsia, miljoonia nälkään kuolevia. Näin on maassa, josta koko II internationale sanoi, että se kumoaa marxilaisen kurjistumisteorian. Saksassa, maassa, jonka "demokraattisten sosialistien" Nosken, Hilferdingien, Bauerien ja Zeveringien opin mukaan piti kehittyä sosialismiin joukkojen hyvinvoinnin kasvun ja demokratian laajenemisen suoraa tietä, on vallitsevana ankara joukkojen kurjuus ja hätä, fasististen bandiittien terrori, fasistinen diktatuuri. Kaikkiaan neljä vuotta on kulunut siitä, kun Hilferding julisti organisoidun kapitalismin teoriaa. Nyt tämä teoria on huolellisesti piiloitettava. Vasta pari vuotta sitten sosialidemokratia aloitti voimakkaan propagandan valtiokapitalismin puolesta. Nyt ei enää työnnetä etutilalle tätä teoriaa, vaan teoria talouden uudelleen järjestämisestä.

Kapitalismin kaikkien sisäisten ja kansainvälisten ristiriitojen äärimmäinen kärjistyminen tuhoaa juuriaan myöten sosialidemokraattiset teoriat ultraimperialismista ja kansainliitosta sen järjestäjänä. Se tuhoaa niin teorian porvariston kansainvälisestä työkumppanuudesta ilman sotia kuin myöskin teorian luokkien sovinnollisesta yhteistyöstä. Sosialidemokraattiset teoriat rauhallisesta kasvamisesta sosialismiin ovat kärsineet täydellisen ja kaikille ilmeisen vararikon. Nähtyään kaikkien reformististen teoriainsa kärsineen haaksirikon ja vallankumouksellisen nousun kasvaessa yhä enemmän fasistisoituessaan sosialidemokratia julistaa nyt, että Euroopassa voittaa vastavallankumous, että työväenluokka on työnnetty takaisin, että kapitalismi on todistanut elinkykyisyytensä pitkiksi ajoiksi ja että on olemassa vastavallankumouksellinen tilanne. Täten sosialidemokratia tahtoo riistää työläisjoukoilta vallankumoukselliset perspektiivit, murtaa niiden energian taistelun järjestämisessä kapitalismin kukistamista varten.

Sosialidemokratian suunnaton vararikko on ilmeinen.

Luopuminen marxismista kostaa itsensä siten, että se saattaa sosialidemokraattiset teoriat saman kohtalon alaiseksi kuin porvarillistenkin oppineiden yhteiskunnalliset teoriat.

Kommunistien on tarmokkaasti hävitettävä sosialidemokraateilta kaikki mahdollisuudet nimittää itseään marxilaisiksi.

Kommunistinen internationale voittaa sentähden, että sen politiikka rakentuu marxismin-leninismin lujalle järkähtämättömälle perustalle. Toiminnassa ruumiillistunut marxismi-leninismi on suunnaton vallankumouksellinen voima, joka järjestää joukot yhteiskunnan uudestaan rakentamiseen näyttää niille tien riistäjäluokista saavutettavaan voittoon, sosialismin voittoon. Senvuoksi marxismin-leninismin propaganda on vallankumouksellisen proletariaatin tärkein poliittinen tehtävä.

Kommunistinen internationale on Kansainvälisen työväenliiton ainoa

perillinen, ainoa Marxin oppien elämässä toteuttaja. Ei ole eikä voi olla kahta marxilaista puoluetta. Ainoina marxilaisina puolueina ovat nykyisin Kominternin osastot jotka vievät marxismia eteenpäin ja toteuttavat sitä käytännössä. Ei ole muuta puoluetta kuin kommunistinen puolue, joka voisi omistaa Marxin itselleen.

Vain me, kommunistit, olemme omaksuneet Marxin opin väärentämättömänä, ja sentähden Marx kuuluu meille ja vain meille.

Viisikymmentä vuotta on nyt kulunut tämän työväenluokan ensimmäisen suuren opettajan ja johtajan, tieteellisen sosialismin perustajan kuolemasta.

Olemme nähneet, kuinka hänen oppinsa on kulkenut suuriin voittoihin, kuinka se on edelleen täydellistynyt hänen parhaiden oppilaittensa, Leninin ja Stalinin, kehittämänä, kuinka sen pohjalle rakentuva SNTL:n bolshevistinen puolue toteuttaa sitä nyt elävässä käytännössä ja kuinka koko nykyinen maailmantilanne loistavasti todistaa sen oikeellisuuden ja pätevyyden.

Olemme nähneet, kuinka sosialidemokratia marxismista luovuttuaan on kärsinyt häpeällisen vararikon ja kuinka se sitä peittääkseen koettaa uudelleen verhoutua marxismin kaapuun. Olemme nähneet, kuinka marxismi on saanut ja saa edelleen taistella porvariston oppineiden ja niiden apurien, kaikenlaisten luopioiden ja opportunistien hyökkäyksiä vastaan, kuinka ne ovat koettaneet ja koettavat sitä halventaa, parjata ja vääristellä, ja kuinka vain silloin, kun marxismin-leninismin aseet säilytetään kirkkaina ja terävinä, proletariaatin taistelun voittoisuus on taattu.

Tehtävänämme on taistella Marxin opin, marxismin-leninismin toteuttamisen ja puhtauden puolesta kaikkia sen vastustajia, vahingoittajia ja vääristelijöitä vastaan. Sosialistinen rakennustyömme on marxismin-leninismin elämässä toteuttamista; sen kaikin tavoin edistäminen on velvollisuutemme. Työtätekevien joukkojen marxilais-leniniläinen kasvatus on sosialistisen rakennustyön edistämistä, eräs osa siitä. Sillä on erittäin tärkeä merkitys nyt, jolloin käymme toteuttamaan toisen 5-vuotissuunnitelman suurta historiallista tehtävää, luokkien lopullista hävittämistä, ja jolloin loppunsa edessä oleva luokkavihollinen yrittää epätoivoisesti levittää ja imeyttää porvarillisia ja pikkuporvarillisia vaikutteita työtätekevien joukkojen keskuuteen. Luokkavihollisen puuhien vastapainoksi on kehitettävä entistä laajempi propaganda marxismin-leninismin puolesta työtätekevien joukkojen keskuudessa, tehtävä niille tunnetuksi sen perusteet ja merkitys ja paljastettava kaikki ja kaikenlaiset sen vääristelemisen ja halventamisen yritykset. On syövytettävä kaikkien työtätekevien mieliin tietoisuus, että ainoastaan marxismia-leninismiä ja sille perustuvaa puolueemme päälinjaa seuraten me voimme voittaa vaikeudet ja menestyksellisesti rakentaa sosialistista yhteiskuntaa.

Me vietämme tieteellisen sosialismin perustajan kuoleman 50-vuotispäivää voimistamalla sosialistista rakennustyötä, tehostamalla työtätekevien joukkojen marxilais-leniniläistä kasvatusta ja propagandaa marxismin-leninismin puolesta ja entistä päättävämmin taistelemalla sen puhtauden puolesta.

V. Adoratski, E. Kolman, A. Maksimov, M. Mitin, P. Judin, V. Raltgevitsh

Filosofian rintaman päivänkysymykset.

I

TÄRKEIMPIÄ viime vuosien aikana syntyneitä historiallisia asiakirjoja filosoofisen ajatuksen kehittämiseksi Neuvostoliitossa on puolueen KK:n tammik. 25 p. v. 1931 tekemä aikakauslehteä *Marxismin lipun alla* koskeva päätös.

Tässä puolueen KK:n päätöksessä merkittiin, että "aikakauslehti *Marxismin lipun alla* ei ole muodostunut marxismin-leninismin taistelevaksi lehdeksi", että "Deborinin, Karevin, Stenin ym. ryhmä on tosiasiallisesti tehnyt lehdestä, varsinkin viimeaikoina, oman ryhmänsä äänenkannattajan" että "aikakauslehti "*Marxismin lipun alla* on pitänyt lähtökohtanaan aivan virheellistä kantaa, mikä on ollut johdannaistuloksena siitä, ettei ole ymmärretty leniniläistä etappia uudeksi asteeksi marxismin filosofian kehityksessä", että "eroittamalla filosofian politiikasta, ollen noudattamatta kaikessa työssään tiukasti filosofian ja luonnontieteen puoluekantaisuutta, aikakauslehteä *Marxismin lipun alla* johtava ryhmä on nostanut haudastaan II internationalen erään kaikkein vahingollisimman tradition ja dogmin, teorian käytännön toisistansa eroittamisen, luisuen useissa mitä tärkeimmissä kysymyksissä menshevisoivan idealismin asemille".

Kuluneiden kahden vuoden aikana on filosofian rintamaosalla joukko saavutuksia *Stalinin* ohjeiden täyttämisessä. On tehty huomattava työ puolueemme keskuskomitean päätöksen hengessä.

Pääpiirteissään on järjestetty uudelle pohjalle opiskelutyö Punaisen professuurin filosofian-instituutissa samoinkuin kauttaaltaan kaaderien valmistuksessa dialektisen materialismin alalle.

Mainitun instituutin ohjelma ja opiskelutyön koko luonne on nyt siten rakennettu, että vaaditaan tieteen ja filosofian historian tosi hallintaa luokkataistelun tutkimisen ja opiskelun pohjalla. Koko opiskelun keskiönä ovat *Marxin, Engelsin, Leninin* ja *Stalinin* teokset, sosialistisen rakennustyön päivänkysymysten tutkiminen.

Työn poliittinen ja puoluekantainen terävöittäminen, *Leninin* ja *Stalinin* roolin selvittäminen materialistisen dialektiikan kehittämisessä, yhteys sosialistisen rakennustyön päivänproblemeihin, taistelu kahdella rintamalla, kulkevat punaisena lankana läpi kaiken työskentelyn.

Tämän ajan kuluessa on julkaistu joukko marxilaisen filosofian oppikirjoja ja muita teoksia. Samoin on perin juurin muuttunut aikakauslehti *Marxismin lipun alla*. Huolimatta kaikista sen puutteista ja yksistä ja toisista sen tekemistä poliittisista ja teoreettisista virheistä, on se yhä enemmän tullut vakavaksi, tieteelliseksi ja samalla taistelevaksi puoluelehdeksi.

Viime aikoina on ulkomaalaisissa aikakauslehdissä julkaistu kirjoituksia, joissa käsitellään ja arvioidaan puolueemme taistelua menshevisoivaa idealismia vastaan. *Putj* nimisessä valkokaartilaislehdessä julkaisi eräs ei vallan tuntematon Berdjajev pitkän artikkelin *Filosofiasta Venäjällä*. Selittäen, että Deborin ja hänen oppilaansa "ottivat dialektiikan vakavasti ja tutkivat Hegelin logiikkaa", Berdjajev ottaa heidät kokonaan siipiensä suojaan. Englantilaisessa aikakauslehdessä *Philosophy*, filosofian instituutin äänenkannattajassa, on julkaistu tyhjentävä selostus tuosta Berdjajevin artikkelista. Pariisissa ilmestyvässä aikakauslehdessä *Le mond slave* (Slaavilainen maailma) on julkaistu "valkoisen filosoofin" P. Vostokovin kirjoitus *Venäjän filosofiasta vallankumouksen jälkeisellä kaudel-*

la. Tuo valkoemigrantti suitsuttaa deborinilaisille kehua ja ylistystä mm. seuraavasti:

> "He pitivät arvossa filosofian spesifiikkisyyttä ja heillä oli objektiivisuuden taju".
> "Marxilaisen skolastiikan verhon suojassa heidän teoksissaan nousivat haudasta filosofian peruskategoriat. esimerkiksi "laadun" kategoria. Mutta juuri tuo seikka, johon sisältyi heidän titeellinen etevämmyytensä, oli myös heidän arka kohtansa uuden vallankumouksellisen kauden olosuhteissa".

Näiden kaikenkarvaisten "literaattorien", idealistien ja mystiikkojen Deborinille adresseeraamat suukkoset, ja hyökkäilyt filosofian rintamalla puolueemme läpiviemää linjaa vastaan, kuvaavat erinomaisesti deborinilaisuuden poliittista sisältöä menshevisoivana idealismina, teorian erottamisena sosialistisen rakennustyön käytännöstä, deborinilaisuuden muuttumisena skolastiikaksi.

Tässä on mainittava, että Neuvostoliittoon myötämielisesti suhtautuvat vakavatkin tieteelliset piirit seuraavat erittäin kiinnostuneesti taistelun kehitystä filosofian rintamalla meillä (esim. Filip Frank esitti eräässä tieteellisessä seurassa Wienissä erikoisen selostuksen tästä kysymyksestä).

Monasti olemme saaneet useilta huomattavilta ulkomaalaisilta tiedemiehiltä kirjeitä, joista ilmenee miten kiinnostettuja ulkomailla ollaan Neuvostoliitossa käymämme teoreettisen taistelun kysymyksiin nähden. Äskettäin perustettiin Tokiossa materialistinen seura, johon liittyi joukko huomattuja sanomalehtimiehiä ja tiedemiehiä, darvinisteja ym. Kaikki se puhuu siitä miten välttämätöntä on vielä paljon aktiivisemmin osallistua taisteluun jakautumisen aikaansaamiseksi porvariston tieteellisen maailman edustajain keskuudessa, taisteluun materialistisen maailmankatsomuksen juurruttamiseksi.

Tov. *Stalinin* kirje *Proletarskaja revolutsijan* toimitukselle asetti joukon suuria teoreettisia tehtäviä varsinkin leniniläisen etapin selvittämisessä marxismin filosofian kehityksessä. Nousi tehtävä kehittää edelleen vanhan II internationalen erivirtausten, opportunismin, keskustalaisuuden ja vasemmistolaisten metodologisten, filosoofisten käsityskantojen kritiikkiä. Tuo kirje nosti kaikella terävyydellä eteen marxilaisen filosofian teoreettisen kehityksen analyysin syvällisemmän tutkimisen välttämättömyyden, analyysin, jonka on tehnyt Lenin elimellisessä yhteydessä bolshevismin koko historian kanssa, bolshevikkien koko taistelun kanssa opportunismia vastaan. Koko tässä työssä on muistettava, että "bolshevikit kasvoivat taistelussa opportunismia vastaan v.v. 1894 — 1914" (*Lenin*). Aikakauslehdessä *Marxismin lipun alla* julkaistu Plehanov-arkistoon kuuluva variantti Plehanovin artikkelista *Ekonoomisesta materialismista* kumoamattomasti todistaa Plehanovilla olleen 90-luvun lopulla suurta horjuntaa filosofian kysymyksissä ja sen, että hän piti vississä määrin mahdollisena yhdistää marxismin uuskantilaisuuden kanssa.

Suoritettu teoreettinen työ on vielä kerran antanut vakuutuksen siitä, miten syvällisesti tov. *Stalin* on klassillisessa teoksessaan *Leninismin perusteista* luonnehtinut Leninin filosofian kysymyksissä käymän taistelun ja teoreettisen työn merkityksen.

Vastapainoksi puolueemme historian kaikille väärentäjille suoritti Lenin teoksessaan *Mitä ovat kansan ystävät ensimmäisenä Venäjällä ja täysin itsenäisesti narodnikkilaisuuden ja subjektiivisen sosiologian arvostelun ja antoi nerokkaan, perusteellisen esityksen dialektisesta materialismista.* Marxilaisista ensimmäisinä Lenin ryhtyi taisteluun uuskantilaisuutta vastaan, tekemättä pienintäkään myönnytystä. Huolimatta puolueen historian kaikkinaisista väärentäjistä Lenin oli myös machismia vastaan käydyn taistelun *initiaattori* ja antoi sittemmin sille

kuolettavan iskun teoksellaan *Materialismin ja empiriokritisismi.*

II

Seuraava teoreettisten kysymysten ryhmä, joka nyt nousee uudessa muodossa ja jolla on erittäin päivänpolttava merkitys, on taistelu mekanismia ja menshevisoivaa idealismia vastaan nykyisessä etapissa. Viime aikoina on taas sattunut joukko kirjallisia esiintymisiä, joissa on ilmennyt selvää *mekanismia.* Huomautettakoon vaikkapa tov. Perovin Fysiologien yhdistyksessä pitämästä selostuksesta, joka koski valkuais-problemia. Siinä kehitteli hän vanhoja mekanistisia käsityskantoja, joita aikoinaan viljeli mekanistien aikakauslehti *Dialektika v prirode.* Mekanistien peruskaaderit (Varjash, Timirjasev ym.) eivät tähän päivään mennessä ole tunnustaneet mekanistisia virheitään, vaan päinvastoin selittävät, että puolueen keskuskomitean päätös "ei koske heitä mikäli heidän nimiään ei ole siinä mainittu". Joukko muita, toverit Perelman, Sarabjanov, ovat esiintyneet julkisessa sanassa arvostellen mekanistien virheitä, ennen kaikkea omiaan, ja näin vähitellen käyvät yhteiseen työhön.

Rinnan tämän kanssa on sattunut joukko avoimia idealistisia esiintymisiä (akateemikko Vernadski *Tiedeakademian tiedonantajassa* kysymyksessä ajasta ja paikasta, joukko idealistisia kirjoituksia Tiedeakatemian aikakauslehdessä *Priroda,* fyysikko Frenckellin machistisia käsityskantoja sisältävä kirjoitus aikakauslehdessä *Sorena,* Toporkovin esipuhe Spinozan *Etiikkaan* -Valt. Yhteisk-ekon. kust. liike, 1932 jne.)

Aikakauslehteä *Marxismin lipun alla* koskeva keskuskomitean päätös tuomitsi Deborinin, Karevin ja Stenin kannan menshevisoivaksi idealismiksi. Sen jälkeen on kulunut kaksi vuotta. Miten ovat he tämän ajan kuluessa muuttaneet työnsä suuntaa? Ikävä kyllä on todettava, että tov. Deborin on rajoittunut itse asiassa vain muodolliseen virheitänsä koskevaan selitykseen vuoden kuluttua keskuskomitean päätöksestä. Toisen vuoden kuluessa on hän kirjoittanut yhden kirjoituksen, jonka luonnehtimiseen tässä on syytä puuttua.

Tiedeakat. tiedonant. n:o 4, 1932 on julkaistu akateemikko Vernadskin kirjoitus (hänen Tiedeakatemian istunnossa pitämänsä alustus) *Aika-problemi nykyisessä tieteessä* ja Deborinin arvostelukirjoitus *Aika-problemi akateemikko Vernadskin valaisemana.*

Minkälainen on tuo Deborinin vastakirjoitus? Esiintyessään akateemikko Vernadskin avoimia ja yksoikoisia idealistisia väittämiä vastaan, Deborin itse kiikuttaa kirjoituksessaan läpi idealistisia käsityksiä. Monissa peruskysymyksissä Deborin *toistaa entiset virheensä* osoittaen tällä, ettei hän ole vielä ottanut mitään oppia filosofian rintamalla käydyn väittelyn tuloksista. Niinpä selvittää hän akateemikko Vernadskille idealismin ja materialismin välistä eroa seuraavasti. Hän kirjoittaa:

> "Tekemättä erotusta materialismin ja idealismin välillä, kaikin tavoin vältellen — kuten kaikissa säädyllisissä kodeissa kuuluu asiaan — itse sanaa materialismi, kirjoittaja (so. Vernadski) ei näe sitä yksinkertaista tosiasiaa, **että materialismi eroaa idealismista juuri siinä, että se ei rajoitu käsitteittensä pelkkään loogilliseen analyysiin, vaan korjaa ja muuttaa niitä kokemusta ja havaintoja vastaavasti, ottaen huomioon tieteellisen ajatuksen tulosten koko kokonaisuuden".** (Meidän alleviivaama).

Sen, mitä tov. Deborin tässä selittää materialismin luonnepiirteeksi, mielihalulla hyväksyy omien katsantokantainsa luonnekuvaksi kuka positivisti, kuka empirismin edustaja tahansa, niiden joukossa "empiriomonisti" Bogdanovkin, samoin kuka kantilainen tahansa. Sillä, kuten Lenin jo teoksessaan *Materialismi ja empiriokritisismi* selvitti, kokemuskäsitteessä ja siinä että "tiedon vas-

taavaisuus kokemuksen suhteen" voi piillä niin materialistinen kuin idealistinenkin linja. Niin merkillistä kuin onkin, Deborin on "unohtanut", mikä on se perustunnusmerkki, joka eroittaa materialismin idealismista.

Deborin itse asiassa jatkaa vanhaa linjaansa suhteessaan Hegeliin. Hän kirjoittaa:

> "On mielenkiintoista että se, joka esitti pohjimmaltaan oikeat tieteelliset määritelmät ajan ja paikan yhteydestä aineeseen, materiaan ja sen liikkeeseen, ei ollut kukaan muu kuin Hegel. Hänellä me tapaamme myös uuden käsitteen ajan ja paikan yhtenäisyydestä. Hänen näkökantansa omaksui myös Engels."

Luonnonfilosofiassaan Hegel tosiaan kehittää määritelmän ajan ja paikan yhtenäisyydestä. Hegel antaa dialektisen tulkinnan ajan ja paikan yhtenäisyydestä, mutta samoinkuin hänen koko peruslinjansa on idealistinen, samoin on näidenkin kysymysten ratkaisu *Luonnonfilosofiassa idealistinen.*

Kuten näkyy, Deborin yhä vieläkin vähän välittää Leninin esittämästä idealismin kritiikistä aikaa ja paikkaa koskevassa kysymyksessä.

Näin on laita Deborinin.

Äskettäin ilmestyi Medgisin kustannuksella uusi painos tov. Agolin kirjasesta *Vitalismi ja marxismi.* Huolimatta tov. Agolin oikein sotaisen räiskyvästä esipuheesta, jossa hän kaikin tavoin "piiskaa" menshevisoivaa idealismia, toistuvat itse kirjassa tekijän virheelliset käsityskannat, jotka olivat arvostelunalaisina filosofian rintamalla käydyn väittelyn yhteydessä. Nykyisellä etapilla *vaaditaan puoluevalppauden terästämistä filosofian rintamalla, taistelua päävaaraa, mekanismia vastaan, samoin menshevisoivaa idealismia ja kaikkinaista niihin sovinnollisesti suhtautumista vastaan.*

III.

Teoreettisten kysymysten tärkeimmän ryhmän muodostavat: meidän ekonomiikkamme kehityksen lakimääräisyyksien analyysi, sosiaalisten siirrosten — varsinkin maaseudulla tapahtuvain — analyysi, uusien luokkataistelumuotojen analyysi, kollektivistin kasvatus problemit jne. Näiden kysymysten teoreettisessa muokkauksessa ja valaisussa filosofian työkentällä työskentelijät jäävät vielä pahasti jälkeen.

Teoreettisen rintaman filosoofisen osan työkentälle asettaa *Stalinin* KK:n ja KKK:n yhdistetyssä istunnossa pitämä puhe sekä hänen puheensa työstä maaseudulla mitä vakavimmin Stalinin valaisemain kysymysten propagandan ja popularisoinnin tehtävän dialektisen materialismin valossa, meidän todellisuutemme iskukysymysten teoreettisen muokkauksen tehtävän Stalinin esimerkin ja neuvojen hengessä.

KK:n ja KKK:n viime täysi-istunnossa analysoidessaan nykyistä tilannetta tov. Stalin huomautti, että murskattu, mutta ei vielä loppuun saakka hävitetty luokkavihollinen, kulakki, ei esiinny avoimesti kollektiivitalouksia vastaan, vaan kollektiivitalouden muodon tunnustamisen varjolla sitäkin tiukemmin taistelee kollektiivitalouksia vastaan. Aivan samoin myös teorian rintamalla käymämme hyökkäyksen vastustamiseksi murskatun kulakiston ideologit käyvät ja tulevat käymään marxismin hyväksymisen naamion suojassa mitä raivokkainta taistelua sitä vastaan.

Luokkataistelun ehdoton kärjistyminen visseinä ajankohtina ja visseillä rintamaosilla heijastuu ja tulee heijastumaan teoreettisella rintamalla taisteluyrityksinä marxismia ja marxilaista maailmankatsomusta vastaan, uusina yrityksinä väääristellä ja turmella marxismi-leninismin perusteita, kaikenlaisten taantumuksellisten, porvarillisten ja sosialifasististen aatteiden ja teoriain vaikutuksen tunkeutumisena meidän maahamme. Armoton vastus sentapaisille yrityksille käsi kädessä marxilaisen teorian pohjalla tapahtuvan uusimpain problemien positiivisen muokkauksen kanssa — kas siinä se mikä on

välttämätöntä voidaksemme jatkuvasti edetä XVII puoluekonferenssin ja KK:n ja KKK:n tammikuun täysi-istunnon ohjeiden täyttämisessä.

Luonnontieteen metodologian linjalla on asetettava tehtäväksi idealististen virtausten vaikutuksen voittaminen. Tämän työn on pohjauduttava nykyisen luonnontieteen esiinnostamain filosofian perusproblemien järjestelmälliseen muokkaukseen.

Uskonnonvastainen työ tarjoaa toisen viisivuotissuunnitelman aikana pohjan tieteellisen työn laajalle kehittämiselle sosialistisen kasvatuksen ja uskonnonvastaisen työn kysymysten alalla, proletaarisen ateismin historian, uskonnon historian aloilla, uskonnon roolin paljastamiseksi kapitalismin romahduksen kaudella.

Koko teoreettisessa työssä on kiinteästi noudatettava sitä Leninin neuvoa, että Marxin työn jatkamisen "tulee olla inhimillisen ajatuksen, tieteen ja tekniikan historian dialektista muokkaamista". On keskitettävä huomiota tieteen ja filosofian historian muokkaamiseen. Pitää luoda vakava perusta marxilais-leniniläiselle filosofian historialle, on välttämätöntä julkaista klassikoita varustamalla teokset aineistolla, joka marxilais-leniniläisesti valaisee heidän teostensa merkitystä, on luotava joukko monografioita filosofian historian alalta, suoritettava kaiken aineiston systematisointi filosofian historian rakentamiseksi huomioiden sen kaikki yhteydet taloudellisen ja poliittisen historian kanssa, sen yhteydet luokkataistelujen historiaan, sen yhteydet tieteen ja tekniikan koko historiaan.

IV.

Valtava poliittinen merkitys nykyisellä etapilla on teoreettisen taistelun kehittämisen ja nykyisen sosialifasismin paljastamisen tehtävillä. Kapitalismin kärjistyneen kriisin olosuhteissa, luokkataistelun äärimmäisen kärjistymisen olosuhteissa vallankumouksien ja sotien uuden kauden lähetessä ponnistaa nykyinen sosialifasismi kaikkensa pidättääkseen työtätekevät joukot takanansa. Sosialifasismin johtajain niin käytännössä kuin teoriassakin kasvettuminen yhteen fasistiliikkeen kanssa ei estä, vaan päinvastoin käy käsi kädessä "vasemmistolaisten" manööverien kanssa. Valtavasti kasvaa marxilaisen fraseologian käyttö alkaen nyt lähenevän Marxin kuoleman 50-vuotispäivän vaiheilla kirjaimellisesti hukuttaa sosialifasismin sanoma-ja aikakauslehdistön. Pääoman paatuneet lakeijat, sosialifasismin "teoreetikot" Kautsky, Hilferding, Otto Bauer, Max Adler ym. valmistautuvat voimaperäisesti 50-vuotispäivään käyttääkseen sitä valtavaa pyrkimystä marxismiin, joka esiintyy mitä laajimmissa työläisten ja työtätekeväin joukkojen keskuudessa, uuteen proletariaatin etujen kavaltamiseen ja petokseen. Karl Kautsky, tuo ikäloppu sosiali-interventti, julkaisi äskettäin ensimmäisen niteen uudesta teoksestaan *Sota ja demokratia* (historiallinen tutkimus ja esitys niiden vuorovaikutuksesta uudella ajalla). Tuon uuden teoksen tehtävänä ja ydinajatuksena on proletaarisen vallankumouksen kaikin tavoin häpäiseminen ja porvarillisen demokratian edistyksellisyyden todistaminen, lähenevän uuden imperialistisen teurastuksen selittäminen oikeutetuksi, "tajun muokkaaminen" sitä vastaanottamaan.

Max Adlerin, "vasemisto"-sosialifasistin ja kantilais-filosoofin täyttäessä 60 vuotta sosialidemokraattinen sanomalehdistö kiiruhti merkitsemään tuon teoreetikon "valtavat ansiot" taistelussa materialismia vastaan, taistelussa marxismin opin vallankumouksellisen sisällön turmelemisen ja hävittämisen puolesta. Kuvaava tässä suhteessa on Alfred Braunthalin kirjoitus aikakauslehdessä *Der Kampf* (tammik. numero). Braunthal ylistää Max Adlerin, tuon "ennen sotaa ja sodan jälkeen eläneen toisen sosialisti-sukupolven suuren opettajan" ansioita, opettajan, joka heitti tuon kuulun tunnuk-

sen "materialismista takaisin marxismiin". Braunthal korostaa Max Adlerin teosten erinomaista tärkeyttä nimenomaan sentakia, että materialismi on hallitsevana ideologisena voimana Neuvostoliitossa. Hän kirjoittaa sanasta sanaan näin:

"Koko tuo ajatusten juoksu, tuo jyrkkä juopa materialistisen filosofian ja marxilaisen yhteiskuntatieteen välillä on nykyään siinä määrin toteen näytetty ja ilman muuta selvä, että täytyy ihmetellä, kun siitä vielä kerran huomautetaan. On kuitenkin muistettava... että marxilaiselle työväenliikkeelle erinomaisen tärkeässä maassa on marxismi henkisiltä muodoiltaan oleellisesti säilynyt sellaisena, jollaisena se oli keski-Europassa ennen Max Adleria, — nimittäin Venäjällä, jossa kaikkialla saarnataan filosoofisen materialismin ja marxismin samuutta, ja on se elimellinen osa valtakunnan virallisessa tieteessä ja siis hallitsee monopoolisesti taistelukenttää."

Sosialifasistien paljastaminen, heidän inhoittavain, petollisten käytännöllisten ja teoreettisten manöövеriensa ja marxismia vastaan marxilaisen fraseologian turvin käymänsä taistelun paljastaminen on mitä tärkein päiväntehtävä.

Edessämme on mitä vakavin tehtävä: syvällisen tieteellisen tutkimustyön kehittäminen ja laajentaminen, *vakavain, perustavaa laatua olevain teosten luominen marxismin filosofian alalla.* Filosofian tieteellinen instituutti asettaa tehtäväkseen kaikki voimamme kokoamalla suorittaa lähimmän ajan kuluessa seuraavat suuret työt: 1) luoda 3—4-osaisen uudemman (myös nykyisen) filosofian marxilaisen historian, 2) valmistaa 3—4 monografis-luontoista teosta ja lopuksi kokoavan, vakavan työn, joka on omistettu Leninin osuuden esittämiseen marxilaisen filosofian kehittämisessä ja 3) suorittaa töitä, joissa analysoidaan nykyisen luonnontieteen vallankumouksen esiinnostamia perustavia teoreettisia problemeja ja niitä uusia filosoofisia problemeja, jotka luonnontieteen kehitys viimeisten 25 vuoden kuluessa siitä kun Lenin kirjoitti teoksensa *Materialismi ja empiriokritisismi,* on ratkaistavaksi asettanut.

Kaiken työmme tärkeimpiä problemeja on kaaderi-problemi. Näiden kahden vuoden kuluessa on filosofian rintamalle kasvanut uutta, nuorta kaaderia. Koko filosofian rintamamme, sen jokaisen työntekijän edessä on mitä tärkeimpänä tehtävänä tieteellisen työn laadun kaikinpuolinen kohottaminen, teoreettisten problemien syvällinen käsitteleminen tosiasia-aineiston ja historiallisten tietojen todellisen hallinnan pohjalla, porvarillisen tieteen tulosten ja saavutusten kriitillisen omaksumisen pohjalla, ajatuksen jättiläisten, marxismi-leninismin klassikoiden mitä syvällisimmän tutkimisen pohjalla.

Luonnontieteellisellä rintamalla on meillä toistaiseksi suoritettu sangen pieni määrä tieteellisiä töitä, jotka kelpaavat esimerkiksi konkreettisten luonnontieteellisten problemien marxilaisesta käsittelystä, eivätkä nekään ole vapaat yksityisistä toisinaan törkeistäkin virheistä, jotka joskus kulkevat mitä vahingollisimman yksinkertaistuttamisen linjalla. Mutta ei saa suinkaan huolimattomasti suhtautua niihin saavutuksiin, niihin jos kohtakin vähälukuisiin ja tarpeellisesta marxilaisesta linjan lujuudesta vielä kaukana oleviin teoksiin, joita on olemassa luonnontieteen ja lääketieteen aloilla ja jotka heijastavat luonnontieteen rintamalla KK:n päätöksen jälkeen tapahtunutta siirrosta. Erikoisen luonteenomaista tässä on se, mitä tämän ajan kuluessa on suorittanut kommunistiluonnontieteilijäin kollektiivi encyklopedioissa. Meidän luonnontieteelliset kaaderimme ovat tavattoman heikot varsinkin verrattaessa tilanteeseen yhteiskuntatieteissä. Mutta se velvoittaa meitä sitäkin voimakkaammin taistelemaan luonnontieteiden kaikkien saavutusten omaksumisen ja muokkaamisen puolesta, taistelemaan liitossa puolueettomain luonnontieteilijäin-materialistien kanssa, jotka eivät vielä ole omaksuneet marxilaista maailman-

katsomusta, taistelemaan filosoofista taantumusta vastaan, mihin vale-tieteelliseen teoriaan se kätkeytyisikin. Samalla on välttämätöntä, kuten opetti Lenin, auttaa niitä luonnontieteilijöitä-materialisteja, jotka eivät ole omaksuneet marxilaista maailmankatsomusta siirtymään johdonmukaisen materialismin asemille, johdonmukaisen materialismin, jota on vain dialektinen materialismi.

V. BYISTRJANSKI

Marxin mukaan tehty vallankumous.

KAIKKIEN maiden vallankumoukselliset proletaarit valmistautuvat vastaanottamaan kansainvälisen proletariaatin suuren johtajan ja opettajan, Karl Marxin muistopäivää. Maalisk. 14 p. tulee kuluneeksi 50 vuotta hänen kuolemastaan.

Marxismi, tuo "proletariaatin vapautusliikkeen teoria" (Lenin), on ensimmäiseksi voittanut Neuvostoliiton alueella. Proletaarisen vallankumouksen kiertämätön voitto koko maailmassa takaa marxismin voiton kaikkialla. Mutta ensimmäinen maa, jonka osaksi tuli toteuttaa Marxin oppi elävässä elämässä, oli entinen tsaristinen Venäjä. Eivät Marx ja hänen aseveljensä Engels suotta kiinnittäneet aina suurta huomiota kaikkeen siihen, mitä tapahtui Romanovin despoottisessa valtakunnassa. Eivät he suotta ennustaneet Venäjän vallankumouksen pian koittavaa voittoa käsittäen tsarismin kukistamisen aiheuttavan jyrkän käänteen maailman historiassa. Ja tosiaan, entisen tsaari-Venäjän proletaarit lähtivät ensimmäisinä Karl Marxin osoittamalle tielle, ensimmäisinä kohottivat proletariaatin diktatuurin lipun kuudesosalla maapalloa ja pitävät tuon lipun lujasti kourissaan torjuen kaikki vihollisten hyökkäykset.

Proletaariaatin diktatuuri, se on pääasia, se on perusydin marxismissa. Oppia proletariaatin diktatuurista piti Marx — kuten ilmikäy hänen Weidemeyerille v. 1852 kirjoittamastaan kirjeestä — oppinsa ytimenä, tärkeimpänä kaikesta siitä, millä hän oli tiedettä rikastuttanut.

Marx kehitti proletariaatin diktatuurin teorian. Koko hänen jättiläismäisen tieteellisen elämäntyönsä päämääränä ja tarkoituksena oli proletariaatin diktatuurin välttämättömyyden perusteleminen. Kapitalistisen yhteiskunnan analyysi, jonka hän mestarillisesti suorittaa *Pääoma*-teoksessaan, johtaa siihen loppupäätökseen, että kapitalismin ristiriitojen ratkaisijana voi olla vain proletaarinen vallankumous. Proletaarinen vallankumous lyö rikki porvarillisen valtion ja pystyttää sen tilalle proletariaatin diktatuurin. Meidän vallankumouksemme käytännössä on marxismi toteutunut. Voitokkaan vallankumouksen kulku Neuvostoliitossa on osoittanut Marxin opin täydellisesti oikeaksi.

Proletariaatin luokkaviholliset ovat oikein älynneet marxismin vallankumouksellisen olemuksen. Siitä heidän leppymätön vihansa tätä oppia kohtaan. V. 1908, mustan taantumuksen aikana eräs venäläinen liberaalinen sanomalehti, tuoden julki ilonsa siitä, että maamme työläisten ja talonpoikain ensimmäinen kapina tsaaria ja pääomaa vastaan päättyi tappioon, kirjoitti, että "kukaan ei enää ajattele tehdä Venäjällä vallankumousta Marxin mukaan". Noissa luokkavihollisen sanoissa piilee syvä luokkatotuus, nimittäin se, että jo vuoden 1905 vallankumous tehtiin "Marxin mukaan". Mutta tuo liberaalinen porvarislehti erehtyi luullessaan että "Marxin mukaan" tehtävä vallankumous on Venäjällä käynyt jo mahdottomaksi. Vallankumouksellisen marxismin aatteen vaa-

lija, Marxin parhaan oppilaan Leninin luoma ja johtama bolshevikkien puolue kantoi vallankumouksellisen marxismin lipun tahratonna läpi synkimpäin taantumusvuosien.

Meidän puolueemme on johtanut kaksi vallankumousta "Marxin mukaan", helmikuussa 1917 kukisti tsarismin ja lokakuussa 1917 kaatoi porvariston. Marxin mukaan tehty vallankumous, jota liberaalinen porvaristo niin kovin pelkäsi, voitti meidän maassamme. Marxin mukaan tehty vallankumous voitti huolimatta liberaalisen porvariston vastustuksesta, Marxin mukaan tehty vallankumous voitti huolimatta proletariaatin keskuudessa toimineen porvariston agentuurin vastustuksesta, vastoin II internationalen sovittelijapuolueiden, vastoin menshevikkien ja eserräin käsitystä ja tahtoa, ja huolimatta niiden vastavallankumouksellisesta työstä.

Menshevikit ja eserrät, samoinkuin kaikkien maiden opportunistit eivät ole säästäneet vaivojaan kuohitakseen suuren vallankumouksellisen opin, kovertaakseen siitä sen vallankumouksellisen ytimen, tehdäkseen proletariaatin vapausliikkeen teoriasta jonkinlaisen "porvarillis-puisevan" opin — kuten Lenin sanoo —, opin jolla voisi puolustella sovittelupolitiikkaa porvariston kanssa. Opportunistit ovat koettaneet tulkita tätä suurta vallankumouksellista teoriaa siten, että se soveltuisi halpamaisuuden ja mataluuden oikeuttajaksi, he ovat koettaneet tehdä suuresta vallankumousmiehestä, jonka koko elämä oli pelkkä sammumattoman vihan liekki porvaristoa vastaan, tehdä hänestä laillisen edistyksen ja rauhallisen kehityksen laulajan. Sodanedellisen II internationalen koko historiallinen vuo kulki tuon suuren vallankumouksellisen teorian vääristelyn ja madaltamisen, marxismin vääristelyn ja väärentämisen lipun alla. Marxismin pelasti Leninin johtama bolshevikkipuolueemme. "Marxia ei voi nieleskellä osasina", kirjoitti Lenin Marxin kuoleman 25-vuotispäivänä, "Marxin voi hyväksyä joko kokonansa tai sitten kokonansa hylätä". Lenin ruoski armotta revisionistien kaikkia yrityksiä eroittaa marxismissa "intohimoton" "terve" tiede vallankumouksellisesta politiikasta. Lenin osoitti, että Marx piti teoriansa suurimpana ansiona sitä, että se on olemukseltansa kriitillinen ja vallankumouksellinen teoria. Lenin osoitti, että oleellisinta marxismissa on se, että se "yhdistää ankaran ja korkean tieteellisyyden (ollen yhteiskuntatieteiden alalla viimeinen sana) vallankumouksellisuuteen, eikä yhdistä niitä sattumalta, ei vain sentähden, että opin perustajan persoonassa yhdistyi tiedemiehen ja vallankumousmiehen ominaisuudet, vaan yhdistää itse teoriassa, sisäisesti ja eroittamattomasti. Tosiaan, teorian tehtäväksi, tieteen päämääräksi asetetaan siinä suorastaan sorrettujen luokan auttaminen sen tosioloisessa taloudellisessa taistelussa."

Marxismin graniittiperustalle sitten rakentuikin bolshevismi. Marxismin omaksuminen ja sen eläväksi elämäksi saattaminen, sen soveltaminen uuden aikakauden, imperialismin ja proletaarisen vallankumouksen aikakauden olosuhteisiin, tulikin Marxin parhaan oppilaan ja hänen suurtyönsä jatkajan, toveri Leninin, elämäntehtäväksi. Leninismin teoriassa ja käytännössä Marxin suuri vapautusliikkeen teoria kehittyi edelleen. Leninin teoreettiset työt kohottivat marxismin uudelle korkeammalle asteelle.

Tieteellisen kommunismin suuren luojan ei onnistunut nähdä sitä päivää, jolloin proletaarinen vallankumous olisi pysyväisemmin voittanut. Tosin v. 1871 tapahtui maailmanhistoriassa ensimmäinen proletariaatin diktatuurin pystyttämisyritys. Se oli Pariisin kommuuni. Mutta se oli olemassa vain 72 päivää yhden kaupungin alueella.

Proletaarisen vallankumouksen suuri teoreetikko ei elänyt siihen päivään, jolloin olisi nähnyt aatteittensa voiton todellistuvan. Marxin paras oppilas, Lenin, varjeli marxis-

min vallankumouksellisen olemuksen II internationalen vääristelyiltä, kehitti marxismia edelleen ja pystyi käytännössä toteuttamaan Marxin kaikkein kallisarvoisimmat ajatukset.

Proletariaatin diktatuuria piti Marx oppinsa ytimenä. Ja tuo proletariaatin diktatuuri pystytettiin vääjäämättömästi meidän maahamme Leninin puolueen johdolla. Neuvostoliiton proletaarit ovat Marxin perillisiä. He ovat panneet täytäntöön hänen poliittisen testamenttinsa, työllään ovat he todistaneet Marxin teorian suuren elävän voiman ja hedelmällisyyden. Proletaarisen vallankumouksen voitto meidän maassamme, sosialismin voitto Neuvostoliitossa, kysymys "kumpi voittaa" ratkaiseminen sosialismin eduksi, kollektivisoinnin voitto maataloudessa, — nuo kaikki Neuvostoliiton maailmanhistorialliset saavutukset ovat myös maailmanhistoriallisia todistuksia marxismin pätevyydestä, marxismin suurvoittoja.

Samaan aikaan kun II internationalen puolueet polkevat Marxin lipun lokaan, samaan aikaan kun ne kavaltavat hänen suuren tunnuslauseensa: "Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen", eivät leniniläisen puolueen johtamat meidän maamme työläiset ole luopuneet marxismin neuvoista ja suurista voitoistaan saavat he kiittää nimenomaan sitä.

Jos vanhassa II internationalessa ennen sotaa pidettiin vielä sanoissa kiinni marxilaisuudesta tosiasiassa pettäen sen vallankumouksellisen luonnon; jos siellä vielä vannottiin marxismin kirjaimen nimeen, mutta väärennettiin sen henki, niin nykyinen sosialifasismi sanoutuu irti Marxista avoimesti, selittäen hänet "historialliseksi kategoriaksi" (Karl Renner). "Marxismia ei ole syytä enää revisioida, se on uusittava kokonaan", kirjoitti v. 1928 tämä itävaltalaisen marxismin valtiomies.

Ja Neuvostoliitto ei ole enää ainoa maa, missä marxismi on voittanut. Jos meidän maassamme on voittanut sosialismi, jonka edistämiseksi Marx uhrasi koko elämänsä, niin hänen aatteensa ovat kapitalistimaiden palkkaorjain ja imperialismin siirtomaaorjain taisteluviiri. Marxin oppi juhlii voittoaan myös Neuvosto-Kiinassa, joka nykyään käsittää yhden seitsemäsosan entisestä Kiinan keisarikunnasta. Marxismi on Kommunistisen internationalen ohjelma ja lippu.

Kun II internationalen teoria ja käytäntö on marxismin koko vallankumouksellisen sisällön kieltämistä, niin leninismi on marxismin edelleen kehittämistä, leninismi on imperialismin ja proletaaristen vallankumousten aikakauden marxismia. Luonnehtiessaan marxismin vallankumouksellista olemusta Lenin väsymättä korosti sitä Marxin aseveljen, Engelsin, muotoamaa ajatusta siitä, että meidän oppimme "ei ole dogmi, vaan toiminnan ohje". "Jos jätämme tämän seikan huomioonottamatta, sanoi Lenin, — niin teemme marxismin yksipuoliseksi rujoksi, kuolleeksi. Me otamme siitä pois elävän hengen, me katkaisemme sen yhteydet aikakauden visseihin käytännöllisiin tehtäviin, jotka voivat muuttua historian jokaisessa uudessa käänteessä." Ja tov. Stalin, Leninin paras oppilas ja hänen työnsä jatkaja, puki erinomaisen kirkkaasti sanoiksi tämän saman ajatuksen VI puoluekokouksessa vastatessaan Preobrashenskille:... "On olemassa dogmaattista marxismia ja luovaa marxismia. Minä olen viimemainitun pohjalla". Luovan marxismin perustalla seisoivat Marx ja Engels, sillä seisoi Lenin, sillä myös Stalin.

Stalinin suuri ansio marxismin vallankumouksellisten perusteiden puolustamisessa opportunistien vääristelyiltä on ennen kaikkea siinä, että hän on järkkymättömän johdonmukaisesti vienyt läpi sen ajatuksen, että marxismi ei ole dogmi vaan toiminnan ohje.

..."Leninin suuruus, — sanoo Stalin — Marxin ja Engelsin työn jatkajana, onkin juuri siinä, ettei hän ollut tutkimuksissaan milloinkaan marxismin kirjaimen orja, vaan seurasi Marxin monasti lausumaa

ohjetta, että marxismi ei ole dogmi, vaan toiminnan ohje."

Ei dogmaattinen marxismi, vaan luova marxismi, sitä on Leninin ja Stalinin marxismi. Leninismi on juuri luovaa marxismia.

Marxismi-leninismi ohjaa meidän maamme monimiljoonaisia työtätekeväin joukkoja, jotka sitkeällä taistelulla valtaavat luokkaviholliselta linnakkeen toisensa jälkeen, ratkaisten valtavia historiallisia tehtäviä. Marxismilla aseistautunut leniniläinen puolue on osoittanut koko maailman proletaareille "miten se tehdään", miten suoritetaan proletaarinen vallankumous, miten kukistetaan porvariston herruus ja pystytetään ja lujitetaan proletariaatin diktatuuri.

Ei ole enää etäällä se aika, jolloin muiden kapitalistimaiden proletaarit suorittavat vallankumouksen Marxin mukaan, iskevät pirstaleiksi porvariston valtiokoneiston, pystyttävät sen tilalle uuden proletaarisen valtion ja näin avaavat tien sosialismin voitolle koko maailmassa. Sillä marxismi-leninismi on kansainvälinen oppi, se on koko maailman proletariaatin vapautusliikkeen teoria.

Marxin mukaan tehty vallankumous on voittanut meidän maassamme. Vuorten takana ei enää ole sen voitto koko maailmassa.

V. VIRTANEN.

Pariisin kommuuni

PARIISIN KOMMUUNI esiintyy luokkataistelun historian suurena tapauksena sen vuoksi, että siinä ensikerran käytännössä todellistui marxilaisuuden perusajatus — ajatus proletariaatin diktatuurista. Kommuunin suuri merkitys on myöskin siinä, että se kansainvälisen proletariaatin suurten johtajain Marx'in, Engelsin, Leninin ja Stalinin syvällisen tutkimustyön kautta on muodostunut maailmanvallankumouksen majakaksi, portaaksi proletaariseen vallankumoukseen, p r o l e tariaatin diktatuuriin kaikissa maissa. Venäjän bolshevistinen puolue Lenin johdolla, nojaten Parisin kommuunin ja Venäjän vallankumousliikkeen kokemuksiin ja opetuksiin, vei proletaarisen vallankumouksen voittoon Venäjällä, rakentaen tällä hetkellä sosialistista luokatonta yhteiskuntaa. Vain bolshevistinen puolue esiintyi taistelussaan kommuunin todellisena jatkajana. Lenin kirjoitti — "Neuvostovalta on toinen maailmanhistoriallinen proletaarisen diktatuurin kehityksen askel tai etappi. Ensimmäisenä askeleena oli Pariisin kommuuni."

II:n internationale ja sen viralliset johtajat eivät ole ainoastaan vaienneet Pariisin kommuunin peruskysymyksiin nähden, vaan vieläpä väärentäneetkin niiden vallankumouksellista sisältöä. Bernstein kirjassaan *Sosialismin edellytykset ja sosialidemokratian tehtävät* kaikella tavalla väärentää marxilaisuuden ajatuksia ja lainaa m.m. kirjasta *Kansalaissota Ranskassa* kohdan, jossa Marx puhuu siitä, että "työväenluokka ei voi yksinkertaisesti vallata valmista valtiokoneistoa ja panna sitä käyntiin omien päämääriensä hyväksi" ja selittää tämän siten, että Marx muka ei esittänyt ajatusta vallan valtaamisesta vallankumouksellista tietä. Muiden II internationalen opportunismin suohon vaipuneiden edustajain mukana myöskin Kautsky, jonka joukkojen painostuksesta oli pakko esiintyä Bernsteiniä vastaan, asiallisesti perääntyy tässä taistelussa ja näin itse joutuu opportunismin tielle. Puhuessaan proletariaatin diktatuurista kirjassaan *Anti-Bernstein* hän kirjoittaa: "Kysymyksen proletariaatin diktatuurin probleemista voimme vallan rauhallisina

jättää tulevaisuuden ratkaistavaksi". Tällä tavoin II internationale ja sen johtajat, sen asemasta, että olisivat tutkineet Pariisin kommuunin opetuksia vallankumouksen kannalta ja tehneet nämä opetukset laajojen joukkojen omaisuudeksi, kiersivät tai väärensivät kommuunin perusopetukset, kehittivät "yleisen demokratian" ajatustaan ja siirsivät ajatuksen proletaarisesta vallankumouksesta ja proletariaatin diktatuurista kaukaisen tulevaisuuden haavekuvaksi, poistaen täten niiltä kaiken sisällön ja merkityksen proletariaatin taistelulle uuden sosialistisen yhteiskunnan puolesta. Tästä kaikesta olikin sitten lopputuloksena II internationalen romahdus maailmansodan alussa, jolloin tämä kapitalismin suhteellisen rauhallisen kehityksen aikana opportunismiin painunut internationale ei kelvannut sotien ja vallankumouksien kauteen siirryttäessä proletariaatin johtajaksi, vaan vaadittiin siihen tehtävään toinen, olemukseltaan todella vallankumouksellinen proletariaatin mailmanpuolue — Kommunistinen internationale.

Marx, Engels ja Lenin kiinnittivät erikoista huomiota siihen uuteen valtiotyyppiin, jonka Parisin kommuuni loi, sekä siihen mitä proletariaatin tulee vallankumouksessaan tehdä vanhalle porvarilliselle valtiolle. Lenin sanoo: "Marxin ajatus on se, että työväenluokan täytyy *lyödä rikki, murskata* "valmis valtiokoneisto", eikä se saa rajoittua pelkästään sen valloittamiseen". Huhtikuussa v. 1917 kirjoittaessaan *Kaksoisvallasta* Venäjällä ja selittäessään Neuvostojen luokkakokoonpanoa, rinnastaa Lenin neuvostoja Parisin kommuuniin sanoen "*Tämä valta on samantyyppinen* kuin Parisin kommuunikin v. 1871". "Tämän tyypin perus-tunnusmerkit ovat: 1) vallan lähteenä ei ole parlamentin ennakolta käsittelemä ja toimeenpanema laki, vaan kansanjoukkojen välitön alote alhaalta ja paikkakunnilla, suora "valtaus", oikeaa sanontaa käyttäen; 2) kansasta irrallaan olevien, kansaa vastaan asetettujen laitosten, poliisin ja armeijan, välittömään koko kansan aseistamiseen vaihtaminen; tällaisen vallan aikana valtiollista järjestystä suojelevat aseistetut työläiset ja talonpojat *itse, itse* aseistettu kansa; 3) virkamiehistö, byrokratia vaihdetaan taas joko itse kansan välittömään valtaan, tai vähintään asetetaan erikoisen kontrollin alle, muuttuvat ei vain valittaviksi, vaan myöskin kansan ensimmäisestä vaatimuksesta *muutettaviksi*, asetetaan yksinkertaisten valtuutettujen asemaan; korkealla, porvarillisella palkalla varustetuista, "lämpöisillä paikoilla" olevista etuoikeutettujen kerroksen asemasta ne muuttuvat erikoista "aselajia" oleviksi työläisiksi, joiden palkka *ei ole* hyvän työläisen tavallista palkkaa korkeampi.

Tässä, ja *vain* tässä on Parisin kommuunin *olemus* erikoisena valtiotyyppinä".

Samassa kirjoituksessa Lenin painostaa edelleen sitä, että tämä valta on *olemukseltaan kokonaan toista* kuin se mikä yleensä vallitsee porvarillisdemokraattisessa parlamenttaarisessa tasavallassa. Täten Lenin samalla osoittaa ulospääsyn porvarillisesta parlamentaarisuudesta missä lakiasäätävä ja toimeenpaneva valta ovat erikseen, ja painostaa sitä, että kommuunin tyyppisessä valtiossa ovat toisiinsa yhdistyneet niin lakialaativa kuin toimeenpanevakin valta.

Porvarilliset ja useat itseään "sosialisteiksi" nimittivät historioitsijat Pariisin kommuunia käsitellessään pyrkivät selittämään sen luonteeltaan pikkuporvarilliseksi, vedoten pikkuporvarillisten ainesten määrälliseen paljouteen siinä ja vallankumouksellisen proletariaatin edustajain vähälukuisuuteen. Tämä johtaa välittömästi kommuunin todellisen olemuksen hämäämiseen ja sen antamien opetusten kieltämiseen. On totta, että kommuunissa olivat enemmistönä pikkuporvarilliset ainekset, olipa siellä suoranaisia kommuunin vihollisiakin. Senkin jälkeen, kun sosialistien lukumäärä kommuunissa

sen loppukaudella oli huomattavasti lisääntynyt, jää suurin osa tärkeimmistä ministeristöistä pikkuporvariston edustajain käsiin. Tämä ei kuitenkaan määrännyt kommuunin luonnetta ja olemusta. Kirjoituksessaan *Pariisin kommuuni ja demokraattisen diktatuurin tehtävät* Lenin sanoo: "Siis, on täysin selvää, että Engels, nimittäen kommuunia proletariaatin diktatuuriksi, piti silmällä vain proletariaatin edustajain Pariisin vallankumoukselliseen hallitukseen osallistumista, ja tämän ohella *aatteellisesti-johtavaa* osallistumista". Ei voitukaan ajatella, että kommuuni olisi heti, kertakaikkisesti siirtynyt sosialistiseen yhteiskuntaan, että sen välittömänä tehtävänä olisi ollut täydellinen sosialistinen vallankumous. Jo Marx osoitti, että vaikka "kommuunin tuli esiintyä vipusimena porvarillisen talouden perusteiden hävittämiseen, perusteiden, joille luokkaherruus nojautuu", niin ei työväenluokka vaatinut kommuunilta kuitenkaan mitään *ihmeitä* tai utopioita. "Se (työväenluokka) tietää, että toteuttaakseen oman vapautuksensa ja samalla sen korkeamman elämän muodon, jota nykyinen järjestelmä taloudellisen kehityksensä kautta ylivoimaisesti ponnistelee vastaan, sen on kestettävä pitkiä taisteluita, käytävä läpi kokonainen sarja historiallisia prosesseja, joiden kautta niin hyvin ihmiset kuin olosuhteetkin tulevat kokonaan muuttumaan. Sen tehtävänä ei ole toteuttaa joitakin ihanteita, sen ainoastaan laskettava vapauteen uuden yhteiskunnan elementit, jotka jo ovat kehittyneet hajoavan porvarillisen yhteiskunnan helmassa".

Kommuunin kaikki yhteiskuntataloudelliset toimenpiteet olivat luonteeltaan käytännöllisiä eikä utopistisia. Samalla niissä kaikesta puolinaisuudestaan huolimatta kuvastui vallankumouksellisen proletariaatin Kommuunissa vallitseva aatteellinen johtava osuus.

Toisaalta on esiintynyt selityksiä, että kommuunin häviön yhtenä syynä esiintyi sen liiallinen kiirehtiminen sosialistisen vallankumouksen suorittamisessa. Tästä olemukseltaan porvarillisesta selityksestä Lenin mainitsee seuraavaa kirjoituksessaan *Kirjeitä taktiikasta,* jossa hän osoittaa Kamenevin virheellisen arvion suhteessa vallankumouksen kasvamisen kysymykseen Venäjällä v. 1917: "Kommuuni, ikävä kyllä, viivytteli liiaksi sosialismin toteuttamisessa".

On myöskin sellaisia historioitsijoita, jotka tekevät kommuunista yhtäjaksoisen virheiden kokonaisuuden eivätkä näe näiden takaa sen todellisia opetuksia ja olemusta. Tällä tavoin kommuunin historiaa käsittelee Steklov, kirjoituksessaan *Perussyyt Pariisin kommuunin kukistumiseen.* Suomenkielellä tämä kirjoitus on julkaistu *Sosialistisessa aikakauslehdessä* v. 1921. Hän kirjoittaa: "Sanoa: Pariisin kommuuni alkoi ja kului surullisesti, on liian vähän sanottu. Itseasiassa kommuuni oli täynnänsä karkeita virheitä ja anteeksiantamattomia hairahduksia, jotka tekivät tyhjäksi sen kunniakkaiden puoltajien koko sankaruuden". On luonnollista, että tällainen kysymyksen asettelu ei ole omiaan selvittämään vaan hämäämään kommuunin perusopetuksien arviointia. Kun tähän lisätään hänen väitteensä Marxia vastaan kommuunin peruskysymyksessä, kysymyksessä valtiosta, niin täytyy sanoa, ettei tällaisella proletaarisen vallankumouksen mitä suurimman historiallisen tapauksen selvittämisellä ole mitään yhteistä marxismin-leninismin kanssa. Hän kirjoittaa: "Kun Marx sanoo, että kommuuni oli" sinä kansan etsittynä poliittisena muotona, jolla voitaisiin saavuttaa työn taloudellinen vapautuminen, "niin ei hän ole oikeassa. Juuri sosiaalista vallankumousta vastaavaa poliittista muotoa kommuuni ei kyennyt luomaan. Se ei löytänyt sitä poliittista muotoa, joka olisi vastannut proletariaatin diktatuuria ja sen poliittista herruutta." Tämä selitys suuntautuu samalla myöskin Leniniä vastaan, sillä Lenin hyväksyi Marxin antaman arvion.

Kirjassaan *Valtio ja vallankumous* Lenin kirjoittaa: "Kommuuni oli proletaarisen vallankumouksen ensimmäinen yritys *murskata* porvarillinen valtiokoneisto ja "vihdoinkin keksitty" polittinen muoto, joka voidaan ja pitää *asettaa* murskatun *tilalle*."

Steklov ei näe eroa porvarillisen demokratian ja sen demokratian välillä, jolle kommuuni perustui. Hän käsittelee kommuunin poliittista muotoa porvarillisen demokratian suoranaisena perintönä, mikä on asiallisesti samaa kuin kommuunin luoman uuden valtiotyypin kieltämistä. Lenin kirjassaan *Valtio ja vallankumous* sanoo tästä kysymyksestä seuraavaa: "Rikkilyödyn valtiokoneen tilalle asetti kommuuni siis "ainoastaan" täydellisemmän demokratian: vakinaisen armeijan hävittäminen, kaikkien virkahenkilöiden valitsemis- ja erottamisjärjestys. Mutta asiallisesti tämä "ainoastaan" on suuremmoista toisten laitosten korvaamista periaatteellisesti toisenlaisilla laitoksilla. Tässä juuri nähdään eräs tapaus "määrän muuttumisesta laaduksi": demokratia, toteutettuna niin täydellisenä ja johdonmukaisesti kuin se suinkin on ajateltavissa, muuttuu porvarillisesta demokratiasta proletaariseksi demokratiaksi, valtiosta (— erikoinen voima vissin luokan kurissa pitämistä varten) joksikin sellaiseksi, mikä ei enää oikeastaan ole valtio."

Tämä Leninin lausunto on mestarillinen näyte luokkataistelun ja yhteiskunnallisen kehityksen dialektisesta käsittelystä ja kumoaa täydellisesti Steklovin väitteen. Tätä dialektiikkaa ei Steklov ymmärrä. Hänen mukaansa valtiollisen vallan uusi muoto voi muka syntyä kertakaikkisesti ja heti lopullisessa muodossaan. Hän ei ymmärrä, että proletaarisen poliittisen vallan lopullinen ja täydellinen muoto saavutetaan vasta historiallisen kehityksen kokemuksen kautta. Venäjän vallankumouksen kehitys nojaten Parisin kommuunin kokemukseen loi *neuvostot* työväen poliittisen vallan, proletariaatin diktatuurin muodoksi. Näin siis neuvostot ovat luokkataistelun kehityksen ja kokemuksen tulos, joka muoto idussaan esiintyi jo kommuunissa. Steklov tässä suhteessa sanoo aivan kategorisesti, että "Venäjän vallankumous löysi täysin sopivan poliittisen muodon proletaariselle vallankumoukselle, se on — neuvostovalta. Kommuunin aikana tuosta muodosta *ei ollut aavistustakaan*" (harvennus V:n).

Marx, Engels ja Lenin kiinnittivät erikoista huomiota myöskin niihin virheisiin, mitä kommuuni teki. He eivät kuitenkaan tuominneet kommuunia näiden virheiden vuoksi, vaan käsittelivät näitä virheitä perusteellisesti kehittäen proletaarisen vallankumouksen teoriaa ja taktiikkaa niiden valossa ja antoivat myöskin näille virheille niille kuuluvan historiallisen merkityksen, mikä niillä on työväestön luokkataistelulle opetusten mielessä. Kommuunin kokemuksiin nojaten he osoittavat mikä tärkeä osuus proletaarisen vallankumouksen onnistumiselle on yhtenäisellä, selvän ohjelman omaavalla proletariaatin puolueella, jota Ranskassa ei tällöin ollut. Samoin he painostavat erikoisesti sitä virhettä, minkä kommuuni teki antamalla taistelun alotteen vastavallankumoukselle ja asettumalla itsepuolustusasenteeseen. Kommuuni ei myöskään riittävän päättävästi käyttänyt terroria sen sisällä esiintyvää vastavallankumousta vastaan. Samoin kommuuni kieltäytyi pakkoluovuttamasta Ranskan pankkia, mikä sen olisi tullut tehdä, jne. Kaikki kommuunin virheet varteen ottaen Venäjän bolshevistinen puolue ei toistanut näitä virheitä ja sen vuoksi voitti.

Erikoisesti, muiden virheiden ohella, Lenin tutki myöskin kysymystä suhteesta talonpoikaistoon ja kehitti tämän perusteella ajatuksen työväestön ja köyhän talonpoikaiston liitosta proletariaatin johdolla. Kommuuni ei asettanut riittävää huomiota talonpoikaistoon vetääksensä

sen mukaan ja siten laajentaakseen liikkeen koko maatakäsittäväksi.

Kommuunin eristäytyneisyydestä huolimatta muodostui samanlaisia aloitteita myöskin muissa kaupungeissä. Maalisk. 22 p:nä julistettiin kommuuni Lyonissa, 23 p:nä Marseillessa, 24 p.nä Saint-Etiennessa, Toulousessa ja Narbonnessa, myöskin muissa pienemmissä keskuksissa tapahtui samoin. Täällä liike kukistettiin kuitenkin hyvin nopeasti muutamien päivien kuluessa. Myöskin varsinaisesti maaseudulla oli liikehtimistä, mutta työläisten ja talonpoikaiston liittoa ei lujitettu, muutamia heikkoja yrityksiä lukuunottamatta. Edellytykset liikkeen kehitykselle maaseudulla olivat olemassa. Toinen keisarikunta oli saattanut talonpoikaiston hyvin kurjaan asemaan, sitä lisäsivät vielä ne suuret rasitukset, jotka talonpoikaiston kannettavaksi säilytettiin Preussin kanssa tehdyn rauhansopimuksen tuloksena. Huono yhteys talonpoikaistoon kommuunin taholta antoi vastavallankumoukselle tilaisuuden käyttää hyväkseen talonpoikaistoa, sillä talonpoikaisto ei ymmärtänyt kommuunin todellista sisältöä. Totta kyllä liitto työläisten ja talonpoikaiston välillä ei ollut kokonaan vieras kommuunille, mutta ne muutamat julistukset, joita kommuuni kykeni levittämään maaseudulle, eivät saaneet aikaan vastaavaa tulosta.

Tämän kommuunin puutteen huomioon ottaen Venäjän vallankumouksellinen proletariaatti loi lujan liiton maaseudun köyhän talonpoikaiston kanssa, osoittaen, että vain liitossa proletariaatin kanssa talonpoikaisto voi vapautua tilanherroista ja kapitalisteista ja siirtää maatalouden kehityksen sosialistisille raiteille.

Kommuunin häviön syitä arvioidessaan Lenin sanoo: "Voittoisaan yhteiskunnalliseen vallankumoukseen tarvitaan ainakin kaksi ehtoa: tuotantovoimien korkea kehitys ja proletariaatin valmistuneisuus. Mutta v. 1871 puuttuivat nämä molemmat ehdot. Ranskan kapitalismi oli vielä vähän kehittynyt, ja Ranska oli silloin etupäässä pikkuporvariston (käsityöläisten, talonpoikain, pikkukauppiaiden ym.) maa. Toisaalta ei ollut olemassa työväenpuoluetta, ei ollut valmistusta eikä pitkäaikaista oppia työväenluokalla, jonka suuret joukot eivät vielä aivan selvästi edes käsittäneet tehtäviään eikä niiden toteuttamiskeinoja. Ei ollut proletariaatin vakavaa poliittista järjestöä, ei laajoja ammatillisia järjestöjä eikä osuuskuntia". Näin epäedullisista ehdoista huolimatta taisteli kommuuni kuitenkin sankarillisesti ja toteutti paljon sellaista mikä teki siitä proletaarisen vallankumouksen esinäytöksen ja viitoitti tien tuleville voittoisille vallankumouksille.

Kommunistisen internationalen johdolla kansainvälinen proletariaatti opiskelee nyt niitä kommuunin opetuksia, jotka siltä II internationale peitti ja väärensi. II internationalen opportunistisen johdon vuoksi proletariaatti joutui sotien ja vallankumouksien ensimmäisen vuoron aikana kertaamaan suurelta osalta ne samat virheet Länsi-Euroopassa, mitä kommuuni aikanaan oli tehnyt. Nyt, uuden sotien ja vallankumouksien vuoron alkaessa, ovat kommuunin antamat kokemukset kommunististen puolueiden johdolla kansainvälisen proletariaatin taistelun ohjeena, joita opetuksia täydentävät v. 1918 jälkeiset vallankumouskokemukset Länsi-Euroopassa ja idässä sekä Venäjän voittoisan proletaarivallankumouksen saavutukset.

Kommuunin antamien opetuksien tutkiminen ja niiden käytännöllisessä luokkataistelussa toteuttaminen on paras muisto ja kunnioitus niille kommuunin puolesta kaatuneille vallankumoussankareille, jotka työväen vallankumouksen ensimmäisen kokeen niin kalliisti ostivat.

396 (47)

LYYLI LATUKKA

Kansainvälinen naistenpäivä toisen viisivuotiskauden alkaessa

KANSAINVÄLISENÄ naistenpäivänä korostamme erikoisesti viisivuotissuunnitelman kansainvälistä merkitystä.

Sanoihan tov. Stalin: "Viisivuotissuunnitelman saavutukset mobilisoivat kaikkien maiden työväenluokan vallankumoukselliset voimat kapitalismia vastaan". Lisäämme: ennenkaikkea mobilisoi se nälän ja puutteen kourissa kärsivät kapitalistimaiden valtavat työtätekeväin naisten joukot taistelutoimintaan sortajiaan, kapitalisteja vastaan. Joukkojen kaihoavat katseet kiintyvät yhä terävämmin Neuvostoliittoon. Tyhjään raukeavat sosialifasistien ja kapitalistien yritteet peittää heiltä sosialistisen neuvostomaan saavutuksia. Eivät auta valhetulvat meitä vastaan, sillä saavutuksemme huimaavat jo porvarienkin päitä.

Lenin kirjoitti jo kansalaissodan kaudella: "Nykyään me edistämme kansainvälistä vallankumousta pääasiallisesti omalla taloudellisella politiikallamme. Kaikki katsovat Venäjän neuvostotasavaltaan. Kaikki työtätekevät kaikissa maissa poikkeuksetta ja ilman minkäänlaista liioittelua".

Miten paljon pitemmällä olemmekaan tässä suhteessa nykyään, jolloin olemme lopullisesti ratkaisseet kysymyksen "kumpi voittaa", ratkaisseet sen sosialismin voiton hyväksi.

Selventääksemme vieläkin enemmän kapitalistimaiden luokkasisariemme käsityksiä ensimmäisen viisivuotissuunnitelman saavutuksista ja toisen viisivuotisen ensivuoden tehtävistä, esitämme joitakin tietoja niiltä aloilta, joilla naiset ovat osallistuneet sosialismin rakentamiseen. Käsittelemme naisten osuutta neuvostomaan hallinnossa, sosialistisessa rakennustyössä ja kulttuurivallankumouksen suorittajina.

15 vuotta on neuvostovallassa ollut proletariaatin diktatuuri. 15 vuotta on leniniläinen puolue johdonmukaisesti ja säälimättömästi taistellut sosialistisen rakennustyön puolesta kaikkia opportunismin ilmiöitä vastaan ja 15 vuotta on bolshevikkipuolue Leninin parhaimman oppilaan, tov. Stalinin, johdolla suorittanut työtätekevien naisten aseman muuttamista ja heidän valistamistaan, joka oli, kuten Lenin sanoi "eräs ensimmäisiä ja tärkeimpiä tehtäviämme".

Kuinka puolueemme ja neuvostovalta ovat tämän tehtävänsä täyttäneet, siitä puhuvat tilastomme naisten osallistumisesta sosialistiseen rakennustyöhön ja maamme hallintoon. Viime vaaleissa on Neuvostoliitossa valittu neuvostoihin 300 tuhatta naista, 500 tuhatta työskentelee erilaisissa sektioissa. Korkeimmassa toimeenpanevassa keskuskomiteassa on naisia 22,5 %. 15 vuodessa ovat neuvostomaamme työläis- ja talonpoikaisnaiset saaneet huomattavan paikan maamme hallinnossa.

Leningradin neuvoston toimintaan ovat osallistuneet naiset seuraavasti: ensimmäisessä kokoonpanossa oli vain 3 naista, toisessa 7, vuoden 1919 ensimmäisellä puoliskolla jo 200 naista ja toisella oli jo 300 sekä v. 1920 ensipuoliskolla 1,800 naisesta, jotka osallistuivat neuvoston toimintaan, oli 400 neuvoston jäsentä. Leningradin neuvoston 13 kokoonpanossa oli neuvoston jäsenenä 554 naista (22,3 %) kandidaatteja 457 (38 %). Neuvoston sektioissa työskenteli 364 naista (39,9 %), 820 delegaattia oli kiinnitetty praktikanteiksi neuvoston sektioihin.

Leningradissa ja Leningradin alu-

eella on joukko naisia vastuunalaisilla paikoilla. Leningradin neuvoston puheenjohtajan sijaisena, piirineuvoston puheenjohtajana, Leningradin neuvoston sektiain puheenjohtajina. TTT valitusbyron johtajana, prokuraattorin apulaisena, kansanoikeudessa j.n.e. Ja Leningradin alueella on 16 naista kyläneuvostojen puheenjohtajina, 17 puheenjohtajan sijaisena, 27 piirikomitean presidiumin jäsenenä ja 222 talonpoikaisnaista kyläneuvostojen sektiain johtajina.

Suomenkielisten keskuudessa Karjalassa ja Leningradin alueella on myöskin joukko naistovereita vastuunalaisissa tehtävissä.

Näitä numeroita silmäillessä ehdottomasti varmistuu siitä, että neuvostovalta on 15 vuoden aikana kehittänyt ja kasvattanut satoja, jopa tuhansia naisia maan hallintoon, puhumattakaan muista tehtävistä.

Tarkastakaamme naisten osallistumista kansantaloutemme palvelukseen. V. 1917 tammikuun 1 p:nä oli Leningradin teollisuudessa 113 tuhatta naista ja vuonna 1918 tammikuun 1 p:nä 149 tuhatta naista. NEPin ensi vuosina aleni naisten lukumäärä teollisuudessa, mutta viime vuosina on se jatkuvasti kohonnut. Ensimmäisen viisivuotissuunnitelman kolmantena ratkaisevana vuotena tapahtui muutoksia sekä lukumäärään että laatuun nähden.

Teollisuuteen tuli lähes 2 miljoonaa uutta työläisnaista ja he valtasivat sellaisia ammatteja, joissa ei aikaisemmin naistyövoimaa käytetty. *Naisten yleinen lukumäärä SNTL:n kansantaloudessa on tällä hetkellä 5.698.400 ja teollisuudessa 2. 337.700 naista.*

Palkkatyötä suorittavien luku oli Leningradissa v. 1932 tammikuun 1 p:nä 506 tuhatta, näistä teollisuudessa työskenteleviä 350 tuh. tai 44 %.

Maaseudun sosialistinen uudestirakentaminen on kasvattanut joukon talonpoikaisnaisia johtavaan työhön. Leningradin alueella on 50 kollektivistinaista kollektiivitalouksien puheenjohtajina, 18 naista puheenjohtajan sijaisena, 761 kollektivistinaista hallinnon jäseninä, 283 naista prikatiirina ja kaksi naista KTA:n tirehtöörinä, samoin tehtaiden tirehtööreinä ja mestareina, keksintöjen suorittajina, insinööreinä ja tieteellisinä työntekijöinä, jotka kykenevät kilpailemaan ulkomaalaisten spesialistien kanssa.

Naisten osallistuminen kansantaloutemme kohottamiseen teollisuudessa ja maataloudessa vaatii ennen kaikkea elämäntapakysymysten järjestelyä. Kysymys äitiyden ja pikkulasten huollosta onkin Neuvostovallassa pitkälle ratkaistu. Valtion budjetissa on kolmena viime vuotena myönnetty tähän tarkoitukseen 500 milj. ruplaa. Jo v. 1918, kaikkein raskaimpana aikana, oli esim. Leningradissa 6 rintalasten kotia, 2 äitien ja lastenkotia, 10 pikkulasten kotia ja 15 konsultatiota äitejä ja rintalapsia varten.

Nykyään toimii Leningradissa 186 seimeä, joista useimmat ottavat vastaan lapsia ympäri vuorokauden, jotkut työskentelevät kolmessa vuorossa ja on sellaisiakin, joihin äidit voivat jättää lapsensa muutamaksi vuorokaudeksi. Paitsi seimiä ja konsultatioita toimii joukko lepokoteja joissa äidit lapsineen saavat levätä synnytyksen jälkeen. Näissä opetetaan äideille lasten hoitoa. Lasten hoitolaitosten laajetessa on lasten kuolevaisuus esim. Leningradissa v. 1931 mennessä alentunut 17 %:iin, ollen v. 1913, siis tsaarin aikana, 23 %.

Kansantaloutemme ja maataloutemme uudestijärjestelyssä näyttelee ratkaisevaa osaa naisten vapauttaminen yksityistaloudesta. Yhteiskunnallisten ruokalain järjestäminen tehtaisiin sekä maaseudulle kollektiivitalouksiin on tämän hetken tärkeimpiä tehtäviä. Leningradissa toimiikin jo yli 2,500 ruokalaa ja tarjoilupaikkaa ja 7 tehdaskeittiötä, joista jotkut valmistavat 90,000 ruoka-annosta päivässä. Yhteiskunnallisen ruokailun suunnitelmat toisen viisivuotiskauden aikana kohdistuvat

siihen, että ruokaloita lähennetään asuntopaikkoihin. Siten voidaan turvata asunnot sekä työpaikat lämpimillä aterioilla neljästi päivässä. Myöskin järjestetään valmiin ruuan saanti koteihin.

Tällaisia saavutuksia ja suunnitelmia voimme merkitä ensimmäisen viisivuotissuunnitelman aikana. Kiintoisa on merkitä myöskin se, että toisen viisivuotiskauden aikana tullaan järjestämään seimiä ja konsultatioita niin paljon, että kaikki raskaassa teollisuudessa, tekstiiliteollisuudessa, ravintoaine- ja rakennusteollisuudessa työskentelevät työläisnaiset saavat lapsensa näihin. Seimipaikkojen luku tulee silloin kohoamaan 100,000. Myöskin kollektivistien lapsille tulee toisen viisivuotiskauden loppuun mennessä varatuksi seimi.

Naisten vapauttaminen kotitaloudesta lisää heidän aktiivisuuttaan ja muuttaa heidän ideologiansa nopeasti. Aktiivisuutta todistaa mm. se, että naisista on 77 % iskureita. Jumalattomien liiton jäseninä on 52,179 naista, tai 32 %.

Ensimmäisen viisivuotissuunnitelman lopulla ja toisen alussa on todettava, että olemme ottaneet ratkaisevan askeleen kulttuurivallankumousta kohti. On toteutettu yleinen pakollinen alkeisopetus ja lukutaidottomuus peruspiirtein poistettu. Jos rinnastamme tsaarin Venäjää ja nykystä SNTL:oa, niin alkeisopetukseen nähden saamme seuraavan kuvan:

Vuodet.	Opiskel. lukumäärä tuh.	Kasvu absol. num.	v. 1914/15 verraten %%
1914/15	7,801	—	—
Ensimmäisen viisivuotissuunnitelman aikana.			
1927/28	11,356	3,555	45,6
1931/32	20,902	13,101	168,0

Kun tsaarin Venäjällä opiskeli 8—11 vuotisista lapsista 1914/15 alkeiskouluissa 51 %, niin jo vuonna 1927/28, viisivuotiskauden alkaessa oli prosenttiluku SNTL:ssa kohonnut 85,4 %.

Tietämättömyys on sosialismin pahin vihollinen ja lukutaidoton pysyy tietämättömänä. Siksi on lukutaidottomuuden poistamiseksi tehty työtä hyvin voimaperäisesti ja saatu sangen suuria tuloksia. Joukkojen innostuksella ja neuvostoyhteiskunnallisuuden laajojen kerrosten työskentelyllä on tulokset saavutettu.

V. 1928/29 oli lukutaidottomien poistamislaitoksessa 2. 789.000 henkeä, v. 1929/30 kohosi luku 10.500.000, v. 1930/31 — 12.000.000 ja v. 1931/32 jo 12.448.000 henkeen. Siis ensimmäisenä viisivuotiskautena on opetettu lukemaan 37.734.000 aikuista henkilöä. Tämä luku ylittää neljä-viisi kertaisesti edellisen, v. 1920/21—1927/28, kauden.

Kun meillä SNTL:ssa lukutaidottomuus häviää ja opiskelijain lukumäärä monikertaisesti kasvaa, tapahtuu kapitalistisissa maissa opiskelijain luvun pienenemistä ja lukutaidottomien luvun lisääntymistä. Saksassa opiskeli v. 1913/14 alkeis- ja keskikouluissa 11.431.000 henkeä, v. 1929/30 tämä luku aleni 8.608.000. Ranskassa oli näinä vuosina 5.769.000 4.609.000 ja Englannissa 7.827.000 ja 7.003.000 opiskelijaa. Ottamalla sodan edellisen tason 100:ksi, saamme v. 1929/30 Saksassa 75,5 %, Ranskassa 79,9% ja Englannissa 89,5%, siis huomattavaa alennusta.

Naisten kulttuuritason kohottaminen on erikoisena tehtävänä neuvostovallassa. Tässäkin seurataan Leninin neuvoa "niiden mukaan vetämiseksi, jotka kapitalismin aikana olivat eniten sorretut". Vanhemman polven keskuudesta poistetaan yhä edelleen vähälukutaitoisuutta ja niin vanhemmista kuin nuoremmistakin kasvatetaan uusia kaadereita. Tyttöjen kouluuttamiseen nähden on tapahtunut myöskin käänne. Näin maaseudulla ja varsinkin Idän kansojen keskuudessa. Tilastotiedot osoittavat, miten ennen vallankumousta opiskeli alkeiskouluissa tyttöjä vain yksi kolmas osa, 32,9 %, ja ylemmissä kouluissa vain yksi neljäs osa, 25,4 %. Toista puhuvat vastaavat numerot ensimmäisen viisivuotis-

kauden ajalta. V. 1927/28 opiskeli SNTL:n maaseudun alkeiskouluissa tyttöjä 36,4 % ja ylemmissä kouluissa 31,6 %, mutta v. 1930/31 olivat vastaavat luvut jo 45,1 ja 36,4 %.

Ensimmäisen viisivuotissuunnitelman loppuun mennessä olemme päässeet jo siihen, että I ja II asteen kouluissa on tyttöjen ja poikien lukumäärä koko neuvostomaamme mitassa melkein sama (tyttöjä 49,9 % ja poikia 50,1 %). Ja idän kansojen keskuudessa on tapahtunut suuremmoinen edistys. Esim. Uzbekistanissa oli v. 1925/26 jälkeen I asteen maalaiskouluissa tyttöjä vain 4,9 %, mutta v. 1930/31 jo 16,3 %. Näistä saavutuksista huolimatta tulee tyttöjen prosenttiluvun kouluissa kohota vielä 5 % ennenkuin se vastaa todellisuutta, sillä tyttöjen yleinen lukumäärä on poikien lukumäärää suurempi.

Nykyään opiskelee kouluissamme 23 miljoonaa lasta. Tsaarin aikana opiskeli vain 7 miljoonaa. Puolueemme keskuskomitean päätökset kouluista ja oppikirjoista tulevat suuresti vaikuttamaan lastemme kasvatuksen syventämiseen ja laajentamiseen, sekä raivaamaan tietä kulttuurikumoukselle.

Ensimmäisen viisivuotissuunnitelman saavutukset ovat tuloksia valtavien joukkojen ponnistuksista sosialistisen rakennustyön rintamalla. Naiset ovat, kuten edellä esitetyistä tilastoista näkyy, suorittaneet huomattavan osan rakennustyömme rintamalla. Puolueemme johdolla, taistelussa kaikkia syrjäsuuntia vastaan, on työmme ollut mahdollista. Yhä suuremmat työläis- ja kollektivistinaisten joukot liittyvätkin puolueen jäseniksi voidakseen siten osallistua myöskin johtavaan työhön. Neuvostoliiton kommunistisen puolueen (bolshevikkien) riveissä on tällä hetkellä koko SNTL:n alueella 278,352 eli 14,8 % naisia. Leningradissa on kommunistinaisia 46,882, eli 21,8%, joista 16 työskentelee puoluekomiteain vastuunalaisina sihteereinä ja 111 työläisnaista toimii kollektiivien sihteereinä.

Toisen viisivuotissuunnitelman tehtävät voidaankin vain ratkaista siten, että yhä laajemmat naisjoukot osallistuvat sen tehtäviä suorittamaan. Naisten puoluekasvatuksen voimistaminen, heidän tietoisuutensa kohottaminen ja heidän vetämisensä pois yksityistalouden ahtaasta piiristä kasvattaa heistä entistä enemmän sellaista voimaa, joka täyttää tehtävänsä sosialistisessa uudestirakentamistyössä.

XVII puoluekonferenssin määrittelemät perustehtävät toisen viisivuotissuunnitelman aikana ovat kapitalististen ainesten ja yleensä luokkien lopullinen hävittäminen, niiden syiden täydellinen hävittäminen, jotka synnyttävät luokkaeroavaisuutta ja riistoa, kapitalismin jätteiden hävittäminen taloudesta ja ihmisten tietoisuudesta sekä maan koko työtätekevän väestön muuttaminen luokattoman sosialistisen yhteiskunnan tietoisiksi ja aktiivisiksi rakentajiksi.

Näiden tehtävien täyttäminen vaatii luokkatietoisuuden, teoreettisen, poliittisen ja taloudellisen taistelukuntoisuuden kohottamista. Siihen onkin neuvostovallan työtätekevillä naisilla suuret mahdollisuudet. Sosialismin taloudellinen perusta on laskettu. Sen edelleen kehittyminen on taattu niin teollisuudessa kuin maataloudessakin. Tämä takaa työläis- ja kollektivistinaisille mahdollisuuden kasvattaa ja kehittää itseään vielä paljon suuremmassa määrässä kuin ensimmäisen viisivuotissuunnitelman aikana. Ja kuten edellä esitetyt tilastot osoittavat, on yksityistalouden yhteiskunnalliselle pohjalle rakentaminen ottanut pitkän harppauksen eteenpäin. Toisen viisivuotissuunnitelman aika näyttelee tässä suhteessa ratkaisevaa osaa.

Kun mainitsemme vielä sen, että viimeinen puolueemme keskuskomitean täysi-istunto kiinnitti erikoista huomiota työläisten ja talonpoikain varustelun parantamiseen, niin ovat aineelliset mahdollisuudet sitä suuremmat. Meistä itsestämme riippuu, miten kykenemme poliittisesti ja

teoreettisesti kehittämään itseämme, toisin sanoen, kuinka osaamme käyttää hyväksemme kaikkia niitä mahdollisuuksia, joita meillä on olemassa. Rohkeasti ja päättävästi tulee meidän sanoa, että neuvostovallan työläis- ja kollektivistinaiset kykenevät puolueen johdolla suoriutumaan kaikista näistä tehtävistä.

Tämän vuoden kansainvälisenä naistenpäivänä on tehtävämme sidottava pääasiallisesti kahden kysymyksen ympärille. Työn tuottavaisuuden kohottamiseen teollisuudessa ja satoisuuden kohottamiseen maataloudessa. Sosialististen työmuotojen entistä voimaperäisemmäksi kehittäminen, kaikkien työläis- ja kollektivistinaisten opettaminen omaksumaan sellaiset työtempot, jotka jouduttavat työtä ja saattavat sitä yhä enemmän teknilliselle perustalle, siinä keinot, jolla turvaamme työmme menestykset. Mutta samalla, kun omaksumme nämä uudet sosialistiset työmetoodit, tulee meidän valppaina taistella luokkavihollisiamme vastaan, tuholaisia, yhteiskunnallisen omaisuuden hävittäjiä ja työmme tulosten rosvoojia vastaan. Meidän tulee muistaa, kuten tov. Stalin sanoi että "kulakit on lyöty hajalle, mutta niitä ei ole vielä läheskään lopullisesti nujerrettu" ja siksi tulee olla varuillaan niiden hyökkäyksiä vastaan.

Sosialistisen rakennustöiden tehtävien ohella on kansainvälisenä naistenpäivänä muistettava niitä kansainvälisen vallankumouksen tehtäviä, jotka kuuluvat meille. Kuten tov. Stalin sanoi, raivaa viisivuotissuunnitelmamme tietä koko maailman vallankumoukselle. Siksi on meidän, kansainvälisen vallankumouksen iskujoukkona sanottava työttömyyden ja puutteen kourissa kituville kapitalistimaiden työtätekeville naisille: kestäkää, taistelkaa ja voittakaa vihollisenne kapitalismi sekä sen kannattajat sosialifasistit. Ei ole muuta kuin taistelujen tie. Siitä voittajana suoriutuvat ne, jotka luottavat omiin ja proletariaatin voimiin kommunististen puolueiden johtaessa taistelua. Vain proletariaatin diktatuurin kautta päästette päämääräänne, neuvostovaltaan.

Proletariaatin taistelu on kansainvälistä. Venäjän vallankumouksen kansainvälisyys tulee omaksua työtätekevien kaikissa maissa. Lujittukoon kansainvälisyyden tunne entistä voimakkaammaksi tänä kansainvälisenä naistenpäivänä.

J. STALIN.

Herra Campbell valehtelee

AMERIKASSA on äskettäin ilmestynyt englanninkielellä Neuvostoliitossa oleskelleen tunnetun maataloudellisen toimihenkilön, herra Campbellin kirja, nimeltä *Venäjä — markkinapaikka vaiko uhka?* Tässä kirjassa hra Campbell esittää m.m. tov. Stalinin "haastattelun", joka tapahtui Moskovassa tammikuussa 1929. Tämä "haastattelu" on merkillinen siitä, että siinä ei ole lausettakaan, joka ei olisi perätön tai sensatiomaisesti liioiteltu, tarkoituksella mainostaa kirjaa ja sen tekijää.

Noiden perättömien puheiden paljastamiseksi en katso liialliseksi sanoa muutamaa sanaa.

Hra Campbell ilmeisesti puhuu mielikuvituksistaan, kun hän sanoo, että kello yhden aikaan päivällä Stalinin kanssa alettu keskustelu "jatkui pitkään yön tulon jälkeen, aamun sarastukseen asti". Itse asiassa keskustelu ei kestänyt kahta tuntia enempää. Hra Campbellilla on todella amerikkalainen mielikuvitus.

Hra Campbell ilmeisesti valehtelelee, kun hän väittää, että Stalin "tarttui molemmin käsin käteeni ja

sanoi: me voimme tulla ystäviksi". Itseasiassa ei tapahtunut mitään tuon tapaista eikä voinut tapahtua. Hra Campbellin täytyy tietää, että Stalin ei kaipaa Campbellin tapaista "ystävyyttä".

Hra Campbell valehtelee edelleenkin sanoessaan, että lähetettyäni hänelle otteen keskustelusta, minä muka tein lisäyksen: "Säilyttäkää tämä muistopaperi, se tulee joskus tärkeäksi historialliseksi asiakirjaksi". Otteen kuitenkin lähetti hra Campbellille kielenkääntäjä, tov. Jarotski, ilman mitään lisäkirjoituksia. Hra Campbell ilmeisesti tuo esiin halun keinotella Stalinilla.

Hra Campbell yhä ja yhä uudestaan valehtelee, kun hän lukee Stalinin lausumiksi sanat siitä, että "Trotskin aikana todella koetettiin levittää kommunismia kaikkialle maailmaan, että se oli ensimmäisenä syynä välien katkeamiseen Trotskin ja hänen (s.o. Stalinin) välillä, että Trotski uskoi maailman kommunismiin, silloin kun hän, Stalin, tahtoi rajoittaa toimintansa omaan maahan". Tähän järjettömään juoruun joka kääntää faktat päälaelleen, voi ehkä uskoa vain Kautskyjen ja Wellsien leiriin yliloikannut hra Trotski. Itse asiassa keskustelulla Campbellin kanssa ei ollut mitään yhteyttä Trotskia koskevaan kysymykseen eikä Trotskin nimeä yleensä mainittu keskustelun aikana. Hra Campbell vieläkin kerran puhui puuta heinää.

Ja niin edelleen samaan malliin...

Hra Campbell koskettelee kirjassaan keskustelua Stalinin kanssa, mutta hän ei ole katsonut tarpeelliseksi julkaista sitä kirjassaan. Minkätähden? Ei kai vain sen takia, että muistiinpanojen julkaiseminen olisi hajoittanut hra Campbellin koko suunnitelman Stalinin "haastattelua" ympäröivistä sensatiomaisista jutuista, joiden piti amerikkalaisten porvarien silmissä mainostaa Campbellin kirjaa.

Ajattelen, että parhaana rangaistuksena valheisiin sotkeutuneelle hra Campbellille olisi hra Campbellin ja Stalinin välisen keskustelun muistiinpanojen julkaiseminen. Se olisi varmin keino paljastaa valhe ja palauttaa tosiasiat ennalleen.

J. Stalin.

Jouluk. 23 p:nä 1932.

TOV. STALININ JA HRA GAMPBELLIN VÄLISEN KESKUSTELUN MUISTIINPANOT

Tammik. 28 p:nä 1929, klo 1 päivällä.

Tervehdyssanojen jälkeen hra Campbell selosti haluaan tavata tov. Stalinia, osoittaen, että vaikka hän onkin Neuvostoliitossa yksityisenä henkilönä, hän ennen Yhdysvalloista matkustamistaan tapasi Coolidgen samoinkuin vastavalitun presidentti Hooverin ja sai heidän täydellisen hyväksymisensä Venäjälle matkustamista koskevassa kysymyksessä. Hänen oleskelunsa täällä on näyttänyt hänelle sen kansakunnan hämmästyttävän aktiivisuuden, joka on koko maailman arvoituksena. Häntä ovat erikoisesti miellyttäneet maatalouden rakennustyötä koskevat ehdotukset. Hänelle on tunnettua, että Venäjästä on vallalla monia vääriä käsityksiä, mutta hän itse on ollut esim. Kremlissä ja nähnyt sen työn, jota tehdään taiteen muistomerkkien säilyttämisen alalla ja yleensä kulttuurisen elämän tason kohottamisen alalla. Hän on erikoisesti liikutettu työläisiin ja työläisnaisiin kohdistetusta huolenpidosta. Hänestä näyttää mielenkiintoiselta yhteensattumalta se, että ennen matkalle lähtöään Yhdysvalloista hänet oli kutsuttu presidentin luo ja hän kohtasi Coolidgen pojat ja puolison, samoin kun hän eilen oli Neu-

vostoliiton presidentin Kalininin vieraana, joka teki häneen valtavan vaikutuksen.

TOV. STALIN. Mitä tulee maatalouden ja teollisuuden rakennussuunnitelmiin, samoin kuin meidän huolenpitoomme kulttuurisen elämän kehityksestä, niin me olemme vielä aivan työmme alussa. Teollisuuden rakennustyössä me olemme tehneet vielä sangen vähän. Sitäkin vähemmän on tehty maatalouden uudestirakennussuunnitelmien realisoimisen alalla. Me emme saa unohtaa, että meidän maamme oli poikkeuksellisen takapajuinen ja tämä takapajuisuus on näihin saakka ollut suurena esteenä. Ero entisten ja nykyisten toimihenkilöiden välillä Venäjällä on m.m. siinä, että entiset toimihenkilöt pitivät maan takapajuisuutta sen myönteisenä piirteenä, nähden siinä "kansallisen erikoisuuden", "kansallisen ylpeyden", sen sijaan kun uudet ihmiset, neuvostoihmiset, taistelevat sitä, tuota takapajuisuutta vastaan pahana, joka on pois juurittava. Tämä on meidän menestyksemme tae.

Me tiedämme että me emme ole vapaita virheistä. Mutta me emme pelkää arvostelua, me emme pelkää katsoa vaikeuksia suoraan silmiin ja tunnustaa omia virheitämme. Me hyväksymme oikean kritiikin ja tervehdimme sitä. Me seuraamme Yhdysvaltain oloja, sillä se maa on korkealla tieteellisessä ja teknillisessä suhteessa. Me tahtoisimme, että tieteen ja tekniikan ihmiset Ameriikassa olisivat meidän opettajiamme tekniikan alalla, ja me heidän oppilaitaan.

Kullakin kansallisen kehityksen kaudella on oma kiihkomielisyytensä. Venäjällä meillä on rakennustyön kiihko. Siinä on sen vallitseva piirre nykyisin. Tämä selittää, että me elämme nyt rakennustyön kuumeessa. Tämä tuo mieleen ajan, jota Yhdysvallat elivät kansalaissodan jälkeen. Tässä on perusta ja mahdollisuudet teknillis-teolliselle ja kaupalliselle yhteistoiminnalle Yhdysvaltain kanssa. Minä en tiedä, mitä on välttämätön vielä tehdä, jotta taataan yhteys amerikkalaisen teollisuuden kanssa. Ettekö voisi selittää, mikä on nyt tällaisen lähestymisen toteuttamisen esteenä, jos on todettu, että sellainen yhteys olisi edullinen niin Neuvostoliitolle kuin Yhdysvalloillekin.

HRA CAMPBELL. Minä olen varma, että on olemassa huomattava samanlaisuus Yhdysvaltain ja Venäjän välillä niiden suuruuteen, käyttövaroihin ja riippumattomuuteen nähden. Hra Stalinin viittaus kansalaissodan kauteen on oikea. Kansalaissodan jälkeen oli huomattavissa erikoista kasvua.

Kansa Yhdysvalloissa tuntee mielenkiintoa Venäjää kohtaan. Minä uskon, että Venäjä on liian suuri maa ollakseen olematta suuri tekijä maailman suhteissa. Venäjän hallituksen johdossa olevilla henkilöillä on käytettävänään mitä suurimmat mahdollisuudet suurten tehtävien toteuttamiseksi. Ainoa, mikä on sitä varten tarpeen — on säilytettävä arvostelun selvyys ja oltava aina oikeudenmukainen.

Minä näen oikean asiallisen yhteyden etuisuuden, ja minä kannatan läheistä yhteyttä hallitusten välillä, vaikka olenkin yksityinen kansalainen. Minä keskustelen yksityisenä henkilönä. Kun minulta kerran kysyttiin, mikä häiritsee yhteyttä Yhdysvaltain ja Venäjän välillä, minä tahdon vastata sangen avomielisesti, miehekkäästi, hra Stalinille tulevalla kunnioituksella ja loukkauksitta. Hän on sangen objektiivisesti ajatteleva henkilö ja se sallii minun keskustella niinkuin miesten on keskusteltava keskenään molempien maiden onnen nimessä ja täysin luottamuksellisesti. Jos me voisimme saada virallisen tunnustuksen, rientäisi jokainen tänne suorittamaan tehtäviä luoton pohjalla tai muilla perusteilla, kuten asioita hoidetaan kaikkialla. Syynä siihen, miksi amerikkalaiset liikkeet epäröivät tehdä kauppaa ja myöntää pitkäaikaista luottoa, on se, että meidän Washingtonin hallituksem-

me ei ole tunnustanut teidän hallitustanne.

Tämän perussyynä ei ole kuitenkaan pelkkä epäonnistuminen tunnustamiskysymyksessä. Tärkeimpänä syynä on, me oletamme (ja tämä voi olla oikein), että teidän hallituksenne edustajat meidän maassamme koettavat kaiken aikaa kylvää tyytymättömyyttä ja levittää neuvostovallan aatteita.

Meillä on maassamme, niin kutsuttu "Monroen oppi", mikä merkitsee, että me emme tahdo sekaantua maailman minkään maan asioihin, että me askartelemme ehdottomasti vain omissa asioissamme. Sen takia me emme tahdo, että jokin maa — Englanti, Ranska, Saksa, Venäjä tai muu maa — sekaantuisi meidän omiin asioihimme.

Venäjä on niin suuri maa, että se voi itsenäisesti suorittaa kaikki, mitä sen kaikki kansat päättävät tehdä. Venäjällä on kaikenlaisia omia käyttövaroja ja vaikka se vaatiikin enemmän aikaa, niin loppujen lopuksi venäläiset voivat kehittää käyttömahdollisuutensa itsenäisesti.

Meistä tuntuu mieluisalta, että me olemme monessa suhteessa Venäjän kansan ideaalina, ja minä ajattelen, että me voimme olla sangen hyödyllisiä sille, varsinkin ajan säästämiseen nähden. Koska me olemme ratkaisseet monia taloudellisia probleemeja ja monet maat, paitsi Venäjä, jäljentävät meidän metoodimme, niin sellaiset yritykset kuin neuvostotilojen rakentaminen, merkitsee kauppasuhteiden lujittumista ja lopputuloksena kauppasuhteiden perästä tulee diplomaattinenkin tunnustaminen jollakin oikeudenmukaisella perustalla. Ainoana tienä kansakunnalle samoinkuin yksityiselle henkilöllekin on esiintyä avoimesti ilman loukkauksia ja silloin sangen nopeasti lähestyy aika joidenkin sopimusten tekoa varten. Mitä enemmän me saamme kasvatusta, sitä paremmin me tulemme varmistetuiksi, että me voimme ymmärryksellä saavuttaa enemmän kuin muilla keinoin. Suuret kansat voivat erota toistensa mielipiteistä ilman suhteiden kärjistymistä, ja suuret ihmiset neuvottelevat suurista kysymyksistä. He päättävät tavallisesti neuvottelut määrättyyn sopimukseen — tullen toisiaan vastaan, esimerkiksi puolitiehen — miten kauaksi alussa lienevätkin jääneet toinen toisistaan heidän mielipiteittensä lähtökohdat.

TOV. STALIN. Minä käsitän, että diplomaattinen tunnustus on tällä hetkellä vaikea Yhdysvalloille. Amerikan sanomalehdistö on niin paljon ja niin usein haukkunut neuvostohallituksen edustajia, että jyrkkä käänne on vaikea. Henkilökohtaisesti minä en katso diplomaattista tunnustusta tällä hetkellä ratkaisevaksi. Tärkeää on kauppasuhteiden kehittyminen molemminpuolisen hyödyn perustalla. Kauppasuhteet vaativat säännöllistyttämistä ja jos luodaan vissi juridinen perusta tälle asialle, niin se olisi ensimmäinen ja tärkein askel diplomaattiseen tunnustukseen vievällä tiellä. Kysymys diplomaattisesta tunnustuksesta ratkeaa itsestään, kun molemmat puolet ymmärtävät, että diplomaattiset suhteet ovat edulliset. Tärkeimpänä perustana ovat kauppasuhteet ja niiden säännöllistyttäminen, joka johtaa määrättyjen oikeusnormien luomiseen. On luonnollista, että meidän maamme luonnon antamat käyttövarat ovat rikkaat ja moninaiset. Ne ovat moninaisemmat ja rikkaammat kuin mitä virallisesti on tunnettu ja meidän tutkimusretkikuntamme löytävät yhtämittaa uusia käyttövaroja meidän laajassa maassamme. Mutta tämä on vain yksi puoli mahdollisuuksistamme. Toisen puolen muodostaa se, että meidän talonpoikamme ja työläisemme ovat nyt vapautetut entisistä tilanherrain ja kapitalistien taakasta. Tilanherrat ja kapitalistit tuhlasivat ennen tuottamattomasti sen, mikä nyt jää maahan ja lisää maassa sen ostokykyisyyttä. Kysynnän kasvu on sellainen, että meidän teollisuutemme, huolimatta sen kehityksen nopeudesta, jää jälkeen kysynnästä. Kysyntä on valtava niin henkilökoh-

taista kuin tuotannollistakin kulutusta varten. Tässä on meidän rajoittamattomien mahdollisuuksiemme toinen puoli.

Ja ne molemmat luovat vakavan perustan kauppa- ja teollista yhteyttä varten niin Yhdysvaltain kuin muidenkin kehittyneiden maiden kanssa.

Kysymyksessä siitä, mikä valtio kiinnittää voimiansa näihin käyttövaroihin ja mahdollisuuksiin, on käynnissä pulmallinen taistelu niiden välillä. Valitettavasti Yhdysvallat ovat yhä vieläkin kaukana tästä taistelusta.

Saksalaiset huutavat kaikkialla ja kaikkialle, että neuvostovallan asema on epävarma ja että sen takia ei neuvostovallan taloudellisille järjestöille ole annettava huomattavampaa luottoa. Samaan aikaan he kuitenkin koettavat monopolisoida kauppasuhteet Neuvostoliittoon, myöntäen sille luottoa.

Eräs Englannin liikemiesryhmä, kuten tunnettua, käy myöskin kiivasta neuvostovastaista kamppailua. Samaan aikaan tämä sama ryhmä, ja myöskin Mac Kenninkin ryhmä tekee yrityksiä luoton järjestämiseksi Neuvostoliitolle. Sanomalehdistöstä on jo tunnettua, että helmikuussa matkustaa Neuvostoliittoon englantilaisten teollisuusmiesten ja pankkiirien edustajisto. He valmistautuvat esittämään laajan kauppasuhteiden suunnitelman ja lainan neuvostohallitukselle.

Miten on selitettävissä tämä saksalaisten ja englantilaisten liikemiespiirien menettelyn kaksinaisuus? Sen selittää se, että ne tahtovat monopolisoida käsiinsä kauppasuhteet Neuvostoliittoon, sotkien ja työntäen Yhdysvallat syrjään.

Ja kuitenkin minusta on selvää, että Yhdysvalloilla on suurempi perusta kuin millä hyvänsä muulla maalla valtavan laajoihin liikesuhteisiin Neuvostoliiton kanssa. Eikä tämä vain sen takia, että Yhdysvallat on rikas sekä tekniikasta että pääomista, vaan senkin takia, että yhdessäkään maassa ei meidän kauppa- ja teollisuusmiehiämme oteta vastaan niin sydämellisesti ja vieraanvaraisesti kuin Yhdysvalloissa.

Mitä tulee propagandaan, niin täytyy minun mitä kategoorisimmin ilmoittaa, että kellään neuvostohallituksen edustajalla ei ole oikeutta sekaantua sen maan sisäisiin asioihin, missä hän on, ei suoraan eikä välillisesti. Tässä suhteessa on annettu mitä kiinteimmät ja ankarimmat ohjeet koko meidän henkilökunnallemme, joka on neuvostolaitosten palveluksessa Yhdysvalloissa. Minä olen varma, että Bron ja hänen apulaisensa eivät ole pienimmälläkään tavalla yhteydessä minkäänlaisessa muodossa ilmenevään propagandaan. Jos joku meidän toimitsijoistamme rikkoisi sekaantumattomuutta koskevia kiinteitä ohjeita, hänet heti kutsuttaisiin pois ja rangaistaisiin. Luonnollisesti me emme voi vastata tuntemattomien ja alaisiimme kuulumattomien henkilöiden toiminnasta. Mutta me voimme ottaa itsellemme vastuun ja antaa maksimaaliset takeet niiden henkilöiden sekaantumattomuuteen nähden, jotka ovat meidän ulkomailla olevien laitostemme palveluksessa.

HRA CAMPBELL. Voinko minä ilmoittaa tämän hra Hooverille?

TOV. STALIN. Luonnollisesti.

HRA CAMPBELL. Me emme tiedä, ketä ovat ne ihmiset, jotka kylvävät tyytymättömyyttä. Mutta heitä on olemassa. Poliisi saa käsiinsä heitä ja heidän kirjallisuuttaan. Minä tunnen Bronin ja olen varma, että hän on kunniallinen, vilpitön herra, joka hoitaa asioita kunniallisesti. Mutta joitakin on olemassa.

TOV. STALIN. On mahdollista, että propagandaa neuvostojen puolesta Yhdysvalloissa tekevät Amerikan kommunistisen puolueen jäsenet. Mutta tämä puolue on Yhdysvalloissa laillinen, se osallistuu presidentin vaaleihin, asettaa presidenttiehdokkaitaan ja — on täysin ymmärrettävää, että me emme voi sekaantua teidän sisäisiin asioihinne kyseellisessäkään tapauksessa.

HRA CAMPBELL. Minun puo-

leltani ei ole enempää kysymyksiä. Sentään on. Kun minä palaan Yhdysvaltoihin, tulevat liikemiespiirit kysymään minulta, onko turvallista käydä kauppaa Neuvostoliiton kanssa. Konerakennusyhtiöitä tulee erikoisesti kiinnostamaan kysymys mahdollisuudesta antaa pitkäaikaista luottoa. Voinko minä vastata myöntävästi? Voinko minä saada tietoja niistä toimenpiteistä, joihin neuvostohallitus nykyisin ryhtyy luottosopimusten takaamiseksi, onko olemassa erikoinen vero tai muu määrätty tulolähde, joka on erotettu tähän tarkoitukseen?

TOV. STALIN. En tahtoisi ylistää omaa maatani. Kuitenkin, kun kysymys on kerran tehty, minun on sanottava seuraavaa. Ei ole ollut yhtään tapausta, jolloin neuvostohallitus tai neuvostovallan taloudelliset laitokset eivät olisi täsmällisesti ja aikanaan suorittaneet luottoa koskevia maksuja, olkoot ne sitten lyhytaikaisia tai pitkäaikaisia. Voitaisiin tehdä Saksassa kysely siitä, miten me suoritamme saksalaisille kolmensadan miljoonan luottoa koskevat maksut. Mistä me saamme varat maksuihin? Hra Campbell tietää, että rahat eivät putoa taivaasta. Meidän maataloutemme, t e o l l i suutemme, kauppamme, metsämme, naftamme, kultamme, platinamme j.n.e. — siinä ovat maksujemme tulolähteet. Siinä myöskin maksujemme takeet. En tahdo, että hra Campbell uskoisi minua sanojeni perustalla. Hän voi tarkistaa vakuutukseni vaikkapa Saksassa. Hän huomaa, ettei kertaakaan ole ollut maksujen lykkäystä, vaikka aikoinaan meidän piti maksaa sellaisia tavattomia korkoja kuin 15—20 prosenttia.

Mitä tulee erikoistakeisiin, niin minä ajattelen, että ei ole tarpeen puhua siitä vakavasti Neuvostoliittoon nähden.

HRA CAMPBELL. Luonnollisesti, ei ole tarpeen.

TOV. STALIN. Voi olla, että ei olisi liikaa, jos minä kertoisin teille, ankarasti salassapidettävänä, lainasta, ei luotosta, vaan lainasta, jota englantilainen pankkiiriryhmä — Balfourdin ja Kingsleyn ryhmä — ovat tarjonneet.

HRA CAMPBELL. Voinko minä ilmoittaa tästä Hooverille?

TOV. STALIN. Luonnollisesti, mutta ei ole annettava sanomalehdille. Tämä pankkiiriryhmä tarjoaa seuraavaa:

Meidän velkamme Englannille lasketaan noin 400.000.000 punnaksi.

Ne ehdotetaan vakautettavaksi 25 prosentista. Se merkitsee, että 400,000,000 punnan asemasta tulee 100.000.000 puntaa.

Samalla tarjotaan 100.000.000 punnan laina.

Näin ollen meidän velkamme esiintyy 200.000.000 puntana, vähittäismaksuajan ollessa muutamia kymmeniä vuosia. Puolestamme meidän on annettava etusija Britannian konerakennusteollisuudelle. Tämä ei merkitse, että meidän on annettava tilauksiamme vain Englantiin, vaan meidän on annettava etusija.

HRA CAMPBELL. Lausuen kiitollisuutensa haastattelusta, sanoo, että tov. Stalin teki häneen oikeudenmukaisen, hyvin asioista selvillä olevan, vilpittömän henkilön vaikutuksen. Hän oli erittäin iloinen saadessaan puhella tov. Stalinin kanssa ja pitää tätä haastattelua historiallisena.

TOV. STALIN. Kiittää hra Campbellia keskustelusta.

Muistiinpanot teki V. Jarotski.

V. MITSKEVITSH-KAPSUKAS.

Muutamia yhteenvetoja fasisti-diktatuurista Suomessa ja SKP:n nykyhetken tehtävistä*)

ENEMMÄN kuin kaksi vuotta on kulunut fasistisen diktatuurin voimaansaattamisesta Suomessa. Pystyttäessään fasistidiktatuurin seurasi Suomen porvaristo kahta perustarkoitusperää: horjumaan ruvenneen kapitalistisen suhteellisen vakaantumisen lujittamista ja voimakkaampaa intervention valmistelua SNTL:a vastaan. "Teollisuuspuolueen" jutun aikana täydellisesti paljastettiin Suomen fasistimullistuksen ja SNTL:a vastaan valmistetun intervention välinen kiinteä yhteys, ja se erikoisen tärkeä osuus, mitä fasistisen Suomen piti näytellä sodan provosoinnissa SNTL:a vastaan. Näitä tarkoitusperiä noudattaen asetti fasistinen porvaristo itselleen ennenkaikkea tehtäväkseen kommunistisen puolueen — joukkojen järjestäjä ja johtaja taistelussa pääoman työväenluokkaa vastaan suuntaamaa hyökkäystä ja SNTL:oon kohdistetun hyökkäyksen valmistamista vastaan — sekä kaikkien kommunistisen puolueen johtamain työväen legaalisten vasemmistolaisten järjestöjen hävittämisen.

Mitä on antanut kaksi vuotta Suomessa vallinnut fasistinen diktatuuri? Vastauksen tähän kysymykseen antoi SKP:n KK:n laajennettu täysi-istunto, joka pidettiin kesällä v. 1932, ja se antoi vastauksen, joka on hyvin lohduton Suomen porvaristolle ja fasistidiktatuurille.

Suomen porvaristolle ei onnistunut fasistidiktatuurin avulla lujittaa horjahtelemaan alkanutta kapitalismin suhteellista vakaantumista Suomessa ja hajoittaa kommunistista puoluetta sekä vasemmistolaista työväenliikettä, vaan oli tulos kokonaan päinvastainen: *kapitalistisen vakaantumisen päättyminen, kommunistisen puolueen tervehtyminen ja vallankumouksellisen liikkeen kasvu.*

Jollei fasistidiktatuuri voinutkaan missään määrin heikentää taloudellista pulaa, niin teki se hyvin paljon pulan rasituksen työtätekevien harteille siirtämisen mielessä. Verraten v. 1914 työläisten palkka oli jo v. 1931 virallisten tietojen mukaan 13—33 % alhaisempi (puuseppien — 13,8 %, kirvesmiesten — 17,8 %, kivityömiesten — 23,8 %, maalarien — 25 %, rapparien 33,3 % jne.). Maataloustyöläisten palkat alennettiin v. 1929 27—28 markasta päivässä (oma ruoka) 14—15 markkaan ja muutamissa tapauksissa aina 8 markkaan, v. 1931 työnantajan ruuissa 16:sta 5—12 markkaan. Metsätyöläisten palkat pohjoisessa, jotka olivat v. 1930 225—325 markkaa (viikossa) supistuivat v. 1931 100—150 markkaan. Fasistimullistuksen jälkeen ovat palkat yleensä supistuneet 30—60 prosentilla.

200 tuhannesta työttömästä vain noin 40 tuhatta sai viime talvena työtä n.s. hätäaputöissä, joita valtio ja kunnat järjestävät, ja joissa hallituksen määräyksen mukaan maksetaan vähintään 20 prosenttia paikallista työpalkkaa alhaisempi palkka. Ohimennen sanoen kaikki valtion työt teetetään hätäaputöinä tarkoituksella täten alentaa ilmankin alhainen työpalkka. Suurin osa työttömistä on kerjäläisen asemassa ja saavat jonkinlaista tukea kunnilta mitättömän pienien avustusten ja halpojen ruoka-annoksien muodossa; kesällä he eivät saaneet tätäkään. Tällä pohjalla alkoi työttömäin liike, jonka tuloksena uudelleen myönnettiin päivällinen, mutta velvoituksel-

*) Julkaisemme tässä tov. Mitshkevitsh-Kapsukkaan kirjoituksen, joka oli painettu v. 1932 "Kommunistisen Internationalen" joulukuun numerossa (35-36), hiukan alkuosaltaan lyhennettynä.

Toimitus.

la, että 8 viikon päivällisistä täytyi tehdä yksi viikko työtä. Työttömät protesteerasivat tätä vastaan ja saivat Helsingissä nämä lunastustyöt poistetuksi. Työttömiä lähetetään metsätyömaille, missä työehdot ovat äärettömän vaikeat ja palkka vieläkin pienempi kuin hätäaputöissä. Sellaiset, jotka kieltäytyvät lähtemästä metsätyömaille, porvaristo poistaa työttömien luetteloista.

Työväenluokan kaikki aikaisemmat saavutukset — vasemmistolaiset ammattiliitot sekä muut työväestön vasemmistolaiset järjestöt, työväentalot, kirjapainot, ym. — hajoitettiin ja luovutettiin osittain sosialifasisteille; lukuisa vasemmistolainen lehdistö kokonaisuudessaan lakkautettiin; eduskunnassa ja kunnanvaltuustoissa likvidoitiin vasemmistolaiset fraktiot; satoja vasemmistolaisia työläisiä on heitetty vankilaan ja monia väkivalloin rajan yli Neuvostoliittoon.

Minkälaiset ovat tämän "työn" poliittiset tulokset?

Ei kauan sitten Suomen johtavat fasistit tyydytyksellä merkkasivat, että työläiset kestävät suurella rauhallisuudella puutteiden ja kurjuuden koko painon. He luonnollisesti laskivat tämän omaksi ansiokseen ja ylpeilivät usein sen johdosta. Haluamatta antaa etusijaa työläisten "rauhoittamisessa" fasisteille, kirjoitti sosialifasistinen ammattiliittolehti *Palkkatyöläinen* maalisk. 18 p. v. 1932:

> "Työläiset ovat hiljaa mukautuneet olosuhteisiin nykyisellään kin, joka tulee olemaan sellaisenaan kaunein lehti maamme työväenluokan historiassa..." "Maamme työläiset eivät tosiaan ole, vaikka nälkäkuolema silmien edessä kummittelee, ryhtyneet mihinkään yltiömäisyyksiin, eivätkä menneet asiattomuuksiin, joka on sille kunniakasta..."

Suomen sosialifasistien johtaja V. Tanner samoin kuin entinen fasistinen pääministeri Sunilakin lausuu julkisesti tyydytyksensä sen johdosta, että työläiset ovat rauhallisesti alistuneet äärimmäisyyteen saakka kehitetyn riiston alaisuuteen.

Tällaisten tulosten saavuttamisessa epäilemättä on porvariston ja fasistien ohella suuri osuus myöskin sosialifasisteilla. Nähden kuitenkin, että entinen "rauhallisuus" alkaa häiriintyä, kirjoitti *Palkkatyöläinen* jo saman vuoden maaliskuussa hälyyttävästi: "Mutta kuinka kauan tätä (rauhallisuutta) tulee jatkumaan, — on toinen kysymys."

Fasistidiktatuuri ei todellakaan kyennyt pitkäksi aikaa turvaamaan rauhallisuutta Suomen porvaristolle. Porvariston fasistisen politiikan tuloksena kärjistynyt taloudellinen pula Suomessa, joka vie Suomen laajoilta työläis- ja talonpoikaisjoukoilta viimeisenkin leipäpalan ja alentaa suunnattomasti kaikkien työtätekevien elintasoa, ei voinut olla synnyttämättä tyytymättömyyttä joukoissa ja heidän poliittisen aktiivisuutensa uutta nousua. Ei kauan sitten muutamat toverit paikkakuntaselonteoissaan kokonaan väärin (olemukseltaan opportunistisesti) kirjoittivat joukkojen suuresta pelosta ja passiivisuudesta (esim. Kuopion piirikomitean organisaattorin toukokuun selostus); vuosi sitten tällaisia ääniä tapasi melkein kaikissa paikkakunnilta tulevissa selostuksissa, — nyt tällainen on jo harvinainen poikkeus.

Itseasiassa myöskin Suomessa on tällä hetkellä työläis- ja talonpoikaisjoukkojen aktiivisuus huomattavan korkea, mutta tämän ohella puoluejärjestömme eivät useinkaan osoittaudu olevan tehtäviensä tasolla. Näin esimerkiksi Lokakuun vallankumouksen 14-vuotispäivänä kokoontui Turussa järjestömme kutsusta määrätylle paikalle useimpia tuhansia ihmisiä, mutta ei löytynyt yhtään puolueen jäsentä, joka olisi tällöin esiintynyt. Mutta jo viime vuoden tammikuussa ja eritoten vappuna löysivät tuhatlukuiset kadulle lähteneet työläisjoukot samaisessa Turussa SKP:n taholta järjestetyn johdon ja tekivät vakavaa vastarintaa poliisille. Puolueemme johdolla

oli viime vuoden maaliskuun 8 p:nä mielenosoituksia pohjois-Suomessa, Kemissä ja Oulussa; mielenosoitus vappuna Ykspihlajassa, jne. v. 1932 vappu on jo osoituksena puolueemme työn eittämättömästä elävöitymisestä Suomessa.

Kuitenkin vielä vappunakin oli sellaisia tapauksia, etteivät puolueemme kutsusta kadulle lähteneet monilukuiset joukot löytäneet siellä välttämätöntä johtoa. Näin tapahtui Suomen suurimmassa teollisuuskeskuksessa, Tampereella, missä kokoontui 4—5 tuhatta työläistä, samoin myöskin Helsingissä, missä kokoontui 300—400 työläistä, jne. Saatujen epätäydellisten tietojen mukaan Lokakuun vallankumouksen 15-vuotisjuhla merkattiin Suomessa levittämällä monilukuisasti lentolehtisiä, seiniin ja portinpieliin liimattiin tunnuksia, ripustettiin punaisia lippuja ja yritettiin järjestää mielenosoituksia (Helsingissä ja muutamissa muissa paikoissa). Niinpä esim. Helsingissä osallistui mielenosoitukseen noin 4 tuhatta ja Kemissä noin 2 tuhatta henkeä.

Käytettävissämme olevien hyvin epätäydellisten tietojen mukaan oli selkkausten lukumäärä työpaikoilla Suomessa v. 1931 ensimmäisellä puoliskolla 12, toisella puoliskolla —16, mutta v. 1932 ensimmäisellä puoliskolla vähintäin — 40. v. 1931 näistä selkkauksista vain 9 johti lakkoon, mutta v. 1932 oli tällaisia tapauksia vähintään 10, puolen vuoden aikana. Työläiset esittivät vaatimuksia työehtojen parantamisesta, taistelivat työpalkkojen alentamista vastaan ja niiden kohottamisen puolesta, jne. Monet näistä selkkauksista päättyivät työläisten osittaiseen voittoon. Jotkut niistä johtivat työläisten joukkoesiintymisiin. Perä-Pohjolassa (Laitakarissa ja Veitsiluodossa, pohjoisessa) käytiin sitkeätä taistelua veroryöstöä vastaan työpalkoista; siellä järjestettiin joukkokokouksia työpaikoilla, jota ei ole koskaan ennen Suomessa tapahtunut, ja mielenosoituksia, joihin osallistui niin työssäolevat kuin myöskin työttömät työläiset. Pietarsaaressa, Pyhtäällä, Kymissä, Tampereella, Kokemäellä, Keravalla, Riihimäellä, Rantsilassa y.m. oli työttömien joukkoesiintymisiä. Monissa näissä tapauksissa esiintyi ei vain puolueen ja punaisten ammattiliittojen vaikutus, mutta myöskin *johto*. Kokoomuspuolueen pää-äänenkannattaja *Uusi Suomi* ei suotta lyö hätärumpua ja julkaise lokak. 11 p:nä v. 1932 johtavaa kirjoitusta otsikolla *Laiton kommunistinen ammattiliitto toiminnassa*. Tässä kirjoituksessa se kirjoittaa että "punainen ammattiliitto on ryhtynyt harjoittamaan voimakasta kommunistista propagandaa", julkaisee säännöllisesti maanalaista lehteä, työntyy työpaikoille ja julkaisee erikoisia tehdas-lehtiä".

> "On paljastettu — luemme kirjoituksesta — että kone-siltarakennustehtaassa, julkaistaan lehteä **Punaisia viestejä**, Haukiputaan sahalaitoksissa lehteä — **Punainen työläinen**, ja Hallan ja Tiutisen työlaitoksilla lehteä — **Punainen nyrkki**. Tämän ohella punainen ammattiliitto ja alemmat järjestöt Kymissä, Kotkassa, Lappeenrannassa (Viipurin piiri) ja Lahdessa levittävät agitatiolehtisiä, joissa mitä hävyttömimmällä tavalla ylistetään kommunismia ja ihastellaan Moskovaa".

Erikoisen välttämätöntä on merkitä agraaripulan kärjistymisen pohjalla kehittyvä talonpoikaiston liike. Suurporvaristo on agenttiensa kautta koettanut alistaa tämän liikkeen johtonsa alle, missä se huomattavassa määrin on onnistunutkin. Tämä koskee ennenkaikkea tilanomistajakulakkiliikettä, joka esiintyy eri vivahtein ja nimityksin: lapualainen, maaseutu- ja loimaalainen, tohtori Johansonin johtama liike. Nämä kuitenkin ovat vain sen kulakkiliikkeen eri vivahteita, joka esittää vaatimuksia velkojen ja korkojen alentamisesta, moratoriosta, pakkohuutokauppojen lopettamisesta, "terveiden" talouksien tukemisesta, vientipalkkioista, suojelustullien kohottamisesta elintarpeille jne. Nämä kulakkiliikkeen kaikki suunnat on tähdätty räikeästi vallankumouksellista työväenluokkaa ja kommunistista puo-

luetta vastaan, ja vain osittain pankkeja vastaan.

Tämän tilanomistaja-kulakkiliikkeen ohella on ensikerran pitkän ajan jälkeen syntynyt myöskin talonpoikaiston vallankumouksellinen liike, joka laajemmin kehittyy pohjois-Suomessa, Pohjanmaalla, Muhoksella ja Kalajokilaaksossa ja on tähdätty finanssipääomaa ja fasistista järjestelmää vastaan. Nivalassa noussut köyhän- ja keskivarakkaan talonpoikaiston ja maataloustyöläisten joukkotaistelu (joka osittain kulki kommunistisen puolueen vaikutuksen alla) kukistettiin Oulusta lähetettyjen poliisi- ja sotilasosastojen avulla, kaikkien porvaripuolueiden, sosiali-fasisteihin asti, täydellisesti hyväksyessä tämän menettelyn, mutta tällaiset liikkeet voivat toistua pian uudelleen.

Yhä kärjistyvä taloudellinen pula ja joukkojen aktiivisuuden kasvu voimistavat taistelua myöskin itse porvariston leirissä, mihin jo viittasi v. 1931 pidetty puoluekonferenssi ja jota vieläkin voimakkaammin alleviivasi v. 1932 kesällä pidetty Suomen kommunistisen puolueen KK:n täysistunto. Porvariston eri ryhmien ja heidän puolueittensa välillä, aina sosiali-fasisteihin saakka, ei ole oleellista erimielisyyttä kysymyksessä työläisten ja talonpoikaiston vallankumouksellisen liikkeen kukistamisesta. Erimielisyydet alkavat kysymyksessä porvariston eri ryhmien taloudellisista eduista ja saaliin jaosta sekä kysymyksessä johtavasta osuudesta fasistidiktatuurin hallituksessa ja työtätekevien joukkojen hallitsemisen metoodeista. Erimielisyydet kärjistyivät pääasiassa kysymyksessä suhteesta maatalousporvariston n.s. pulaliikkeeseen nähden. Tämä entisessä hallituksessa voimakkaimmin edustettuna olleen maalaisliiton huomattavassa määrin kannattama liike on osittain tähdätty pankkeja vastaan (vaatimus diskonttokoron alentamisesta, velkasuoritusten ja, pakko-ottojen lykkääminen jne.), mikä luonnollisesti ei ole suurten pankkien ja finanssipääoman puolueen, s.o. kokoomuspuolueen mieleen.

Maalaisliitossa ja vieläpä lapualaisliikkeessäkin on erilaisia virtauksia: eräät — n.s. lapualaiset "pulamiehet" — ovat näiden vaatimusten puolesta, toiset — hämeenlinnalais-helsinkiläisen lapualaisliikkeen johto — niitä vastaan. Toiseksi erimielisyyksiä on myöskin kysymyksessä parlamentin osuuden vieläkin suuremmasta rajoittamisesta, vaalioikeuden ja porvarillisen laillisuuden supistamisesta. Kokoomuspuolue ja siihen sidotut lapualaiset vaativat näitä toimenpiteitä, "edistysmieliset", sosialifasistit ja osa ruotsalaista puoluetta vastustavat; maalaisliitto horjuu. Vieläpä kokoomuslaisen lapualaisleirinkin sisällä on erimielisyyksiä kysymyksessä suhteesta talonpoikaiston "pula-liikkeeseen" ja väkivaltaisten metoodien käyttämisestä suhteessa muihin porvarillisiin ryhmiin. Erimielisyyksiä on myöskin kysymyksessä suhteesta SNTL:oon: eräät ovat SNTL:n ja Suomen välisten suhteiden viipymättömän katkaisemisen puolesta, toiset taas järkevämmän taktiikan kannalla: interventioon valmistautuminen, mutta ilman tapahtumain kiirehtimistä, vieläpä — kaupan laajentamisen puolesta SNTL:n kanssa.

Selvimmin nämä hankaukset Suomen porvariston leirissä esiintyivät lapualaisten viime vuoden maaliskuussa järjestämän Mäntsälän "kapinan" yhteydessä, jota kokoomuspuolue tuki tarkoituksella vallata täydellisesti valta omiin käsiinsä finanssipääoman fasistidiktatuurin vieläkin suuremmassa määrin voimistamiseksi ja intervention valmistelun tehostamiseksi SNTL:oa vastaan. "Kapinan" johdossa oli, Puolan pääesikuntaan omaamiensa läheisten suhteittensa vuoksi kuuluisaksi tullut julkea sodan provoseeraaja SNTL:oa vastaan, kenraali Vallenius, entinen Suomen pääesikunnan päällikkö. Jotkut toverit ja muutamat ulkomaiset lehdet kuitenkin kokonaan väärin yliarvioivat näiden fasistien leirissä esiintyvien sisäis-

ten hankausten merkityksen, odottaen niistä vieläpä aseellisiakin yhteenottoja, joiden tuloksena saattaisi olla "todellisen fasistihallituksen" muodostuminen lapualaisten johdolla. Tämän mielipiteen hyväksyminen merkitsee asiallisesti sosialifasistien näkökannalle asettumista, jotka laskevat, että Suomessa ei vielä ole fasistidiktatuuria ja että fasismin todellisina edustajina ovat vain lapualaiset. Todellisuudessa Suomessa ei enää voida puhua mistään fasistikaappauksesta, sillä se suoritettiin jo kesällä v. 1930 ja siitä lähtien siellä on vallinnut fasistinen diktatuuri.

Suomen kommunistisen puolueen KK:n laajennettu täysi-istunto päätöksissään aivan oikein määritteli nämä kahnaukset porvariston eri ryhmien välisiksi kahnauksiksi. Viimeiset tapahtumat ovat tämän arvion täydellisesti vahvistaneet oikeaksi. Parhaiten tämän osoittaa Mäntsälän "kapinan" jotajien vankilasta vapauttaminen jo ennen oikeudenkäyntiä muka nälkälakon tuloksena sekä kapinaan osallistuneiden oikeus-ilveily. Hovioikeuden marrask. 21 p:nä antama tuomio vapautti 96 syytetystä syyttöminä 24, 20 vapautettiin rangaistuksesta amnestian nojalla, 52 tuomittiin 2—2 ½ vuoden vankeusrangaistukseen, joista kuitenkin 32 tuomittiin ehdollisesti; kapinan johtajat — kanraali Vallenius ja lapualaisten johtaja tilanomistaja Kosola — tuomittiin ehdollisesti 9 kk. vankeusrangaistukseen ja ovat vapaina.

Tämä oli ilmaus kokoomuspuolueen vaikutuksen voimistumisesta hallituksessa. Jo ennen kapinallisten oikeusjuttua kaksi kokoomuspuolueen edustajaa erosi hallituksesta protestitarkoituksessa. Oikeusjutun jälkeen, joulukuun alussa, alkoi aikaisemmin maalaisliiton edustajan, Sunilan johtaman hallituksen yleinen pula. Hallituspula muodostui talouspulan Suomessa edelleen kärjistymisen ja kokoomuspuolueen ja maalaisliiton välisen taistelun kiristymisen vuoksi. Suomen finanssipääomaa edustava kokoomuspuolue ei voinut hyväksyä hallituksen ehdotusta sisäisten lainojen korkoprosentin alentamisesta.

Kokoomuspuolueen äänenkannattaja *Uusi Suomi* vaati "presidiaalisen hallituksen" muodostamista "voimakkaan ja rehellisen henkilön" johdolla, samaan tapaan kuin Saksassakin. Uudelleen muodostetussa hallituksessa kokoomuspuolue huomattavasti voimistui, vaikka hallituksen johtoon asetettiinkin Edistyspuolueen jäsen, edesmenneen hallituksen entinen oikeusministeri ja Suomen-Pankin entinen Turun osaston johtajan apulainen, Kivimäki. Kaikki tärkeimmät ministerisalkut kuuluvat kokoomuslaisille ja heitä lähellä oleville: sisäasiain ministeristö, sotaministeristö, ulkoasiain ministeristö ja raha-asiain ministeristö; maalaisliittolaiset saivat vain kaksi ministerisalkkua. Mielenkiintoista on panna merkille, että niin kokoomuspuolue kuin myöskin maalaisliitto, manöveeraten edessäolevien parlamenttivaalien edellä, sanovat, että heidän puolueensa jäsenet eivät ole saaneet puolueelta lupaa hallitukseen menoon. Uutta hallitusta ei voi laskea pitkäaikaiseksi. Suomessa tapahtuu edelleen hankausten kiihtyminen ei vain eri porvaristoryhmien välillä, vaan myöskin niiden omassa keskuudessa. Uuden hallituksen kokoonpano merkitsee vieläkin julkeampaa fasistidiktatuurin hyökkäystä työväenluokkaa ja työtätekevää talonpoikaistoa vastaan, mutta ei missään tapauksessa merkitse sitä, että fasistit olisivat tulleet voimakkaammiksi, päinvastoin, tämä on todistus vakaantumisen päättymisestä Suomessa myöskin poliittisten suhteiden alalla. Tällaisessa tilanteessa saa kommunistisen puolueen työ ja sen oikea johto erikoisen tärkeän merkityksen.

Suomen kommunistisen puolueen KK:n täysistunto antoi hyvin tyhjentävän kuvan siitä, millaisessa tilassa nyt, kaksi vuotta kestäneen fasistidiktatuurin jälkeen, on kommunistinen puolue, millaiset ovat

sen saavutukset ja puutteet sekä mitkä sen edessäolevat perustehtävät.

Täysi-istunto tuomitsi päättävästi muutamilla suomalaisilla tovereilla (tov. Malm) ilmenneen puolueen osuuden aliarvioinnin Suomen työläisten taistelussa sekä opportunistisen alkuvoimaisuudelle kumartamisen. Suomalaisessa *Vapaus*-lehdessä julkaistussa kirjoituksessaan huhtik. 23 p:nä v. 1932 tov. Malm kirjoitti, että:

> "työväenjoukot ajautuvat taisteluun ilmankin, että kompuolue olisi niitä siihen osoittamassa. Riistettyjen joukkojen yksilöiden ja kokonaisuuden elämisen säilyttämisen vaisto se se on, joka ajaa sitten ne pienemmissä ja suuremmissa joukoissa taisteluun välttämättömyyden, sen kiertämättömyyden tielle."

Työväenluokan etujensa puolesta käymä alkuvoimainen taistelu vaihdetaan tässä vielä luokkien ulkopuolella olevaksi, darvinilaiseksi taisteluksi olemassaolon puolesta. Tämä ei ole mitään muuta kuin niiden vielä säilyneiden sos. dem. jätteiden ilmenemistä, jotka ei kauan sitten niin voimakkaina esiintyivät Suomen kommunistisessa puolueessa.

Voimakkaiden sosialidemokraattisten jätteiden vaikutuksesta, jotka ilmenivät pääasiassa legaalisuus-opportunismina, Suomen kommunistinen puolue osoittautui v. 1930 kykenemättömäksi järjestämään joukkoja taisteluun fasistimullistusta vastaan ja asettumaan tämän taistelun johtoon. SKP antautui fasismin edessä ja oli pitkän aikaa fasistimullistuksen jälkeen aivan herpaannuksissa kykenemättä kehittämään taistelua pääoman ja fasistisen taantumuksen hyökkäystä vastaan. Kominternin TPK tunnusti silloin, marrask. 28 p:nä v. 1930, päätöslauselmassaan Suomen kommunistisen puolueen joutuneen syvään kriisiin. Kun Suomen kommunistisen puolueen konferenssi kokoontui v. 1931 alkusyksystä, saattoi se todeta, että puolueen poliittinen linja oli jo aukaistu, mutta antautumismielialat (vaikeuksien edessä antautuminen) kuitenkin vielä vahvasti säilyivät puoluejärjestöissä. Tähän mennessä puolue oli alkanut vain hiljalleen siirtymään eteenpäin, puoluejärjestöt jossain määrin lujittuivat, mutta eivät olleet vielä kuitenkaan luoneet yhteyttä joukkoihin. Kriisiä puolueessa ei ollut vielä voitettu.

Miten oli asiaintila Suomen kommunistisen puolueen KK:n viimeisen täysi-istunnon aikana? Huolimatta monista vakavista puutteista, joita puolueessa vielä on, on se kuitenkin legaalisuustendenssit ja antautumismielialat jo voittanut. Puolue on mennyt lähemmäksi joukkoja ja joissakin paikoin asettunut niiden taistelun johtoon. Tätä täytyy sanoa erikoisesti pohjois-Suomesta (Oulun piiri, Kemin kunta) ja Turusta. Näillä paikkakunnilla puolueella on huomattavia saavutuksia ei vain työttömien, mutta myöskin työssä olevien työläisten keskuudessa. Joillakin paikoin pohjoisessa on onnistuttu laajentamaan vaikutusta myöskin talonpoikaisliikkeeseen.

Organisatoorisesti puolue on huomattavasti lujittunut. Saavutuksia on myöskin työssä armeijassa. Paikkakunnilla ilmestyy paljon maanalaista kirjallisuutta.

Kaikki tämä on todistuksena siitä, että KK:n oikean linjan vuoksi Suomen kommunistinen puolue on *jo voittanut kriisinsä,* johon se fasistimullistuksen aikana joutui ja on päässyt huomattaviin saavutuksiin (tämän SKP:n KK:n täysistunto aivan oikein merkkasi). Täydellistä käännettä kommunistisen puolueen työssä ei kuitenkaan vielä ole tapahtunut, sosialidemokraattisia jätteitä ei ole vielä täydellisesti voitettu, vielä on ilmiöitä passiivisuudesta, joukkojen vasemmistumisen ja aktiivisuuden kasvun aliarvioinnista ja epäilystä laajan joukkotaistelun kehittämisen mahdollisuudesta tällä hetkellä, reformistisissa ammattiliitoissa suoritettavan työn aliarviointia ja vieläpä sen hylkimistäkin.

Mäntsälän "kapina"-yrityksen ai-

kana puoluejärjestömme osoittautui aivan passiiviseksi; se ei yrittänytkään käydä jonkunkaanlaista käytännöllistä taistelua, vaan rajoittui ainoastaan eri fasistiryhmien ja sosialifasistien paljastamista koskevien julistusten painamiseen ja kutsumaan työläisiä yleensä taisteluun niitä vastaan.

Suomen kommunistisen puolueen KK:n täysi-istunnon päätöslauselma aivan oikein toteaa, että "puolue on käytännössä vain osittain vapautunut entisestä passiivisuudestaan joukkojen mobilisoinnin alalla". Tämän yhteydessä päätöslauselmassa osoitetaan, että:

"tätä passiivisuutta esiintyy milloin kokemattomuudesta ja ymmärtämättömyydestä joukkotyössä, milloin taas oikeistolaisen tai "vasemmistolaisen" ("äkkijyrkän") viistopyrinnön yhteydessä; edellistä esiintyy useimmiten joukkojen mobilisoimismahdollisuuden aliarvioimisena, jälkimmäinen taas vaistovaraisuuden yliarvioimisen pohjalla". "Epäilemättä — luemme edelleen — SKP:llä on yhä syytä pitää oikeisto-opportunismia päävaarana, mutta jatkaen samalla taistelua myös "vasemmistolaista" opportunismia vastaan, sillä molemmat ne merkitsevät pohjaltaan vastahankaisuutta todellista bolshevistista joukkojen valistamis-, järjestämis-, ja mobilisoimistyötä kohtaan".

Käytännön opportunismi on vielä voimakas myöskin Suomen kommunistisessa puolueessa. Kaikkein heikoin kohta on työ työpaikoilla, erikoisesti suurimmissa ja tärkeimmissä tuotantolaitoksissa. Joitakin saavutuksia tässä suhteessa jo on, erikoisesti pohjoisessa (esim. Kemin piirissä), mutta ovat ne kuitenkin aivan riittämättömän vähäisiä. Suurin osa tuotantolaitoksissa olevista soluista on irti joukoista ja niiden jokapäiväisistä tarpeista. Lakot, joita on ollut, ovat syntyneet pienissä ja keskisuurissa työlaitoksissa, suurimmalta osaltaan niinsanotuissa hätäaputöissä, sahoilla ja metsätyöläisten keskuudessa. KK:n täysi-istuntoon mennessä teollisuuden pääaloilla — muokkaavan metalliteollisuuden, paperi- ja tekstiiliteollisuuden, ym. aloilla — ei lakkoja ole yleensä ollut. Siellä ei ole ollut sanottavasti lainkaan myöskään punaisten ammattiliittojen maanalaisia ryhmiä, jotka ovat ikäänkuin puoluejärjestön jonkinlaisia lisäkkeitä, vaikka niissä onkin noin 70 % puolueettomia. Erikoisen merkittävää on tärkeimpien keskuksien ja alueiden jälellejääminen, jollaisina esiintyivät Helsinki ja Uudenmaan piiri, samoin myöskin Neuvostoliiton rajaa lähellä olevat Kuopion ja Viipurin alueet. Etelä- ja keski-Suomen talonpoikaiston liike on kokonaisuudessaan fasistien ja osaltaan sosialifasistien vaikutuksen alla.

Mitä *perustehtäviä* SKP:n KK:n täysi-istunto asetti?

Perustehtävä, jonka täysi-istunto asetti koko puolueelle, on taistelu joukoista, työläis- ja talonpoikaisjoukkojen taisteluun vetäminen osittaisvaatimusten pohjalla ja tämän taistelun kohottaminen vallankumouksellisen taistelun korkeammalle asteelle. Täysi-istunnon päätökset painostavat erikoisesti passiivisuuden voittamista, taistelua päävaarana esiintyvää oikeisto-opportunismia ja "vasemmistolaista" alkuvoimaisuuden edessä kumartumista vastaan.

Kulmakiveksi asetetaan työ suuremmissa tuotantolaitoksissa, rautateillä ja yleensä liikenteessä; punaisissa ammattiliitoissa suoritettavan työn rinnalla työ sos.dem. ammattiliitoissa, joka tähän saakka on laiminlyöty, työ työttömien, maataloustyöläisten ja työtätekevän talonpoikaiston keskuudessa, samoin myöskin työ työläisnuorison keskuudessa ja armeijassa. Erikoista painoa täysi-istunto pani työn parantamiselle jälelle jääneissä tärkeimmissä paikoissa ja alueilla, Helsingissä, Uudenmaan, Viipurin ja Kuopion piireissä.

Täysi-istunto antoi oikeita ohjeita kysymyksessä yhteydestä joukkoihin ja jokapäiväisen työn metoodeista, yhteisrintamasta alhaaltapäin:

"On saatava aikaan — sanotaan täysi-istunnon päätöksissä puolueen tehtävistä — kaikkien puolueenjä-

senten jokapäiväinen yhteys sosialidemokraattisten ja puolueettomien työläisten kanssa, opittava tuntemaan työolot ja palkkasuhteet työpaikoittain, seurusteltava noiden työläisten kanssa. kyseltävä heidän mietlialojaan ja ajatuksiaan, heidän vaikeuksiaan ja ristiriitojaan, mitä on sattunut työnantajain, työnjohtajain, viranomaisten, verokarhun, poliisin, talonomistajain ym. kanssa. Selitettävä asiat heille yksinkertaisesti, todistettava sitovasti sosdem johtajain väitteet vääriksi sekä sosdem työläisten epäilykset meidän ehdotustemme suhteen aiheettomiksi, koettaen aina saada heidät vakuutetuksi meidän ajamastamme asiasta.

Ylimalkaisuus ja kaavamaisuus, jota on vielä paljon agitatiossa, lehtien kirjoituksissa, puolueen tunnuksissa ja koko sen joukkotyössä on saatava poistetuksi."

Erikoisen tärkeä merkitys on muutamilla SKP:n KK:n täysi-istunnon yhteis rintama-taktiikan yhteydessä esiin vetämillä kysymyksillä. Siellä sanotaan:

"Kaikessa puolueen joukkotyössä on opittava todella käyttämään bolshevistista yhteisrintama-metoodia. Vallankumouksellinen yhteisrintama, proletaarisen demokratian muotojen pohjalla (perusmuotona työpaikkakokous), merkitsee taisteluyhteyttä kommunistien ja puolueettomien sekä sosdem työläisten kanssa työmailla ja kaikkialla joukkoesiintymisissä, työttömyys- ja lakkoliikkeissä jne. Yhteisrintama ei saa merkitä sovinnon hieromista sosdem järjestöjen kanssa. Erimielisyyksistä ei saa vaieta, mutta ei myöskään luopua joukkoyhteydestä eikä vetäytyä sivuun, ellei heti saada hyväksytyksi meidän ehdotuksiamme, vaan on sitkeästi jatkettava työtä, kunnes saadaan joukkojen enemmistön luottamus. Oikea bolshevistinen suhtautuminen joukkoihin on yhtä vapaa perässälaahustamisesta ja epäuskosta joukkojen vallankumouksellisuuden kypsymiseen kuin myöskin joukkojen nyt jo saavuttaman vaistovaraisen vallankumouksellisen tason yliarvioimisesta, se on alinomaista aktiivista työtä laajojen joukkojen luokkatietoisuuden kohottamiseksi, niiden vapauttamiseksi pikkuporvarillisista ennakkoluuloista ja vallankumouksellisten taistelukeinojen selvittämiseksi niille, niiden kasvattamiseksi ja ohjaamiseksi eteenpäin luokkataistelun yhä korkeampain vallankumouksellisten taistelumuotojen tielle".

Täysi--istunto teki suuren työn puolueen tunnuksiin nähden ja esitti seuraavat perustunnukset:

— "Työväen ja talonpoikain tasavalta, jonka puolesta taistellessa on kaikkialla selitettävä, että se merkitsee samaa kuin Neuvosto-Suomi.

Työväenluokan ja pienviljelijäin yteisrintama voimakkaaksi!

Kansan työtätekevän enemmistön itsepuolustus mahtavalla joukkovoimalla!

Vapaaksi rahavallan ja virkavallan kynsistä!

Suomesta on luotava työväen ja talonpoikain tasavalta!"

Täysi-istunto aivan oikein keskittää puolueen huomion jokapäiväisen joukoista käytävän taistelun mielessä seuraaviin kysymyksiin:

Taistelu pääoman harjoittamaa työväenluokan ja työtätekevän talonpoikaiston taloudellista ryöstöä vastaan.

Taistelu kaikkien työläisten työttömyys- ja sairaus-vakuutuksen puolesta työnantajain ja valtion kustannuksella.

Pulaan joutuneet pienviljelijät, jotka elävät kättensä työstä on vapautettava verojen maksusta sekä velkain suorituksesta pankeille ja koronkiskureille.

Laajat joukot on vedettävä taisteluun polittista orjuuttamista ja sortotoimenpiteitä, työväen luokkajärjestöjen väkivaltaista lakkauttamista, valkoista terroria, jne. vastaan, esittäen tämän yhteydessä seuraavia vaatimuksia:

"Lahtarihallitus kukistettava!

Työväen ja talonpoikain etujen puoltajat vankiloista vapaiksi. Alas kansan vihollisten puolueet: Kokoomus, Ruotsalainen Kansan Puolue, "Edistys", Maalaisliitto ja kapitalistien kätyri, Sosialidemokraattinen Puolue.

Tuhottava lapualainen lahtariliike, kapitalistisen rahavallan nyrkki.

Suojeluskunnat hajoitettava, päälliköt rangaistava, aseet luovutettava työväelle ja köyhälle talonpoikaisväelle".

Taistelusta intervention valmistelua vastaan tehtiin erikoinen päätös-

lauselma. Tämän yhteydessä esitetään seuraavat tunnukset:

"Alas sotahullut herrat! Estettävä ne syöksemästä Suomen kansan syvät rivit rikolliseen sotaseikkailuun!"

Näissä tunnuksissa näemme todellakin ei mitään kaavallista joukkotyöhön suhtautumista, vaan pyrkimyksen tehdä nämä tunnukset joukoille ymmärrettäviksi.

Täysi-istunto kutsuu puoluetta kokonaisuudessaan

"olemaan valmiina sekä luokkavihollisen äkillisten päällekarkausten että porvarien sisäisten ristiriitojen ja selkkausten ja purkauksien varalta, jotka tarjoavat meille otollisen tilaisuuden nostattaa työtätekeviä joukkoja itsenäisiin taisteluesiintymisiin, kuin myös muutenkin äkkiä nouseviin näiden joukkojen taisteluliikkeisiin".

Täysi-istunto kutsuu puoluetta olemaan aina valmiina muuttamaan taistelumetodeja, antamatta tapahtumain yllättää itseään äkkiarvaamatta sekä vallankumouksellisempien metodien käyttämiseen silloin kun tilanne sitä vaatii:

"SKP:n lähimpänä päätehtävänä on — sanotaan täysistunnon päätöslauselmassa — juuri työtätekeväin joukkojen taisteluvalmeuden kohottaminen ja ohjaaminen, aktivisoiminen, vallankumouksellistaminen nykyhetken oloja vastaavissa taistelu- ja liikehtimismuodoissa, pitäen silmällä luokkavihollisen voittamista niissä ratkaisevissa vallankumoustaisteluissa, jotka nyt lähestyvät".

Täysi-istunnon koko puolueen eteen asettamien tehtäväin toteuttamiselle ovat objektiiviset ehdot hyvin suotuisat. Toivottavaa on, että Suomen kommunistinen puolue- — joka epäilemättä on fasistimullistuksen jälkeen hyvin paljon oppinut, joka on voittanut kriisinsä ja lujittanut puoluekaaderinsa, — kaikista vakaantumisen vaikeuksista huolimatta kapitalismin päättymisen, yhä syvenevän talouspulan ja työläisten ja köyhempien talonpoikain vallankumouksellisen liikkeen kasvun pohjalla kykenee täyttämään sille asetetut tehtävät.

V. M. SMIRNOV.

V. 1917 punainen syksy Suomessa

(Jatkoa n:oon 3)

12

Aikaisemmin olemme käsitelleet jo monia Suomen tapahtumia syksyllä v. 1917. Nyt esitämme yleispiirtein vielä muutamia seikkoja, jotka ilmenivät ennen luokkasodan alkua Suomessa. V. 1917 kesällä taistelu työväenluokan ja porvariston kesken nopeasti kehittyi ja sai Suomessa ennenäkemättömän kärkeviä muotoja. Jo silloin olisi voinut nähdä, että tämä taistelu tulee kiertämättömästi johtamaan kansalaissotaan. Suomen sos.dem. puolueen johto ei ymmärtänyt silloin työväenluokan viipymättömän aseistamisen välttämättömyyttä. Työläiset olivat paljon vasemmalla johtajiansa. Ainakin Tampereella suoritettiin kesällä v. 1917 työläisten salaisia aseharjoituksia tov. M. S. Shvetshnikovin ja muiden venäläisten instruktorien johdolla [1]).

Mutta tämä oli pisara meressä. Ja kansalaissotaan, jonka Suomen porvaristo aloitti tammik. lopussa v. 1918, joutui Suomen proletariaatti yleensä valmistumattomana. Eduskunnan laiton hajoittaminen ja sitä seuranneet vaalit syysk. 1-2 p:nä. edistivät huomattavassa määrässä

[1]) M.S. Shvetshnikov "Vallankumous ja kansalaissota Suomessa v. 1917-1918" Valtion kustannusliike, v. 1923 siv. 13.

luokkataistelun kärjistymistä. V. 1916 vaaleihin verrattuna saivat sosialidemokraatit pyörein luvuin 70.000 antaa lisää, mutta tästä huolimatta sai porvaristo enemmistön uudessa eduskunnassa: 200:sta edustajapaikasta saivat sosialidemokraatit 92 paikkaa 103 edustajapaikan asemesta, jotka heillä oli hajoitetussa eduskunnassa. Tämän voiton porvaristo saavutti ei vain sen takia, että "punaisen vaaran" edessä porvarillisten puolueiden solidaarisuus kasvoi (porvarillisten puolueiden vaaliliitto), vaan myöskin mitä törkeimpäin huijausten, vaaliväärennysten (usein paikoin salattiin sosialidemokraattien puolesta annettuja äänestyslistoja) j.n.e. avulla. Venäjällä vallassa olleet ja eduskunnan hajoittaneet es-errät ja menshevikit suorittivat näin ollen suuren palveluksen Suomen lahtareille.

Eduskunnan porvarillinen enemmistö näytti oikean vastavallankumouksellisen karvansa. Vaikka eduskunnan sos.dem. ryhmä vaati eduskuntaa vahvistamaan sen edellisen kokoonpanon heinäk. 18 p:nä hyväksymän valtalain, hylkäsivät porvarilliset puolueet tämän ehdotuksen ja esittivät vastaehdotuksensa vallan siirtämisestä kolmihenkisen direktorion käsiin. Tämän porvariston hankkeen sosialidemokraatit nimittivät silloin "kolmen kuninkaan komediaksi". Työläisten ankaran vastarinnan johdosta ei tämä hanke mennyt läpi ja marrask. vallankumouksellisen suurlakon säikähdyttämänä eduskunta, tietenkin vain väliaikaisena myönnytyksenä työläisille, julistautui "korkeimman vallan haltijaksi". Mutta porvarillinen enemmistö nähtävästi pelkäsi "pohjatonta valtaa" niinkuin venäläisen kirjailijan von Wiesenin eräässä kirjasaa Mitrofanushkan opettaja pelkäsi "pohjatonta viisautta", ja proletaarisen vallankumouksen kukistamisen jälkeen se luopui korkeimmasta vallasta luovuttaen sen silloiselle valtionhoitajalle P. Svinhufvudille.

Tämä enemmistö ei kuitenkaan ollut yleensä toimettomana. Sosialidemokraattien vastarinnasta huolimatta se valmisteli vakinaisen armeijan muodostamista. Viimein tammik. 12 p:nä 1918 antoi eduskunta Senaatille rajoittamattomat valtuudet poliisin organisoimiseksi helmikuun vallankumouksen jälkeen työläisistä muodostetun miliisin tilalle. Näiden valtuuksien käytännöllinen toimeenpano merkitsi yhä voimistuvien suojeluskuntien laillistuttamista, niiden siirtämistä valtion ylläpidettäväksi ja tietenkin punakaartien hajoittamista. Työväenluokka näki tässä avoimen sodanjulistuksen porvariston taholta, jota se tosiasiassa olikin. Muutamien päivien kuluttua valkokaartit aloittivat hyökkäyksen työläisiä vastaan Karjalassa ja Pohjanmaalla ja tammik. 27 p:nä alkoi proletaarien vallankumous Etelä-Suomessa. Pohjanmaalle taas, jossa suuri osa talonpoikaistosta on varakkaita kulakkitalouksia, pesiytyi Mannerheim.

Lokakuun vallankumouksen jälkeen oli porvariston koko eduskuntatyö eräänlaista komediaa ajan voittamiseksi. Silloin suoritettiin mitä kiikeimpiä ja kiireellisimpiä varusteluja kansalaissodan varalta, käytiin salaisia neuvotteluja ulkomaiden, etupäässä Saksan kanssa, jossa Suomen vastavallankumouksellisen porvariston pääedustajana oli entinen senaattori ja Helsingin yliopiston vararehtori E. Hjelt. Hänen matkustaessaan ulkomaille v. 1917 syksyllä sanoi P. Svinhufvud hänelle: "Järjestä nyt niin, että saksalaiset tulisivat tänne, muuten me emme tule toimeen" [1]) (tietystikin suomalaisten työläisten ja venäläisten sotajoukkojen kanssa). Näin Suomen porvaristo varusteli etukäteen verilöylyä työläisille ja meidän sotajoukoillemme, joiden tuli pysyä Suomessa siihen saakka kuin tulisi solmituksi rauha Venäjän ja Saksan välillä. Herra Hjelt ja K:o ruikuttivat pitkän aikaa Hindenburgilta, Lu-

---

[1]) E. Hjelt — "Vaiherikkailta vuosilta" II osa.

dendorfilta ja itseltään keisari Vilhelm II:lta sotilaallista apua. Tämän yhteydessä eivät he vähääkään kainostelleet kaupitella Suomen kansan kaikkein tärkeimpiä elinehtoja. Kun Suomen porvaristo tammik. 1918 tunsi olevansa riittävästi valmistunut, siirtyi se avoimeen hyökkäykseen työväenluokkaa vastaan.

13.

Mitenkä sitten Lokakuun vallankumous heijastui välittömästi Suomessa? Suomessa olleissa työläisten ja sotilaiden edustajain neuvostoissa oli puolustuslaisten jo ennen Lokakuun vallankumousta ollut pakko väistyä bolshevikkien ja vasemmistoes-erräin tieltä. Suomen aluekomitean johdolla ne jo syyskuussa karistivat yltään väliaikaisen hallituksen kaikkinaisen holhouksen. Kuten tunnettua, esittivät Itämeren laivaston merisotilaat mitä tärkeintä osaa Pietarissa proletariaatin suuren vallankumouksen päivinä. Lokakuun päivinä v. 1917 lakkautettiin Helsingissä es-erräin sanomalehti *Narodnaja Niva*, joka entisen upseerin S. A. Zyonin johdolla harjoitti pogromikamppailua bolshevikkeja vastaan. Zyon itse lähetettiin Pietariin, josta hän kuitenkin palasi pian takaisin Helsinkiin ja Helsingin neuvoston päätöksen perusteella hänen sanomalehtensä alkoi jälleen ilmestyä. Perustavan kansalliskokouksen vaalikamppailun aikana bolshevikit lopullisesti paljastivat tämän "Viaporin sankarin". Viaporin kapinan aikana v. 1906 hän esitti häpeällistä osaa. Hän karkasi ennen aikojaan Viaporista jättäen toiset kapinalliset oman onnensa nojaan. V. 1918 lähtien hän on harjoittanut ruotsalaisessa sanomalehdistössä pahanilkistä panettelua ja parjausta Neuvostotasavaltaa vastaan.

Lokakuun vallankumous antoi voimakkaan sysäyksen Suomen proletariaatin vallankumouksellistumiselle. Venäjällä tapahtuneen Lokakuun vallankumouksen kirkkaana heijastuksena oli 6 päivää kestänyt Suomen proletariaatin vallankumouksellinen suurlakko marrask. 13-19 p:nä 1917. Venäjällä proletariaatin saavuttaman voiton jälkeen oli tilanne Suomessa äärimmäisen vallankumouksellinen. Työläiset, varsinkin punakaartit, kirjaimellisesti paloivat innostuksesta päästä ratkaisevaan taisteluun luokkavihollistaan vastaan. Jos vielä loppukesällä Suomen sos. dem. puolue kulki kansan joukkoliikkeen etunenässä, niin

> "... jo elo-marrask., jolloin joukkoliikkeet paisuivat ja varsinkin alkeelliset liikkeet voittivat alaa, menettäen yhä enemmän johtavan asemansa, kun se ei nähnyt vallankumouksen kiertämättömyyttä, eikä ymmärtänyt proletaarisen puolueen tehtävää tällaisessa tilanteessa" [1])

Tov. O. Kuusisen sanojen mukaan:

> "... me luokkataistelun kannalla olevat sosialidemokraatit horjuimme puoleen ja toiseen, horjuimme alussa vahvasti vallankumouksen puoleen, — kunnes peräännyimme. Varsinaiset oikeistososialistit, joita puolueessamme oli noin toiset puolet, jakaantuivat kahtaalle, osa vallankumousta selvästi vastustamaan ja osa vaatimaan." [2])

Vallankumouksellinen tilanne [illegible]koitti kuitenkin Suomen sos. dem. puoluetoimikunnan muodostamaan Lokakuun vallankumouksen jälkeen vallankumouksellisen keskusneuvoston puolueneuvoston, ammattijärjestön ja sos. dem. eduskuntaryhmän edustajista. Tämän neuvoston tuli seurata tapahtumien kehitystä ja ryhtyä hetken vaatimiin välttämättömiin toimenpiteisiin.

Vallankumouksellinen keskusneuvosto julisti yleislakon, joka alkoi marrask. 13 p. Lakkojulistukseen yhty[illegible] myöskin juuri silloin kokoont[illegible] ammattijärjestön edustajakokous. Mainitun neuvoston antamassa julistuksessa sanottiin: "[illegible]yöväki taisteluun leivän ja oikeuden puolesta! Pyörät seisomaan. Kesästä läh-

---

[1]) "Kommunisti" N:o 1 (37) v. 1928, siv. 12.

[2]) O. V. Kuusinen, "Suomen vallankumouksesta, Itsekritiikkiä", 'Suom. kom. sarjajulk. N:o 18, siv. 9.

tien on Suomen porvaristo valmistanut vastavallankumousta", jne. Julistuksessa esitettiin poliittisia ja taloudellisia vaatimuksia demokraattisessa hengessä: elintarvekysymyksen päättävä ratkaiseminen (Suomen laajat työtätekevät joukot näkivät nälkää, mutta porvaristo harjoitti vimmattua elintarvekeinottelua), taistelu työttömyyttä vastaan sos. dem. puolueen osoittamin keinoin, valtalain, 8-tunnin työaikalain, demokraattisen kunnallislain viipymättä voimaan saattaminen, torpparien vapauttaminen, vanhuusvakuutus, suurten tulojen veroitus, ikärajan alentaminen valtiollisissa vaaleissa 20 vuoteen, perustavan kokouksen koollekutsuminen, jolla olisi rajaton valta kaikissa Suomea koskevissa asioissa.

Nämä vaatimukset Suomen sos. dem. puolueen johtavat elimet esittivät vähän tätä ennen n.s. *Me vaadimme* -ohjelmana, joka julkaistiin suomalaisissa ja venäläisissä sanomalehdissä ja sai Suomen porvariston mitä suurimman kiihtymyksen valtaan, vaikka se vielä koetti tekeentyä demokraattiseksi.

Tov. O. W. Kuusisen sattuvan sanonnan mukaan lakkoa johtanut vallankumouksellinen keskusneuvosto "kelpasi suuta soittamaan vallankumouksesta, mutta ei todelliseen vallankumoukselliseen toimintaan".

Lakko järjestettiin menestyksellisesti yli koko Suomen. Punainen kaarti osittain aseistautui, ainakin Helsingissä, venäläisiltä sotilasjärjestöiltä saaduilla aseilla. Porvaristo ei silloin ollut kyllin valmistunut aseelliseen taisteluun. Eduskunta teki näennäisiä myönnytyksiä. Se vahvisti 8-tunnin työaikalain ja kunnallislain sekä otti "väliaikaisesti" haltuunsa korkeimman vallan. Lahtariaktivistit myöntävät kirjoituksissaan, että porvaristo teki silloin myönnytyksiä perustaen laskelmansa porvariston taistelukyvyn nopeaan lisääntymiseen ja tietystikin Saksan sotilaalliseen apuun. Näin porvarillisten puolueiden muutamiin myönnytyksiin ja eräisiin lupauksiin sos. dem. johtajat tyytyivät. Suomalaiset työläiset ja punakaarti olivat tyytymättömät lakon lopettamisen johdosta. Lakon jälkeen hyväksyttiin runsaslukuisissa kansankokouksissa sos.dem. ehdokaslista punaiseen senaattiin ja sen ohjelma. Mutta eduskunnan porvarillinen enemmistö vahvisti Svinhufvudin hallituksen, joka v. 1918 keväällä tukahdutti "punakapinan". Vallankumouksellisen keskusneuvoston julistuksessa sanottiin, että neuvosto on luopunut valtuuksistaan. Samalla neuvosto ilmoitti, että lakko lopetetaan, mutta "vallankumous jatkuu", mikä tosiasiallisesti oli tyhjää sanahelinää, ja että "työväen urhea punainen kaarti tulee edelleenkin säilymään erillisenä järjestönä". Punakaartin aseet sen sijaan palautettiin venäläisille järjestöille.

Lakon aikana ja sen jälkeen oli valta, esim. Helsingissä ja muilla paikkakunnilla, asiallisesti työläisten käsissä. Porvarillisten historioitsijain teoksista voidaan lukea tunnustuksia, että jos työläiset olisivat silloin aloittaneet vallankumouksensa, olisi niillä ollut ylivoima porvaristoon nähden. Ja sitäpaitsi venäläisiltä sotajoukoiltakin ne olisivat epäilemättä saaneet aktiivisempaa apua kuin kansalaissodan aikana helmi-huhtikuussa v. 1918, johon mennessä meidän sotajoukkomme olivat sotilaallisessa suhteessa ennättäneet melkoisesti heikentyä. Brest-Litovskissa solmitun rauhan jälkeen tapahtui venäläisten sotajoukkojen nopea evakuointi. Vallankumoukseen nousseen Suomen proletariaatin liittolaisiksi jäi muutamia yksityisiä vapaaehtoisia, jotka taistelivat urhoollisesti punakaartin riveissä ja joista monet kaatuivat sankarillisesti kansainvälisen proletariaatin yhteisen asian puolesta. Sotaan valmistumattoman ja sotilaallista johtoa vailla olleen (tov. M. S. Svetshnikovia ja muutamia muita venäläisiä upseereja lukuun ottamatta) punaisen kaartin sankarillinen taistelu valkokaartin ylivoimaisia joukkoja vastaan, joiden riveissä päinvastoin oli pal-

jon suomalaisia ja ulkomaalaisia upseereja, oli tuomittu täydelliseen tappioon. Mutta kansalaissodan lopullisen päättymisen Suomen porvariston voittoon ratkaisivat kansainvälisen pääoman palkkarengit saksalaisten sotajoukkojen muodossa, jotka olivat maailmansodan aikana saaneet erinomaisen sotilaallisen kouluutuksen.

Suomen sos.dem. puolueen silloiset johtajat, jotka myöhemmin perustivat Suomen kommunistisen puolueen, ovat jälkeen päin selittäneet v. 1917 syksyllä ja keväällä tekemänsä perusvirheen. Me tarkoitamme aikaisemmin mainittua tov. O. W. Kuusisen mainiota kirjasta *Suomen vallankumouksesta. Itsekritiikkiä.*

Kas tässä on tämän virheen tärkein syy:

> "Me olimme vailla uskoa vallankumoukseen; emme siihen luottaneet emmekä siihen pyrkineet. Tämä on sosialidemokratialle ylipäänsä ominaista." [1])

Suomen työväenliikkeen eräs aktiivisin veteraani — tov. Y. Sirola — antaa tyhjentävän selityksen siihen Suomen proletariaatille tuhoisaan seikkaan, miksikä Suomessa ei ollut bolshevistista puoluetta [2]).

Suomen vanha sosialidemokraattinen puolue, kuten *Avoimessa kirjeessä tov. Leninille* aivan oikein sanotaan "kaatui Suomen viimekeväisen vallankumouksen myrskyihin". Nykyinen Suomen sosialidemokraattinen puolue, joka jo on kerran muodostanut sosialidemokraattisen hallituksen fasistiselle Suomelle, ei missään tapauksessa ole entisen sosialidemokraattisen puolueen seuraaja, joka puolue, vaikkakin virheellisesti, epäbolshevistisesti, mutta kuitenkin uhrautuvasti taisteli proletaariaatin etujen puolesta.

Marraskuun lakon jälkeen sai luokkataistelu Suomessa vielä terävämmän luonteen. Suomen porvaristo alkoi vielä tarmokkaammin valmistautua kansalaissotaan. Taistelualoite siirtyi nyt sen käsiin. Eduskunnan porvarilliset ryhmät kääntyivät lakon jälkeen kuntain puoleen kehoituksella luokkiin (!) ja puolueisiin katsomatta muodostaa suojeluskuntia "taistelua varten rikoksia ja anarkiaa vastaan". Tatahtumain myöhempi kehitys Suomessa johti nopeasti kansalaissotaan. Mutta sosialidemokraattiset johtajat, jotka eivät voineet vapautua pikkuporvarillisista demokratian harhoista, eivät ymmärtäneet edessään olevaa välttämättömyyttä tarmokkaasti valmistaa Suomen proletariaattia aseelliseen taisteluun todellisen vallan puolesta, — ei pelkässä suunsoittopaikassa parlamentissa, — vaan neuvostojen vallan puolesta.

Johtajien tällaisesta passiivisesta edessä olleeseen vallankumoukseen suhtautumisesta huolimatta alkoi työväenluokka, vaikkakaan ei riittävän järjestyneesti, kuitenkin tarmokkaammin valmistautua lopulliseen otteluun porvaristoa vastaan. Marraskuun vallankumouksen jälkeen Suomen punainen kaarti muodostui mahtavaksi tekijäksi Suomen poliittisessa ja yhteiskunnallisessa elämässä. "Työväen järjestyskaartien" edustajakokouksessa Tampereella jouluk. 16—18 pnä v. 1917 suoritettiin punakaartin uudestijärjestely ja sai se enemmän taikka vähemmän sotilaallisen taisteluluonteen.

Yleensä punakaartin muodostaminen ei pitkään aikaan saanut myötätuntoa sos. dem. puolueen maltillisen johdon taholta. Muutamia päiviä marraskuun lakon jälkeen pidettiin Suomen sos. dem. puolueen ylimääräinen edustajakokous, jossa käsiteltiin hetken tilannetta. Tässä edustajakokouksessa, kuten erikoisesti mainittiin tammik. 15 p. v. 1918 julkaistussa puolueneuvoston julistuksessa, ei yksikään edustaja ehdottanut punakaartin hajoittamista taikka työläisten riisumista aseista. Tällainen yksimielinen suhtautuminen aivan kansalaissodan aattona oli tulos

---

[2]) Y .Sirolan jälkikirjoitus M. Maiselin kir- II. Suom. Komm. Sarjajulk. N:o 18

[2]) Y. Sirolan jälkikirjoitus M. Maiselin kirjaan "Sivuja Suomen prolet. vallank. historiasta". "Briboi" L-d v. 1928.

radikaalisten ainesten voimistumisesta Suomen työväenluokan keskuudessa.

14

Marraskuussa pidettyyn Suomen sos.dem. puolueen edustajakokoukseen saapui tov. Stalin, VSFNT:n kansallisuusasiain kansankomissaari. Hän piti suuren puheen, joka julkaistiin samaan aikaan *Helsingin neuvoston tiedonantajissa ja Priboi* lehdessä [1]).

Hän tervehti edustajakokousta "Venäjän työväen vallankumouksen nimessä, joka juuriaan myöten horjuttaa kapitalistisen järjestelmän perusteita". Hän tervehti "Venäjän työläis- ja talonpoikaishallituksen, tämän vallankumouksen tulessa syntyneen kansankomissaarien neuvoston nimessä".

Hän esitti muutamin sanoin selvän kuvan Lokakuun vallankumouksen suurista saavutuksista ja luonnehti ne vaikeudet, joilla yritettiin peloitella bolshevikkeja ja pidättää heitä ottamasta valtaa työläisten ja talonpoikain käsiin.

Tov. Stalin lopetti puheensa koskettelemalla kysymystä, joka kohdistui välittömästi Suomeen. Hän puhui Suomen kansan vapaasta itsemääräämisoikeudesta.

Tässä puheessa tov. Stalin esitti perusasiat, jotka oli vähää ennen esitetty *Kansojen oikeuden julistuksessa.* Suomi-kysymyksen kannalta. Hän osoitti puheessaan kirkkaan selvästi, kuinka proletaarinen bolshevikkien puolue käsittää Suomen todellisen riippumattomuuden.

Suomen itsemääräämisoikeuden toteuttaminen työtätekevän kansan toimesta bolshevistisen puolueen johdolla olisi tullut epäilemättä johtamaan Suomen kansan vapaaehtoiseen ja rehelliseen liittoon Venäjän kansan kanssa. Venäjän neuvostovallan edustajan suoran ilmoituksen jälkeen olisi Suomen kansa saanut olla varma siitä, että neuvostohallitus on valmis millä hetkellä tahansa toteuttamaan Suomen täydellisen riippumattomuuden. Tähän ei tarvittu minkäänlaista "painostusta" enempää imperialistisen Saksan (jollaisia väitteitä valkosuomalaiset kirjailijat ja politiikot ovat esittäneet) kuin muidenkaan imperialististen valtioiden taholta. Mutta itsenäisyysvaatimusten varjolla suomalainen vastavallankumouksellinen porvaristo tosiasiallisesti pyrki murskaamaan vallankumouksellisen työväenliikkeen, orjuuttamaan työtätekevää väestöä ja muuttamaan "vapaan" Suomen Saksan kruununsiirtomaaksi. Tämän takia se toivoikin saavansa kurjan "itsenäisyytensä" keisarin, Ludendorfin ja Ko:n käsistä. Siitä huolimatta Svinhufvudin, kuten jo aikaisemmin olemme maininneet, oli pakko pyytää tätä riippumattomuutta neuvostohallitukselta. On ilman muuta selvää, että porvariston ollessa vallassa Suomessa ei voinut toteutua Suomen ja VSFNT:n vapaaehtoinen ja rehellinen liitto, josta tov. Stalin puhui.

Aivan toisenlaiset olivat vallankumouksellisen Suomen ja Neuvosto-Venäjän väliset suhteet. Porvariston tultua kukistetuksi vallasta Etelä-Suomessa solmittiin maalisk. 1 p:nä 1918 VSFNT:n kansankomissaarien neuvoston ja Suomen sosialistisen työväen tasavallan kansanvaltuuskunnan välillä Pietarissa sopimus, joka rakentui vuorovaikutusperiaatteille. Tässä sopimuksessa ennen kaikkea säännösteltiin Suomen sovinnollinen eroaminen Neuvosto-Venäjästä. Suomen lahtarienkin on ollut pakko myöntää tämä sopimus sangen edulliseksi Suomelle.

"... se on näyte siitä, kuinka työväenluokan hallitsemien maiden kesken voidaan kysymykset sovinnollisesti järjestää...", aivan oikein sanotaan SKP:n teeseissä Suomen työväen vallankumouksesta v. 1918 [1]).

---

[1]) "Kommunisti" N:o 1 (109) v. 1923, siv. 32—34.

[1]) "Kommunisti" N:o 1 (37) v. 1928 siv. 15.

Jos Suomen ja Saksan porvariston yhdistyneet sotajoukot eivät olisi hukuttaneet työläisten vereen proletaarista vallankumousta, niin samanaikaisesti työläis-Suomen Neuvosto-Venäjästä eroamisen kanssa olisi yllämainitun proletaarisen sopimuksen pohjalla epäilemättä syntynyt ikuisiksi ajoiksi Suomen ja Venäjän kansan välinen vapaaehtoinen ja rehellinen liitto.

Jos Lenin kehoitti Lokakuun vallankumouksemme edellä Suomen sosialidemokratiaa ottamaan vallan järjestyneiden työläisten käsiin, niin tov. Stalin antoi sille samanlaisen neuvon Lokakuun vallankumouksen jälkeen Suomen sos. dem. puolueen edustajakokouksessa marraskuussa pitämässään puheessa [1]).

Mutta Suomen sos. dem. johtajat eivät noudattaneet tov. Stalinin neuvoa, aivan samoin kuin he aikaisemmin eivät noudattaneet Leninin neuvoa. Muutamia päiviä tätä ennen he vastoin proletariaatin vallankumouksellista taistelumielialaa "rauhallisesti" lopettivat yleislakon, laskivat ohi vallankumoukselle otollisen hetken (kuten tunnettua, alkoi proletaarinen vallankumous Suomessa tammik. 27 p:nä 1918). Vieläpä sen ajan Suomen sosialidemokratian vasemmistolaisille (nykyisistä "vasemmistolaisista" taikka oikeistolaisista sosialipatriooteista ei tietysti kannata puhuakaan) oli käsittämätön se taktiikka, jota marrask. 1917 pidetyssä Suomen sos. dem. puolueen edustajakokouksessa niin päättävästi suositteli tov. Stalin: "Rohkeutta, rohkeutta ja vielä kerran rohkeutta!

Jos Suomessa silloin olisi sosialidemokraattien tilalla ollut kommunisteja, olisivat he menestyksellä noudattaneet hänen neuvoaan.

[1]) Katso tov. Stalinin puheen loppuosaa, "Kommunisti" N:o 1 (109) v. 1933 siv. 32—34.

KATSAUKSIA

LUOKKATAISTELUT RUMANIASSA. Myrskyisellä vauhdilla kasvavat ristiriitaisuudet kapitalistisessa maailmassa. Luokkataistelu kehkeytyy ennenkuulumattoman jännittyneihin muotoihin. Porvaristo riistää yltään kaikki "demokraattiset" koristeet ja siirtyy vallankumouksellisen liikkeen väkivaltaisen tukahduttamisen menetelmiin. Monopolipääoma etsii ulospääsyä umpikujasta työväenluokan tavattoman riistännän ja sotavalmistelujen kautta.

Balkanilla, missä jo kauan sitten on vallinnut sotilasdiktatuuri, on saatettu miljoonat työtätekevät poliisimielivallan ja terrorin alaisiksi. Kreikan eri kaupangeissa, Salonikissa y.m., tapahtuu ankaroita yhteenottoja sotilaiden ja työläisten välillä.

Jugo-Slaviassa on havaittavissa sotilasdiktatuurin hajoaminen ja käynnissä kansalaissota, joka saa yhä avoimemmat muodot. Dalmatiassa ja Slovakiassa saavuttavat kansalliset ristiriidat kiehumapisteen. Kaikkein kauimmaksi on kapitalistisen järjestelmän hajoamisprosessi kuitenkin kehittynyt Rumaniassa.

Kuluvana vuonna luokkataistelut Rumaniassa tavattomasti kärjistyvät maan kansantalouden täydellisen luhistumisen vuoksi. Viime vuoden kuluessa maan ennestäänkin heikko teollisuus supistui huomattavasti ja samalla tapahtui säälimätön hyökkäys työväenluokan elintasoa vastaan. Maan teollisuustyöläisten työpalkka laskee nykyisin kaikkein alhaisimmalle tasolle Euroopassa, lähennellen kiinalaisen kulin palkkaa. Sen ohella työpalkkojen maksua järjestelmällisesti viivytellään. Valtion laitoksissa eivät työläiset vielä tammikuussakaan olleet saaneet marraskuun palkkaansa.

Ottaen huomioon tilanteen vaarallisuuden ja nähden, kuinka sisäisen räjähdyksen vaara kasvaa, Rumanian hallitus alkoi sitä ehkäistäkseen ankaran taistelun vallankumouksellista liikettä vastaan. Viime vuoden viimeisten kuukausien kuluessa poliisi suoritti kaikissa teollisuuskeskuksissa työ-

läisten vangitsemisia, syyttäen heitä kommunistisesta toiminnasta.

Nämä ehkäisykeinot eivät kuitenkaan voineet pysähdyttää vallankumousliikkeen kasvua. Kuluvan vuoden alussa tulvahti yli maan vallankumouksellisten esiintymisten aalto, joka ulottui ensiksi naftateollisuuteen. Eri piireissä puhkesi lakkoja, joita seurasivat yhteentörmäykset poliisin ja sotilaiden kanssa.

Rumanian hallitus vastasi näihin esiintymisiin julistamalla piiritystilan ja toimeenpanemalla uusia joukkovangitsemisia. Kuitenkin jo helmik. 16 p:ää vasten yöllä Bukarestin rautatieläisten keskuudessa alkoivat levottomuudet, jotka saivat kapinan luonteen. Työläisiä vastaan marssitettiin sotajoukkoja, rautatieläisten kasarmien ympärillä olivat käynnissä barrikaaditaistelut, Bukarestin garnisoonin osastot suuntasivat työläisiä vastaan konekivääritulen — sanalla sanoen kaupunki muuttui sotaleiriksi. Paniikki porvariston keskuudessa voimistui. Porvarilliset puolueet vaativat hallitukselta päättävää esiintymistä tunnuksella: "Kuulia ei ole säästettävä!" Sosialidemokraatit jatkoivat yhteiskunnallisen tehtävänsä suorittamista, kehoittaen työläisiä alistumaan.

Poliisin ei onnistunut rajoittaa Bukarestin levottomuuksia pääkaupungin puitteisiin, vaan levottomuudet ulottuivat muihinkin suuriin kaupunkeihin.

Kapitalismille vaarallisen luonteen saa myöskin tapahtumain kehitys maaseudulla. Takapajuinen, hyljeksitty talonpoika on täydellisen toivottomuuden partaalla eikä kykene kantamaan sitä taakkaa, minkä finanssiylimystö on hänen harteilleen sälyttänyt. Koko viime vuoden ajan jatkui, keskeytymättä voimistuen, maatalouden hajoamisprosessi. Alkuperäisine tekniikkoineen ei Rumania kykene torjumaan maatalouspulan iskuja. Maataloustuotteiden hintojen lasku on Rumaniassa saanut tavattoman laajuuden. Varsinkin Bessarabian talonpoikaisto on saatettu täydelliseen häviöön.

Kansantalouden yleinen luhistuminen on johtanut finanssipulan kärjistymiseen. Verotulot vähenevät vähenemistään ja valtion kassa on tyhjä. Viime kuukausien kuluessa hallitus on lopettanut kotimaisten lainojen obligatioiden maksun ja kuumeisesti yrittää saada itselleen uutta luottoa. Ranskan pankit asettivat kuitenkin kovin suuria takuuvaatimuksia ja hallituksen oli pakko uudelleen käydä neuvotteluihin kansainliiton finanssikomitean kanssa, joka vaatii itselleen oikeuttaa alistaa Rumanian raha-asiat tiukan kontrollin alaiseksi. Rumanian hallitus yritti turvautua koeteltuihin kiristysmenetelmiin. V. 1932 lopussa kului jälleen loppuun väliaikaisesti jatkettu ystävyyssopimus Italian kanssa. Sopimuksen kolmeksi vuodeksi jatkamisen ehdoksi viimemainittu asetti sen, että Rumanian on sitouduttava säilyttämään puolueettomuutensa mahdollisen selkkauksen sattuessa Italian ja Jugo-Slavian välillä. Titulesku koetti realisoida tämän valtin Pariisissa, antaen ymmärtää, että Rumania voi erota pienestä ententestä. Tämä yritys kuitenkin epäonnistui.

Ranskan hallitus ja Pariisin pankit tietävät erinomaisesti, että Rumania on käsistä ja jaloista sidottu. Ja Rumanian edustaja allekirjoittikin kansainliiton finanssikomitean kanssa sopimuksen, joka toisasiallisesti riistää Rumanialta itsenäisyyden. Heti tämän jälkeen seurasi pienen ententen "järjestelysopimus", joka vei Rumanialta mahdollisuuden manööveerailla Italiaan nähden. Ulkopolitiikan alalla Rumanian diplomatia on kärsinyt uuden tappion ja sen on ollut pakko alistua.

Viimeiset veriset tapahtumat Bukarestissa y.m. paikkakunnilla osoittavat, millaisen jännittyneisyyden saavuttaa luokkataistelu, joka edelleenkin tulee epäilemättä kehittymään.

TOIMITUSKOLLEGIO: J. K. Lehtinen (vastaava toimittaja), J. A. Lehtosaari, Y. Sirola, Y. Rovio, V. Ojanen, V. Lattunen ja Y. Karppanen. Tekn. toim. P. Notko.

Отв. редактор, И. К. Лехтинен. Техн. ред.: П. Нотко.

„Kirja" № 59. Jätetty kirjapainoon 22/II kirj. painettavaksi 10/III—33
Ленгорлит № 5722. 3 п. л. 65408 зн. на п. л. 62 х 88. Тираж 2.600 экз.

Типография „Кирьяпая", Ленинград, Харьковская, 9 Заказ № 486

Valtion Kustannusliike KIRJAN

LENINGRADIN OSASTON KUSTANNUKSELLA

vuonna 1933 julkaistavat sanoma- ja aikakauslehdet ja niiden tilaushinnat

Lehden tai julkaisun nimi	Ilmestyy	Tilaushinnat 1 kk.	3 kk.	6 kk.	12 kk.	Yksityisnumeron hinta
Sanomalehdet:						
1. Vapaus	joka päivä	2:50	7:50	15:—	30:—	—:10
2. Nuori Kaarti . . .	joka toinen päivä	—:65	1:95	3:90	7:80	—:05
3. Kipinä	5 kertaa kuukaudessa	—:15	—:45	0:90	1:80	—:03
Aikakauslehdet:						
1. Neuvostonainen . .	2 kertaa kuukaudessa	—:60	1:80	3:60	7:20	—:30
2. Rintama	"	—:70	2:10	4:20	8:40	—:35
3. Punavartio	"	—:70	2:10	4:20	8:40	—:35
4. Kommunisti	"	1:50	4:50	9:—	18:—	—:75
5. Kollektivisti	"	—:90	2:70	5:40	10:80	—:45
6. Punainen Valistustyö	1 kerran kuukaudessa	—:60	1:80	3:60	7:20	—:60

Hinta 75 kop.

Финский журнал „КОММУНИСТИ“

ГОСУДАРСТВЕННОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО „КИРЬЯ“
ЛЕНИНГРАД 1933